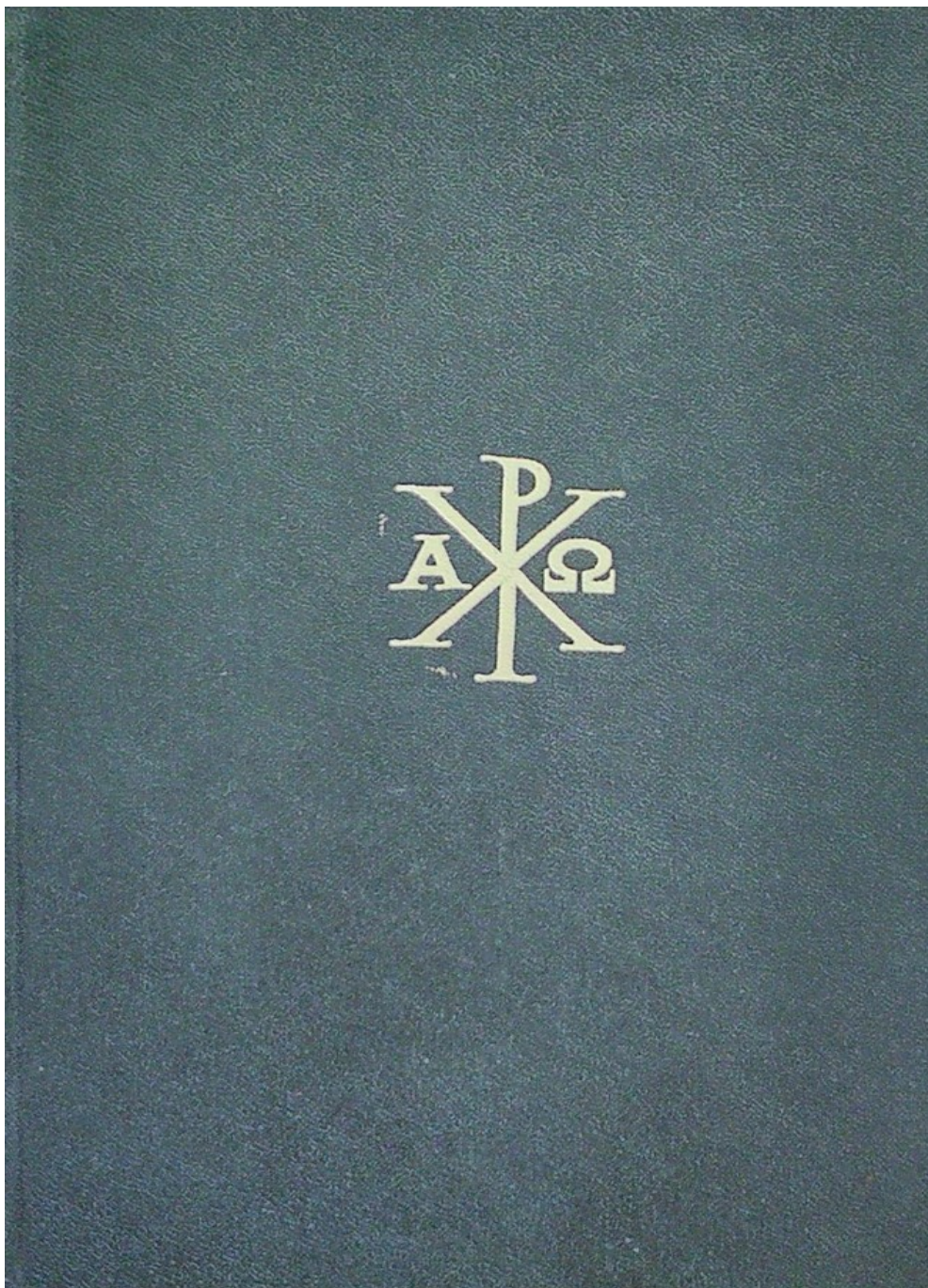

PSALMYNAS

PENKIOS KNYGOS

Vertimas iš Neovulgatos

Lietuvos TSR Vyskupijų Ordinarių Kolegijos leidinys

Vilnius — Kaunas
1973

APROBATUR

+ Dr. J. Matulaitis-Labukas

Praeses Coetus Ordinariorium Lituaniae

Mons. ČESL. KRIVAITIS

Secretarius Coetus Ordinariorium Lituaniae

Kaunas, die aprilis 1972, Nr. 118.

Vertė

kun A. Liesis

Redagavo

kun. V. Aliulis

kun. Č. Kavaliauskas

ĮVADAS Į PSALMYNĄ

Nuo seniausių laikų Artimųjų Rytų tautos yra kūrusios įvairių žanrų lyrinę poeziją. Kaip ir jų kaimynės — Egipto, Mezopotamijos ir Kanaano tautos, sukūrė ryškią savitą poeziją izraelitai. Poezijos gabalų yra istorinėse Senojo Testamento knygos: Mozės giesmė (Išėjimo 15), „Šulinio“ giesmė (Skaičių 21, 17–18), Deboros pergalės himnas (Teisėjų 5), Dovydo elegija dėl Sauliaus ir Jonato mirties (2 Samuelio 1) ir t. t., galiausiai, Judo ir Simono Makabiejų šlovinimas (1 Makabiejų 3, 3–9 ir 14, 4–15). Jų aidą rasime ir Naujajame Testamente. Tai bus Švč. M. Marijos giesmė (Lk 1, 46–55). Zacharijo (Lk 1, 68–79) ir Simeono giesmė (Lk 2, 29–32). Daugelis pranašų knygų vietų irgi priklauso poezijos žanrui. Didysis izraelitų religinės poezijos lobynas išliko mums Psalmyne.

Pavadinimas

Graikiškasis Psalmyno vardas „Psalterion“ reiškia styginį muzikos instrumentą, kiek panašų į arfą, kuriuo skambinant būdavo giedamos giesmės. Psalmyną sudaro 150 giesmių — psalmių. Jų numeracija nuo 10 iki 148 hebrajų tekste nesutampa su graikiškojo ir lotyniškojo vertimų numeracija. Graikų ir lotynų tekstai sujungia į viena hebrajų 9 psalmę su 10 ir 114 su 115, o perskiria į dvi 116 ir 147 psalmes. Šiame vertime laikomasi graikų-lotynų numeracijos, o skliausteliuose nurodoma hebrajų.

Hebrajiškai Psalmynas vadinasi „Tehillim“, t. y. „Himnai“, bet šis vardas, tikrai sakant, tinka tik kai kurioms psalmėms. Pačiose psalmių antraštėse himnu pavadinta tik 144 psalmė. Dažniausiai antraštėse kartojasi pavadinimas „mizmor“ (giesmė, pritarant instrumentu); jį gerai perteikia psalmės terminas. Kai kuriose antraštėse vartojamas „giesmės“ teminas, pvzd., visos „pakopų psalmės“ (Ps 119–133). Kitokie pavadinimai reti ir sunkiau suprantami.

Literatūriniai žanrai

Tikslingiausia psalmes grupuoti pagal jų literatūrinę formą ir stilių. Šiuo pagrindu randame tris stambius žanrus: himnus, maldavimo ir padėkos giesmes. Tačiau ši padala neapima visų psalmių, nes kai kurios yra mišraus stiliaus, taip pat ši padala neišsemia ir jų turinio.

1. *Himnai*. Tai Ps 8, 18, 28, 32, 45–47, 75, 83, 86, 92, 95–99, 102–105, 112, 113, 116, 121, 134, 135, 144–150. Jų sudėtis gana vienoda. Kiekviena prasideda raginiu garbinti Dievą. Toliau išryškinami garbinimo motyvai, skelbiami nuostabūs Dievo darbai gamtoje ir istorijoje, ypač sutveriant pasaulį ir gelbint išrinktąją tautą. Pabaigoje kartojamas įžanginis raginimas arba reiškiamas prašymas.

Himnuose dar galima skirti dvi grupes. Vad. Siono kalno giesmės (Ps 45, 47, 75, 86) šlovina šventąjį Jeruzalės miestą, kur gyvena Aukščiausiasis, į kur keliauja maldininkai (plg. dar Ps 83 ir 121). Jos turi ir eschatologinį atspalvį, nes Jeruzalės šventykla vaizduoja amžinąją Dievo buveinę ir mūsų gyvenimo kelionės tikslą. Vad. Dievo Karalystės psalmės (ypač Ps 46, 92, 95–97) pranašų stiliumi aukština visuotinį vieno tikrojo Dievo viešpatavimą. Jose įžvelgiame visuotinę Mesijo karalystę.

2. *Maldavimai*, kančių psalmės, raudos. Jų turinys — ne Dievo šlovinimas, bet jam siunčiami prašymai. Paprastai jos prasideda šūksniu, pagalbos prašymu, malda ar vilties pareiškimu. Toliau psalmininkas dėsto savo ir savųjų vargus, kurie išsakomi nusistojusiomis formulėmis, retai tenurodant konkretesnes istorines aplinkybes. Kalbama apie vandenių gelmes, mirties pinkles, priešus arba žvėris (šunis, liūtus, jaučius), kurie tyko ar drasko, apie sudžiūvusius ir sutriuškintus kaulus, prislėgtą, besiblaškančią, būgštaujančią širdį. Kartais ginamasi nekaltumu (Ps 7, 16, 25), kartais išpažįstamos nuodėmės (Ps 50 „Pasigailėk“ ir kitos vad. atgailos psalmės). Bandoma priminti Dievui jo ankstesnes geradarybes arba prikišti dabartinį šaltumą (Ps 9–10, 21, 43). Kartu neužmirštama pasitikėti (Ps 3, 5, 41–42, 54–56, 62, 129 ir t. t.). Kartais visą maldavimo psalmę sudaro vienas ilgas pasitikintis maldavimas (Ps 3, 10, 15, 22, 61, 120, 124, 130). Dažnai maldavimas staiga pasikeičia įsitikinimu, jog malda išklaudyta, ir todėl čia pat dėkojama (Ps 6, 21, 68, 139).

Maldavimai gali būti kolektyvūs ir individualūs.

a) Kolektyvūs maldavimai (Ps 11, 43, 59, 73, 78, 79, 82, 84, 100, 122, 128, 136). Jų proga — kokia nors visos tautos bėda, pralaimėjimas, sugriovimai ar bendras skurdas. Tada meldžiama išgelbėti tautą, sugrąžinti jai pirmąją klestėjimą. Ps 73 ir 136 atspindi Jeruzalės išgriovimo 587 m. pr. Kr. pasekmes, kaip ir Raudų knyga, priskiriama pranašui Jeremijui. Ps 84 išsako grįžusių iš nelaisvės izraelitų jausmus; Ps 105 — visuotinis tautos kalčių išpažinimas.

b) Individualūs maldavimai (Ps 3, 5–7, 12, 16, 34, 37, 41–42, 50, 53–56, 58, 62, 63, 68–70, 76, 85, 101, 119, 139–142). Šių maldų ypač daug, ir jų turinys labai margas: mirties pavojus, persekiojimai, tremtis, senatvė, ligos, garbės praradimas, nuodėmė. Priešai „darantieji pikta“, kuriais skundžiamasi ar ant kurių rūstaujama, aiškiai nenurodomi. Šių psalmių tonas ir stilius labai asmeniškasis, labai nuoširdus. Tai — atskirų sielų šauksmas ir asmeninio tikėjimo išraiška.

3. *Padėkos* (Ps 17, 20, 29, 32, 33, 39, 64–67, 91, 115, 117, 123, 128, 137, 143). Kaip maldavimai, taip ir padėkos yra kolektyvios ir individualios. Tauta dėkoja už išgelbėjimą nuo pavojų, už gausų derlių, valdovo sėkmę. Priminus iškentėtas nelaimes ir maldos išklausimą, reiškiamas dėkingumas, visi tikintieji raginami šlovinti Dievą drauge su autoriumi. Ne kartą čia įterpiama didaktinių pamokymų. Literatūrinė padėkos psalmių sandara primena himnus.

4. *Mišrios*. Lig šiol minėtos psalmių rūšys neatsiriboja griežtai viena nuo kitos. Pavyzdžiui, Ps 26 ir 30 skundas eina po viltingos maldos, o Ps 27, 56 po skundo — padėkos giesmė. Ps 88 prasideda kaip himnas, toliau dėstomos pranašystės, o galiausiai dejuojama dėl atstūmimo ir meldžiama pasigailėti. Ilgiausioji 118 psalmė yra himnas Dievo įstatymo garbei, o kartu — individualus skundas ir šventos išminties mokslas. Nemaža elementų, savaimė lyrikai svetimų, yra įtraukta į Psalmyną. Dėl išmintingų patarimų apstumo Ps 1, 111, 126 ir kai kurios kitos kartais tiesiog vadinamos didaktinėmis. Iš šios grupės Ps 24 gimininga raudoms, Ps 31, 36, 72 — padėkoms. Pranašiniai motyvai vyrauja Ps 2, 49, 74, 80, 81, 84, 94, 109.

Karališkosios ir mesijinės psalmės

Jau minėtos Siono kalno giesmės ir Dievo karalystės psalmės žvelgia į Mesijo laikus, skelbdamos visuotinį žmonijos atnaujinimą. Dar yra psalmių, kurios tiesiog kalba apie ateisiančio išrinktosios tautos ir visos žmonijos Išgelbėtojo asmenį.

Įvairiuose žanruose išbarstytos vad. karališkosios psalmės. Vienose jų skelbiama didinga karaliaus ateitis (Ps 2 ir 109), kitose meldžiamasi už karalių (Ps 19, 60, 71, 83) ar dėkojama už jį (Ps 20); yra karaliaus maldos (Ps 17, 27, 62, 100), karališkos eisenos giesmė (Ps 131), karališkas himnas (Ps 143), netgi karalaičio vestuvių giesmė (Ps 44). Tai vis karalių laikotarpio poemos, kuriose atsispindi dvaro kalba ir ceremonialas. Iš pradžių jos lietė tuometinį Dovydo sosto paveldėtoją (Ps 44, manoma, šiaurinės karalystės valdovą).

Bet išrinktosios tautos karalius yra *pateptas*, hebrajiškai „mesijas“. Jis Dievo palaimintas, ir ši palaima teikia laimę jo tautai. Antra vertus, Dovydo dinastijai duotieji Dievo pažadai krypsta į vieną privilegijuotą jo palikuonį, tikriausia prasme Pateptąjį, Mesiją, per kurį Dievas įvykdys išganymo planus. Dovydo palikuonims praradus valdžią, anos karališkosios psalmės, dar papildytos ir dvasingiau paryškintos, tapo tikra prasme mesijinėmis psalmėmis. Ypačiai tas vardas tinka Ps 2, 71 bei 109; pastaroji psalmė dažniausiai cituojama Naujajame Testamente. Karalaičio vestuvių giesmė (Ps 44) laikoma pranašyste apie Mesijo ir išgelbėtosios žmonijos susivienijimą (plg. Žyd 1, 8 ir kt.).

Naujasis Testamentas dar taiko Kristui ir daugiau psalmių, kurios nėra iš „karališkųjų“, bet kurios išreiškia Mesijo („Teisiojo“) jausmus. Tai Ps 15 bei 21 ir atskiros vietos Ps 8, 34, 39, 40, 67, 68, 96, 101, 117, 118. Taip pat Dievo karalystės psalmės taikomos Kristaus karalystei. Nors žodinė jų reikšmė ir ne apie ją kalba, tačiau šitoks pritaikymas visiškai teisėtas, nes visos Psalmyno autorių viltys išsipildė tik atėjus į žemę Dievo Sūnui.

Psalmių autoriai ir datos

Hebrajų teksto antraštės priskiria Dovydui 73 psalmes, o graikų — 82. Be to, antraštės po keliolika psalmių priskiria garsiems Jeruzalės šventyklos giedotojams: Asafui, Korės sūnams, Etanui (Jedutūnui). Viena kita psalmė pavadintos Mozės ir Saliamono vardais.

Literatūriniai tyrinėjimai rodo, kad, anų laikų papročiu, šios antraštės nebūtinai žymėjo kūrinių autorius, o galėjo tik nurodyti giesmių rinkinį, pavadintą jo vardu. Vėliau imta jas laikyti tikru autoriaus nusakymu ir kai kurias vad. Dovydo psalmes skirti tam tikriems jo gyvenimo momentams (žr. Ps 3, 7, 17, 33, 50, 51, 53 ir t. t.). Galiausiai imta Dovydą laikyti viso Psalmyno autoriumi.

Aišku, kad tai buvo perdėjimas. Vis dėlto vad. Dovydo rinkinys tikriausiai turi ryšį su garsiuoju karaliumi, kuris turėjo poeto bei muziko talentą ir labai mėgo Dievo kultą. Dovydas neabejotinai yra buvęs vienas iš didžiųjų išrinktosios tautos religinės lyrikos kūrėjų (žr. 2 Samuelio 23, 1).

Psalmynas, Dovydo pradėtas, apima kelių amžių poetinę kūrybą. Ne tik paties Dovydo sukurtosios psalmės, bet ir visos „karališkosios“ bei dalis kitų priklauso karalių laikotarpiui. Vis dėlto jų turinys toks bendras, jog tiksliai nustatyti atskirų psalmių parašymo datų neįmanoma. Tremties laikotarpiui priklauso Dievo karalystės psalmės ir tos, kurios kalba apie Jeruzalės sugriovimą bei išvaramą į nelaisvę, pvz., Ps 136. Sugijimą iš nelaisvės apgieda Ps 125. Atstačius šventyklą, suklestėjo Dievo kultas, giedotojai susilaukė didelės pagarbos, ir tuo metu, persų epochoje, bus buvę sukurti daugumas psalmių. Kai kas mano, jog Ps 43, 73, 78, 82 sukurtos Makabiejų laikotarpiu, bet tai neįrodyta.

Psalmyno raida

Per ilgus laikus yra egzistavę keli psalmių rinkiniai (Ps 3–40 ir 50–71), Asafo (Ps 49 ir 72–82), Korės sūnų (Ps 41–48 ir 83, 84, 86, 87), Pakopų (Ps 119–133), Halelio (Ps 104–106, 110–117, 134, 135, 145–150). Nepriklausomų rinkinių buvimą rodo pasikartojantys artimi variantai, kaip Ps 13 ir 52, 39 ir 69, 56 bei 59 ir 107.

Rinkinio sudarytojų darbo pėdsakai yra ir nevienodas Dievo vardo vartojimas. Ps 1–40 visur vartoja „Jahvė“; Ps 41–82 — „Elohim“, o 83–150 vėl „Jahvė“ (išskyrus Ps 107, kuri kartoja Ps 56 ir 59). Ši pastaroji, „jahvistinė“, grupė, kur apstu anoniminių psalmių ir ankstesnių Biblijos dalių citatų, ir bus vėlyviausioji Psalmyno dalis.

Galiausiai atskiri psalmių rinkiniai buvo sujungti į vieną Psalmyną, kuris buvo padalytas į penkias knygas penkių Mozės knygų pavyzdžiu. Būtent: I Ps 1–40, II 41–71, III 72–88, IV 89–105, V 106–150. Viso Psalmyno įžanga — Ps 1, jo baigiamoji doksologja — Ps 150.

Dvasinė vertė

Religinis psalmių turtingumas akivaizdus, todėl netenka apie jį daug kalbėti. Tai Išganytojo atėjimo laukiančios tautos maldos, telkiančios savyje tuos Dievo įkvėptus jausmus, kuriuos turi puoselėti jo vaikai savo dangiškojo Tėvo atžvilgiu, ir žodžius, kuriais dera į jį kreiptis. Psalmės yra kalbėję bei giedoję pats Išganytojas, jo Švč. Motina, apaštalai, kankiniai. Bažnyčia, nieko nepakeitusi, padarė psalmes savo oficialia malda. Nebuvo reikalo ką nors keisti, nes garbinimo, maldavimo, dėkojimo šūksniai, išsiveržę iš psalmininkų krūtinų, jų meto aplinkybėse ir pagal jų patirtį, turi visuotinį skambesį; jie kaip tik išreiškia tą nusiteikimą, kurį žmogui dera turėti Dievo akivaizdoje.

Bažnyčia nepakeitė Psalmyno žodžių, bet labai praturtino jo reikšmę. Naujojoje Sendoroje tikintysis šlovina Dievą, kuris per Kristų yra atskleidęs jam savo vidaus gyvenimo paslaptis (Trejybę), kuris jį atpirko savo Sūnaus krauju ir davė jam savo Šventąją Dvasią; todėl liturginėse apeigose kiekvieną psalmę baigiame Švč. Trejybės pagarbinimu: „Garbė Dievui. . .“. Senovės maldavimai tampa dar karštesni, kai Paskutinė Vakarienė, Kryžius ir Prisikėlimas yra parodę žmogui begalinę Dievo meilę, nuodėmės visuotinumą ir baisumą, teisiesiems pažadėtą garbę. Psalmininkų skelbtos viltys išsipildo, nes Mesijas yra atėjęs ir viešpatauja, o visos tautos yra pašauktos į jo meilės ir tiesos karalystę.

Į lietuvių kalbą Psalmynas dabar verstas iš naujausio bažnytinio lotyniškojo vertimo („Neovulgatos“), išleisto Romoje 1969 m. Atsižvelgta ir į Romos 1945 m. lotyniškąjį tekstą. Taip pat naudotasi vertimu iš hebrajų originalo į prancūzų kalbą („Bible de Jérusalem“, Paris 1961) bei kitais moderniais vertimais, tekstas lygintas su keliais lietuviškaisiais katalikų ir evangelikų vertimais.

Psalmių antraštės, suskirstymas posmais ir eilutėmis — pagal Neovulgatą, pagalbinės antraštėlės — redakcinės. Kalbant ar giedant psalmę kaip maldą, visos antraštės ir antraštėlės praleidžiamos.

Psalmės — poezijos kūriniai, kurie negali būti verčiami grynai pažodžiui. Taip ir nesistengta daryti. Labiausiai ieškota senovės rytiečių posakiams ir įvaizdžiams tokių lietuviškų atitikmenų, kurie mūsų kalba kuo tiksliau atkurtų anų mintis ir jausmus. Kokį atgarsį psalmių eilutės sužadins skaitytojuose, daug pareis nuo jų pačių dvasios poreikių, aktualių išgyvenimų ir nusiteikimų.

Pirmoji knyga
Antroji knyga
Trečioji knyga
Ketvirtoji knyga
Penktoji knyga

PIRMOJI KNYGA

(Ps 1 — 40)

1 PSALMĖ¹

Dvejopas žmonių kelias

Teisiojo kelias

- ¹ Laimingas, kuris neklauso piktų patarimų,
nestoja ant paklydėlių kelio,
nesėdi su nepraustaburniais.
- ² Viešpaties mėgsta Teisyną,
mąsto jį dieną ir naktį.

¹ 1-oji psalmė yra vėlyvos kilmės. Ji sukurta kaip įžanga į visą Psalmyną.

1, 1 „Nepraustaburniu“ Patarlių knyga ir ši psalmė vadina ištvirkėlį, kuris nešvankiai pajuokia religiją ir teisingus žmones.

1, 4 „Bedievių“ psalmės, kaip ir apskritai senovės raštai, vadina žmogų, nuo kurio Dievas pasitraukė su savo globa dėl jo nedorų darbų, ypač melo, veidmainybės, skriaudų artimui. Tai žmogus, kuris niekina Dievo įsakymus, vis tiek, ar teoriškai Dievo buvimą pripažįsta, ar ne.

3 Jis — kaip tas medis, prie upelio sodintas,
duos gerą derlių, metui atėjus,
nevysta jo lapai;
visi darbai jo sėkmingi.

Neteisus žmogaus kelias

4 Ne taip su bedieviais, ne taip!
Jie kaip pelai, sklaidomi vėjo.

5 Todėl ir teisme netvirti bus bedieviai,
nusikaltėliai tarpe teisuolių.

6 Į teisiųjų gyvenimo kelią Viešpats žiūri maloniai,
o kelias bedievių į pražūtį veda.

2 PSALMĖ²

Mesijas — Valdovas ir Nugalėtojas

Maištas prieš Viešpatį ir Mesiją

1 Ko gi tos gentys maištauja,
kodėl tautos tuščias užmačias rezga?

2 Kyla žemės valdovai,
kunigaikščiai sąmokslus daro
prieš Viešpatį ir jo Mesiją:

3 „Paversime skutais jų pančius,
šalin jų varžtai!“

Dievo atsakymas

4 Danguje sėdintį juokas tik ima,
iš jų tyčiojas Viešpats.

5 Paskui jis rūščiai prabyla
ir baisiai išgąsdina savo rūstybe:

6 „Argi ne aš pastačiau savo šventą valdovą
ant Siono — savo šventojo kalno?!“ —

Mesijas apie save

7 Aš paskelbsiu Viešpaties nuosprendį.
Jis man pasakė:
„Tu mano Sūnus, pagimdęs esu tave šiandien.

8 Tik paprašyk, ir kaip paveldą tautas tau atiduosiu,
tau pavesiu visus pakraščius žemės;

9 tavo lazda geležinė juos tramdys,
kaip molio indus juos daužysi“.

Įspėjimas pasauliui

²2, 8 „Paveldas“ — palikimas.

10 Taigi dabar, karaliai, supraskit,
taisykitės, žemės valdovai!
11 Tarnaukite Dievui baimingai,
drebėdami bučiuokit jam kojas.
12 Susipraskit, kad jis nerūstautų,
kad kelionėj netektų jums žūti,
kai beregint užsiplies jo rūstybė.
Laimingi, kurie prie jo glaudžias!

3 PSALMĖ

„Viešpats — mano Globėjas“

¹ *Psalmė. Dovydo, kai jis bėgo
nuo savo sūnaus Absalomo³.*

Daug užpuolikų — kur dėtis?

² Viešpatie, kiek daug yra užpuolikų!
³ Gausingi, kurie prieš mane kyla.
Apie mane daugelis taria:
„Dievas jo neišgelbės!“
⁴ Bet tu, Dieve, esi mano skydas,
tu mano garbė, tu pakeli mano nusvirusią galvą.
⁵ Aš Viešpaties garsiai šaukiuosi,
ir jis atsiliepia nuo savo šventojo kalno.

Dievas išgelbės!

⁶ Aš nuėjau ilsėtis ir užmigau,
ir vėl pabundu, nes mane Dievas palaiko.
⁷ Nebaisūs man tie tūkstančiai priešų, kurie ratu mane supa.
O Viešpatie, kelkis, gelbėk mane, mano Dieve!
⁸ Tu mano priešams antausius skaldai,
bedieviams trupini žiaunas.
⁹ Išganymas eina iš Dievo.
Palaimink savąją tautą!

4 PSALMĖ

Pasitikėjimas

¹ *Choro vadovui. Styginiams. Psalmė. Dovydo.*

Dieve, gelbėk!

³3.1 Apie Absalomo maištą žr. 2 Samuelio 15 ir 17 sk. Ir daug kitų psalmių turi antraštes, kurios nusako istorines aplinkybes ar, greičiau, tą dvasinę situaciją, kurioje ta ar kita psalmė galėjo būti parašyta. Giedodami ar skaitydami psalmes kaip maldą, šias antraštes ir pagalbines įterptines antraštes praleidžiame.

2 Kai šaukiuosi tavęs, atsiliepi, o Dieve,
mano teisės gynėjau!
Tu baimės suspaustą mane išvaduoji.
Būk man gailestingas, išgirsk mano malda!

Žmonės, susipraskite!

3 O žmonės, kaip dar ilgai jūsų širdys bus kietos?
Kodėl jūs niekniekius gaudot, vaikote vėjus?
4 Žinokite, Viešpats savo bičiuliui stebuklą padaro,
Viešpats išgirsta, kai jo imu šauktis.

5 Sudrebėkite, pikta liaukitės darę,
širdimi pasvarstykit,
savo gultuose pamąstykit nutilę!
6 Teisingai aukokit aukas, ir Viešpačiu kliautis galėsit.
Daugelis sako: „Kas padarys mus laimingus?“ —

Dievas džiugina ir drąsina

7 Žerki ant mūsų tu, Viešpatie,
savo veido palaimingąją šviesą!
8 Tu mano širdžiai daugiau duodi džiaugsmo,
kaip kviečio derlius ar naujo vyno apstybė.
9 Gulu, užmiegu ramus kaip bematant,
nes tu vienintelis, Viešpatie, paskiri man saugią vietą.

5 PSALMĖ

Ryto malda, prašant pagalbos

1 *Choro vadovui. Fleitoms. Psalmė. Dovydo.*

Iš pat ryto šaukiu į Viešpatį

2 Viešpatie, tu mano žodį išgirski,
supraski mano dejonę.
3 Jautrus būk maldos šauksmui,
o mano Valdove, mano Dieve!
4 Viešpatie, tave štai maldauju!
Rytą tu girdi mano balsą,
rytą prašymus siunčiu tau ir laukiu.

Dievas bjaurisi nedorybe

5 Tu ne toks esi, Dieve, kuriam nedorybė patiktų.
Nedorėlis tau — ne svečias.
6 Akiplėša akivaizdoj tavo stovėti negali.
Tu nekenti visų darančių pikta.
7 Melagiams pražūtį leidi.

Žudikai ir apgavikai Viešpačiui koltūs.

Eisiu teisybės keliu

8 O aš dėl didžio tavo gerumo
einu į tavo buveinę;
su baime lenkiuosi žemai prieš tavo šventovę.
9 Viešpatie, man vadovauk su teisybe,
nes manęs priešai tyko.
Nutiesk tu man kelią.

Bausmė piktadariams!

10 Jų burnoje nėra teisybės;
jų viduje tik griuvėsiai,
gerklės — kaip kapo atviros žiotys,
nors jų liežuviai taip saldžiai šneka.
11 Dieve, juos kaltink,
lai patys savo kėsluose jie susipainios.
Dėl nesuskaitomų piktadarybių atmesk juos:
jie gi tau, Viešpatie, prieštarauja.

Džiaugsmas teisiesiems!

12 Džiaugsmas visiems, kurie tavyje prieglobsčio ieško, —
amžiais linksmybė!
Saugok tu juos, tedžiūgauja tavo draugystėj
tavo vardo gerbėjai.
13 Tu, Viešpatie, laimini teisų,
siauti jį savo malone lyg skydu.

6 PSALMĖ⁴

Prislėgtas žmogus meldžia Dievo maloningumo

1 *Choro vadovui. Styginiams.
Oktava. Psalmė. Dovydo.*

Dieve, nebausk alpstančio!

2 Užsirūstinęs, Viešpatie, manęs nebarki,
neimk manęs bausti iširdęs.
3 Dieve, pasigailėk aš nunykęs;
Viešpatie, gydyk mane: sukrėsti mano kaulai.
4 Ir siela mano sutrikus, —
ar ilgai dar, Viešpatie, delsi?
5 Viešpatie, grįžki, vaduok man gyvybę,
gelbėk mane dėl savo gerumo.
6 Kas gi minės tave mirties karalijoje?
kas pragarmėj tave šlovins?

⁴ 6, 1 Tai pirmoji iš garsųjų septynių atgailos psalmių. Kitas šešias žr. toliau: Ps 31, 37, 50, 101, 129, 142.

7 Nuo aimanų aš susibaigęs,
kasnakt savo pagalvį laistau,
vilgau ašarom lovą.
8 Raudos akis man išgraužė.
Pasenau aš tarp savo engėjų.

Dievas išklauso

9 Piktadariai, atsitraukit!
Viešpats išgirdo, kaip aš kukčiodamas raudu.
10 Dievas išgirdo jau mano meldimą,
Viešpats jau priėmė manąją maldą.
11 Tegu mano priešai sumišę pakrinka,
tegu kuo greičiausiai sugėdinti traukias!

7 PSALMĖ

Šmeižiamo teisingo malda

1 *Dovydo rauda, kurią jis giedojo Dievui
dėl benjaminiečio Kušo žodžių.⁵*

Dieve, gelbėk nekaltą!

2 Aš prie tavęs, Viešpatie Dieve, glaudžiuosi,
gelbėk mane ir vaduok nuo visų mano engikų,
3 kad manęs nepagrobtų kaip liūtas,
kuris žiauriai drasko, kai nėra kas gelbi.
4 Mano Viešpatie Dieve, jei tai būčiau daręs:
jei būčiau savo rankas nedorybe suteršęs,
5 bičiuliui piktu atmokėjęs
ar nenubaudęs nedoro skriaudiko, —
6 lai priešas mane gainiotų, grobtų,
mano gyvybę su žemėm sutryptų,
mano garbę dulkėm paverstų!

Tautų Teisėjau apgink

7 Viešpatie, rūščiai pakilki,
stokis galingas prieš mano spaudėjų žiaurybes;
pabusk, mano Dieve, ir teisk, kaip žadėjai.
8 Tegu aplinkui tave susiburia tautos,
ir viršum jų tu vėl pasirodyk
9 kaip Viešpats — tautų aukščiausias Teisėjas.

Teisdamas mane teisiu pripažink:
aš juk nekaltas.
10 Padaryk nedorėlių užmačioms galą,

⁵Kušitas (Kušas) atnešė Dovydui žinią apie jo sukilusio sūnaus Absalomo žuvimą (žr. 2 Samuelio 18, 21). Psalmės turinys geriau atitinka truputį ankstesnį įvykį, būtent benjaminiečio Šimėjaus įžeidimus bėgančiam nuo Absalomo Dovydui (žr. 2 Samuelio 16, 5–8).

teisų sutvirtink.
Tu gi kiaurai permatai širdis⁶, Dieve teisusis!

Dievas teisingas, jis neapleis

11 Skydas, kuris mane dengia — tai Dievas,
jisai teisas širdis vaduoja.
12 Dievas — teisingas Teisėjas,
kasdien jo bijokim.

Nedorybė pati save nubaudžia

13 Priešas tegu sau kardą galandą,
tempia lanko virvyčią, jį ruošia:
14 taip spendžia jis sau pačiam pražūtingus žabangus,
sau ugniastrelės rengia.
15 Va, jis daro niekšybę;
užsimojęs kančią gimdyti — pagimdo nusivylimą.
16 Jis rausia, iškasa duobę,
bet pats įgarmės į tą skylę.
17 Jam ant galvos sugrįš jo rengiamas blogis,
jo smurtas kris jam ant pakaušio.
18 Dėkoju aš Viešpačiui, kad jis teisingas,
skambinu Aukščiausiojo garbei.

8 PSALMĖ

Kūrėjo didybė ir žmogaus vertingumas

¹ *Choro vadovui. Giesmės „Vyno spaustuvai“ gaida.⁷
Psalmė. Dovydo.*

Kūrėjo didybė

2 Viešpatie, mūsų Valdove,
koks įstabus tavo vardas pasauly!
Tavo šlovė pranoksta žvaigždėtąjį skliautą;
3 ją skelbia lūpos vaikučių, mažutėlaičių,
iš savo tvirtovės tu sugėdini priešus,
maištautojų užmačias tramdai.
4 Kai pasižiūrim į tavo dangų, tavo rankų sukurtą
mėnulį, žvaigždes, tvariai padarytas,⁸
5 tariam: „Kas gi žmogus, kad tu jį dar atmintum,
kas tas Adomo sūnus, kad jį belankytum?!“

⁶Originalė: „Tu permatai inkstus ir širdis“; šitas hebrajų posakis tolygus: „Tu kiaurai permatai žmogaus vidų“.

⁷Vietoj „Giesmės ‘Vyno spaustuvai’ gaida“ galimas ir kitoks vertimas: „Gato gaida“, kas reiškia arfą ar filistiečių kilmės melodiją. Kadangi hebrajų alfabete tėra vien priebalsės, kartais, įvairiems rankraščiams tarp savęs nesutariant, sunku nustatyti kokio nors specialaus termino reikšmę.

⁸Psalmėse daug susižavėjimo Dievo kūryba; plg. ypač Ps 103.

Žmogaus išaukštinimas

- 6 Jį padarei ne ką menkesni už angelus,
garbe ir grožiu jį vainikuoji.
7 Jis viešpatauja tavo rankų sukurtajam pasauliui.
Jam po kojų tu visa paklojai:
8 jaučius, avis — visus aliai vieno,
net lauko žvėris,
9 padangių paukščius ir žuvis jūrų giliųjų —
visa, kas marių platybėse plauko.

Viešpatie, mūsų Valdove,
koks įstabus tavo vardas pasauly!

9 (9-10) PSALMĖ

Padėka už pergalę

- ¹ *Choro vadovui. Giesmės „Mut laben“ gaida. Psalmė. Dovydo.*

Šlovė Dievui Gelbėtoji!

- 2 Alef.⁹
Viešpatie, aš trokštu visa širdimi tave šlovint,
noriu skelbti visus tavo nuostabius darbus.
3 Trokštu džiūgauti, tavim vis gėrėtis;
tegu tau, Aukščiausias, mano muzika skamba.

Priešai žlunga

- 4 Bet.
Traukiasi atgal mano priešai,
kniumba ir žūva, kai tu pasirodai,
5 kai darai teismą ir gini mano bylą
sėdėdamas soste, teisingas Teisėjau.
6 Gimel.
Pagonis tu sugniuždei, sužlugdei nedoruosius,
jų vardą visiems amžiams išstrynei.
7 Priešų neliko, amžini vien riogso griuvėsiai,
suardei jų miestus, ir jų nebemini niekas.

Pasaulio Valdovas teisingas

- 8 He.
Viešpats per amžius valdo didingai,
jo teismo sostas tvirtai padarytas.
9 Teis jis pasaulį teisingai,
tautas bešališkai vertins.

⁹Sios psalmės posmai sužymėti hebrajų alfabeto raidėmis, kurioms originale prasideda pirmasis kiekvieno posmo žodis. Yra ir daugiau vad. alfabetinių psalmių: 24, 33, 36, 110, 111, 118, 144. Kai kuriose alfabetinėse psalmėse viena antra raidė praleista, pvzd., šioje — raidė „Dalet“ tarp „Gimel“ ir „He“. Giedodami ar skaitydami psalmes, kaip maldą, tas hebrajų raides praleidžiame, kaip ir pradžios antraštes bei aiškinamąsias antraštes.

10 Vau.
Viešpats — pilis prispaustiesiems,
saugiausia tvirtovė nelaimėj.
11 Vilias tavim, tave kas pažįsta,
ir niekada neapleisi, kas tavęs, Viešpatie, ieško.

Šlovė nekalto kraujo gynėjui!

12 Zain.
Skambinkit Viešpačiui, kuris Siono kalne gyvena,
skelbkit tautoms jo didinguosius darbus.
13 Atsimena juos nekalto kraujo gynėjas,
neužmiršta nelaimingųjų šauksmo.

14 Het.
Viešpatie, pasigailėki,
žiūrėki, kaip aš priešų prispaustas!
Nuo tikros mirties mane išvaduoki,
15 kad tave šlovint galėčiau prie Jeruzalės vartų,
besidžiaugdamas tavo pagalba.

16 Tet.
Į savo išraustą duobę pagonys sugriūva.
Jų koja įkliūva į spąstus, pačių pastatytus.
17 Viešpats ateina galingai, teismą surengia,
bedievi suraizgo raizgais, jo paties padarytais.

Kaip gyventi be Dievo?

18 Jod.
Nedorėliai į pragarmes eina,
pagonys visi, Dievą užmiršę.

19 Kaf.
Teisingas varguolis nebus pamirštas amžiais,
bedalio viltis niekuomet nebus veltui.
20 Viešpatie, galingai pakilki, tegu nesidžiaugia niekingi,
tebūna suruoštas teismas pagonims akivaizdoj tavo.
21 Įvaryk jiems, Viešpatie, baime;
pagonys nežino, kad jie — tikrai žmonės!

(10 PSALMĖ)

Liaudies engėjai įžūlus

22(1) Lamed.¹⁰
Viešpatie, kodėl nuo manęs taip nutolai,
kodėl mano nelaimėj slepiesi?
23(2) Bedievis didžiuojas, nuo jo nelaimingasis kenčia,
pakliuvęs į pinkles, ano sumanytas.

¹⁰9, 22 Nuo čia prasideda skirtinga graikų-lotynų ir hebrajų Psalmyno tekstų numeracija. Graikų-lotynų Ps 9, 22 yra hebrajų Ps 10, 1 ir t. t.

- 24(3) Blogasis, patenkinęs įgeidžius, girias,
gobšuoilis didžiuojas.
- 25(4) Nun.
Nedoras žmogus iš Viešpaties juokias:
„Niekas manęs nenubaus: juk nėra Dievo!“
- 26(5) Tokios visos jo mintys.
Jam visuomet viskas klojas,
per toli nuo jo tavieji sprendimai,
jis savo visus varžovus niekais laiko.
- 27(6) Jis mano: „Niekas manęs nepajudins,
per kartų kartas neturėsiu nelaimių“.
- 28(7) Pe.
Jo burnoje vien tik keiksmas, smurtas, apgaulė,
iš jo liežuvio — vargas ir neteisybės.
- 29(8) Tyko prie kelio kur įsilindęs,
iš pasalų nekaltąjį žudo.
- 30(9) Sade.
Jau akimis varguolį jis seka,
tūno, gerai prisidengęs, kaip liūtas tankynėj,
vargšą kėsinas pagrobti,
čiupti ir vilkti į tinklą.
- 31(10) Puola pagužom, ir vargšai žuva
jo kietoj rankoj.
- 32(11) Bedievis sau mano: „Tai Dievui nerūpi,
jis nusigręžęs, nieko nežiūri“.

Dievas sutriuškins piktuosius

- 33(12) Kof.
Viešpatie Dieve, pakilki galingai, pakelk savo ranką,
neužmirški vargdienių!
- 34(13) Ko gi bedievis prieš Dievą burnoja?
Jis, mat, sau tarė: „Tu nenubausi. . .“
- 34(14) Reš.
Tu gi aiškiai regi aimanas, kančią;
tu prie savęs juos priglausi.
Vargdientis tau atsiduoda, —
našlaičiui padėsi.
- 36(15) Šin.
Ranką suknežink bedieviui, pikteivai;
jo nedorumą nubausi — neliks iš jo nieko.

Dievas greit išklauso

- 37(16) Viešpats Valdovas viešpatauja per amžius,
iš jo žemės pagonys išnyko.
- 38(17) Tau.
Tenkini, Dieve, vargšų troškimą,
širdį jiems guodi, kreipi į juos ausį.
- 39(18) Gini tu našlaičio, prispaustojo bylą.
Menkas šios žemės žmogus daugiau nebesiautės.

10 (11) PSALMĖ

Teisusis pasitiki Viešpačiu

1 Choro vadovui. Dovydo.

Mažadvasiškumo pagunda

Bėgu prie Viešpaties glaustis, kodėl jūs man sakot:

„Skriski, paukšteli, slėptis į kalnus!“

2 Tempia nedorėliai lanką,
prie virvyčios strėlę jau deda:
patamsyje šaudys teisingus.

3 Kai pamatai griunami,
ką gi begali teisusis?..

4 Viešpats savo šventajame būste,
Viešpats — danguje stovi jo sostas.
Jo akys stebi pasaulį,
žmonių vaikus jos tyrinėja.

5 Viešpats teisųjį tiria, taip pat ir bedievi.
Kas myli smurtą, tuo bjaurisi Viešpats.

6 Lis ant bedievių žarijos,
svilins ugnis su siera, jų lemtis bus įkaitusi vėtra.

7 Viešpats teisus — brangi jam teisybė,
dorieji regės jojo veidą.

11 (12) PSALMĖ¹¹

Prieš puikuolius

1 Choro vadovui. Oktava. Psalmė. Dovydo.

Nusiminimas

2 Viešpatie, gelbėk! Nyksta tavo bičiuliai,
ištirpo dorieji žmonijoje.

3 Kaimynas kaimynui meluoja,
širdis veidmainė ir lūpos klastingos.

4 Lai Viešpats aptalžo klastingąsias lūpas,
puikybės pilną liežuvį.

5 Jie sako: „Galingą turim liežuvį,
puikias turim lūpas,
kas už mus be didesnis?“

¹¹10(11), 4 „Žmonių vaikai“ — žmonės. Ir Mesijas vadinamas „Žmogaus Sūnumi“, pabrėžiant jo tikrąją žmogystę: plg. Danieliaus 7, 13; Mt 9, 6; Jn 12, 23 ir kt.

Dievo žodis nesimaino

6 „Dėl apiplėšto prastuolio, dėl vargšo dejonių
dabar aš pakilsiu galingai“, taip kalba Viešpats;
„tikrai išgelbėsiu tą, kuris trokšta mano pagalbos“.

7 Juk Viešpaties žodžiai — patys tikriausi,
tai tikras, be priemaišų auksas,
septyniskart išvalytas.

8 Tu, Viešpatie, saugosi mus ir globosi
nuo šios kartos sergėsi mus per amžius.

9 Visuos pakraščiuos nedorėlių pilna,
dabar žmonėse gerbiamos šiukšlės.

12 (13) PSALMĖ

Dievu pasitikinčio teisinio skundas

1 *Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.*

2 Ar dar ilgai, ar jau amžinai
mane, Viešpatie, būsi užmiršęs?
Ar dar ilgai nuo manęs slėpsi veidą?
3 Ar dar ilgai mane spaus liūdnos mintys,
sielą skaudės kiaurą dieną?
Ar dar ilgai mano priešas taip smarkaus?

4 Pažvelk, išklausyk mane, Viešpatie Dieve!
Apšviesk man akis, kad mirties miegu neužmigčiau.
5 Lai priešai nešaukia: „Pergalė mūsų!“
Tegu nesidžiaugia engėjai, kad aš jau pražuvęs.
6 Tikiu, kad tu man gailestingas.
Džiaugiuosi tavo pagalba.
Viešpačiui giesmes giedosiu: kiek jis man gera padarė!

13 (14) PSALMĖ

Nedorėlių beprotybė

1 *Choro vadovui. Dovydo.*

Klaidų keliai

Beprotris sau vienas nusprendė: „Nėr Dievo“.
Žmonės sugedo, bjaurybėse skendi,
nebėra kas gera darytų.
2 Viešpats į žmones iš dangaus žiūri:

pamatyti norėtų,
ar yra dar koks supratingas, ieškantis Dievo.

- 3 Kaip vienas visi klystkeliais eina, visi sugadinti,
nebèr darančių gera, nėra tokio nė vieno.
4 Ar neatsipeikės, kurie pikta daro,
kurie mano žmones ryja kaip duoną?

Dvejopas galas

- 5 Negarbinę Dievo,
drebės jie iš baimės,
nes su geraisiais Dievas draugauja.
6 Jūs versit nieku išmintingąjį vargšą,
bet jo užuovėja — Viešpats.
7 Kas duos Izraeliui pagalbą iš Siono kalno?
Kai Viešpats grąžins savo ištremtą tautą,
tada pradžiugs Jokūbo vaikai, linksminsis Izraelis.

14 (15) PSALMĖ

Kas vertas stotis prieš Viešpatį?

- 1 *Psalmė. Dovydo.*

Viešpatie, kas gi galės tavo namuos pasilikti,
kas gyventi galės tavo šventajame kalne?

- 2 Tasai, kas nesuteptas vaikšto,
kas elgias teisingai,
kas iš širdies kalba tiesą,
3 kas liežuviu nė vieno nešmeižia,
kitam nieko pikta nedaro,
neužgaulioja kaimyno;
4 kas griežtai nedorėlį smerkia,
o Viešpaties bijančius gerbia,
kas priesaikos laikos, net patirdamas skriaudą,
5 be palūkanų skolina,
nepriima kyšių prieš žmogų nekaltą.

Kas šitaipos elgias, bus tvirtas per amžius.

15 (16) PSALMĖ¹²

¹² 15, 1 Ši psalmė — mesijinė, ypač jos antroji dalis, kalbanti apie prisikėlimą (žr. Apd 2, 25–32; 13, 35–37).

15, 2–3 Kai kas pagal hebrajų tekstą verčia: „Jūs sakote Dievui: ‘Tu mano Viešpats...’ ir žemės stabams jūs kartojat: ‘Aš jums žaviuosiu!’“. Tai reikštų, jog smerkiami psalmininko laikų žmonės, kurie norėjo suderinti vieno tikrojo Dievo (hebr. Jahvės) kultą su vietinių dievaičių garbinimu.

1 Odė. Dovydo.

Glaudžiuosi prie Dievo

2 Globok mane, Dieve: prie tavęs aš glaudžiuosi.
3 Kartoju tau, Dieve: „Tu mano Viešpats,
laimė manoji, man be tavęs nebus gera“.
4 Šventuosius, žemės garbinguosius žmones
myliu nuoširdžiausiai.
Kurie dievus svetimuosius sekioja,
daug turi kentėti nelaimių,
bet aš krauju atnašų jiems neaukosiu,
savo lūpų jų vardais nesutepsiu.

Tikiu prisikėlimą

5 Viešpatie, mano paveldėtas turte, taurė mano laimės,
tavo rankoje mano likimas.
6 Tavo matuoklė paskyrė man sklypą žavingą,
aš toks laimingas, paveldėjęs lobį!
7 Aš šlovinu Viešpatį, kuris man išmintį duoda,
atsimena mano širdis tai net naktį.
8 Akyse nuolatos Viešpats man stovi,
jis mano dešinę remia, aš nedrebėsiu.
9 Man džiaugias širdis, krykštauja siela,
ir mano kūnas ramiai sau ilsėsis.
10 Juk manęs nepaliksi numirėlių būste,
tu man, savo draugui, neleisi trūnyti,
11 man rodysi kelią, kuris į gyvenimą veda,
pilna man bus laimė prieš tavo veidą,
tavo dešinėj bus per amžius linksmybės.

16 (17) PSALMĖ

Prašymas gelbėti nuo nedorėlių

1 Maldavimas. Dovydo.

Jaučiuosi nekaltas

Paklausyk, Viešpatie, teisingo skundo,
atsižvelk, kaip tave aš maldauju.
Tegu tavo ausys maldą išgirsta
iš mano neklastingųjų lūpų.
2 Tegu tavo burna mane teisia,
tegu tavo akys mato teisybę.
3 Gali tirt mano širdį, slapčia naktį lankyti,
gali ugnimi mane išbandyti:

4 many neteisybės nerasi.
Mano burna nėra nusikaltus pagal žmonių madą.
Kaip tavo lūpos įsakė, vengiau aš smurto kelio.
5 Tegu tavo takais mano kojos žingsniuoja,
kad nesuklupčiau.

Dievą šaukiuosi pagalbon

6 Šaukiuosi tavęs, išklausk mane, Dieve!
Atkreipk į mane savo ausį, išgirk mano žodį.
7 Pasirodyk, kad esi nuostabiai gailestingas
ir nuo priešų gini, kas tik tavo dešine kliaujas.
8 Tu saugok mane kaip akies lėlytę,
po savo sparnais stropiai slėpki
9 mane nuo nedorėlių smurto.

Mano priešai įtūžę

10 Mane ratu supa priešai įtūžę:
jų storžieviškos širdys,
burna pagyrūnų.
11 Dabar jie aplink mane zuja,
subėdę akis, mane rengiasi žemėn parblokšti.
12 Panašūs į liūtą, kai tas grobio tyko,
į liūto jauniklį, kuris tupi lindyneį.

Apgink mane, Dieve!

13 Pakilki, o Dieve,
juos pasitik ir partrenki,
apgink savo kalaviju mane nuo bedievių.
14 Galinga ranka mane gink nuo mirtingųjų,
mane — nuo šio pasaulio mariųjų.
Tegu jie sau mintą iš tavo gėrybių,
tegu jų vaikai sočiai sau glemžia,
net ir pertekliaus palieka savo mažėliams!
15 O ašai, gyvendamas teisiai, tavo veidą regėsiu,
vos rytą pabusiū — tave išvydęs, gėrėsiuos.

17 (18) PSALMĖ¹³

Karalius dėkoja už išgelbėjimą

1 *Choro vadovui. Viešpaties tarno Dovydo,
kuris siuntė Viešpačiui
šitos giesmės žodžius,
2 kai Viešpats išgelbėjo jį nuo visų priešų
ir nuo Sauliaus kėslų. Tada jis giedojo:*

Sielvarte Dievo šaukiausi

¹³ 17(18) psalmė beveik ištisai kartoja 2-osios Samuelio knygos 22 skyrių.

Mylėsiu tave, Viešpatie, mano stiprybe!

3 Viešpatie, pribėga mano, tvirtove, vaduotojau mano!
Dieve, prieglobsti mano, tavim aš viliuosi.
Tu mano skydas, išganymo ramstis, mano globėjas.
4 Šlovingojo Viešpaties šauksiuos
ir išvaduotas būsiu iš priešų.

5 Iš visų pusių mane daužė bangos grėsmingos,
pražūtingieji srautai baugino;
6 apraizgytas buvau pragaro pinklių,
gausybės pragaištingųjų spąstų.

7 Ėmiau sielvarte Viešpatį kviesti,
šauktis Dievą pagalbos, —
jis savo šventovėj mano balsą išgirdo,
mano šauksmas jo ausį pasiekė.

Gelbėtojas atūžia kaip audra

8 Ir sujuda, sudreba žemė,
kalnų pamatai trankomi virpa, —
tai Viešpaties dega rūstybė.
9 Iš šnervių virsta debesys dūmų,
iš burnos veržiasi naikinančios liepsnos,
įkaitusios skrieja žarijos.

10 Palinksta dangus, ir žemyn Viešpats leidžias,
jam debesys tamsūs po kojų.

11 Jis sėda viršum cherubinių ir skrieja,
vėjo sparnai jį nešioja.
12 Jo apsiaustas — tamsybės,
juodi vandenys supa, debesys slepia.
13 Pro jį, žaibų genami, debesys lekia,
krinta ledai, liepsnoja žarijos.

14 Aukštybėse Viešpats sugriaudžia,
paleidžia Aukščiausiasis balsą galingą —
pabyra ledai ir kaitrios žarijos.
15 Ir ima strėles laidyti — priešus sklaidyti,
žaibus plieksti — pagonis vaikyti.
16 Įbingusi jūra dugną parodo —
žemės pamatus nuogus,
Viešpatie, tau griausmingai prabilus,
rūsčio viesului kylant.

17 Man iš aukštybių jis ranką ištiesia,
mane išvaduoja iš tvano.
18 Išvaduoja mane iš priešų galingų,
kurie manęs baisiai nemėgo
ir už mane daug tvirtesni buvo.

19 Jie puolė mane aną pražūtingąją dieną,

20 bet man atrama buvo Viešpats.
Jisai mane išvedė į plačiąją laisvę,
mane išvadavo, nes jis mane myli.

Dievas teisingai atlygins

21 Man Viešpats atlygins, kaip aš teisingas,
jis man užmokės, kiek švarių mano rankų uždirbta.
22 Laikiausi juk Viešpaties kelio,
nesitraukiau nuo savojo Dievo.
23 Kas jo pasakytą, man akyse vis stovėjo,
niekada neatstūmiau jo šventų paliepiimų.
24 Prieš jį buvau tyras,
žiūrėjau, kad nenusikalsčiau.
25 Ir man atsilygino Viešpats pagal mano teisumą,
kaip švarios buvo jo akyse mano rankos.

26 Gerajam tu — geras,
taurus tu — tauriajam.
27 Tyrajam tu tyras,
bet atsargus su gudreivom.
28 Pavergtiesiems tu neši laisvę,
priverti akis nudelbt išdidžiuosius.
29 Tu, Viešpatie, esi žiburys man,
tu, Dieve, švieti man, kai man tamsu būna!
30 Aš su tavim nebijočiau pulti tvirtovės,
su Dievo pagalba peršokčiau mūrą aukščiausią.
31 Nesuteptas Viešpaties kelias,
Viešpaties žodis ugnimi valytas.
Jis sergi visus, kurie prie jo glaudžias.
32 Ar yra kitas dievas, kaip Viešpats?
Ar yra galingesnė tvirtovė, kaip mūsų Dievas?
33 Jis mane tvirtą padarė,
tyrą — mano gyvenimo kelią.
34 Man greitas kojas davė — kaip stirnų,
į saugias aukštumas mane iškėlė.
35 Mano rankas išmiklino kautis,
mano žastus — tempt vario šaudyklę.

Valdysiu pagonis

36 Tu man davei savo pergalės skydą,
tavo dešinė stipriai mane laikė,
mane ugdė tavo gerumas.
37 Platų nutiesei kelią tu mano žingsniams,
ir mano kojos neklupo.
38 Gainiojau priešus ir gaudžiau,
namo negrižau, kol juos sudorojau.
39 Sumaliau juos, kad pasikelt negalėjo,
sugniužo jie man po kojų.
40 Tu padarei mane narsų kovoti
ir suklupdei prieš mane atkakliuosius.
41 Priešus privertei bėgti,

42 tuos visus išsklaidei, kurie manęs neapkenčia.
Jie šaukės pagalbos — nieks nepadėjo,
43 į Viešpatį kreipės — jis negirdėjo.
Ir paleidau juos vėjais kaip dulkes,
44 kaip kelio purvą sumyniau.
Mane vadavai tautos suirutėi,
man skyrei valdyti pagonis.
Nepažįstamos tautos man ėmė tarnauti,
45 vos išgirdusios manęs klausė.
Svetimieji man dėjosi meilūs,
46 svetimieji apstulbo iš baimės,
drebėdami sutvirtinimus savo paliko.

47 Lai Viešpats gyvuoja, garbė mano ramsčiui!
Šlovinkim Dievą, vaduotoją mano!
48 Tu, Dieve, man pavedi bausti,
tautas mano valdžiai pajungi.
Greitai vaduoji mane tu iš priešų,
49 iškeli virš maištininkų,
išplėši iš smurtingojo rankų.
50 Skelbsiu tautoms tavo, Viešpatie, šlovę,
tavo garbei skambinsiu giesmes.
51 Duodi savo pastatytam valdovui didingai laimėti.
Tu maloningas savam pateptiniui —
Dovydui ir jo ainiams per amžius.

18 (19) PSALMĖ

Šlovė Kūrėjui!

1 Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.

Padangės šlovina Dievą

2 Skelbia dangus Dievo garbę,
apie jo rankų darbus žvaigždėtasis skliautas byloja.
3 Šią bylą kartoja diena būsimai dienai,
o naktis — ateinančiai naktčiai.
4 Čia ne tie žodžiai ir ne tos kalbos,
kurių skambesio nebūtų girdėti.
5 Per visą žemę eina jų aidas,
jų kalbesys — ligi kraštui pasaulio.
6 Antai, jo padaryta saulei buveinė,
ji lyg nuotaka spindinti kyla iš guolio
ir kaip valdovė savo taku žengia didingai.
7 Iš vieno krašto padangės pradeda žygi
ir antrą jos kraštą pasiekia,
niekas nuo jas kaitrių spindulių pasislėpti negali.

Tobuli Dievo įstatymai

8 Tobulas Viešpaties duotas Teisynas¹⁴: jis dvasią gaivina.
 Pasakymas Viešpaties tvirtas, išminties moko varguolį.
 9 Įsakymai Viešpaties tiesūs, džiugina širdis,
 paliepimas Viešpaties tyras, akims duoda šviesybę.
 10 Viešpaties baimė gryna, tveria per amžius,
 Viešpaties sprendimai tikri,
 visi aliai vieno teisingi.
 11 Daug brangesni jie už auksą, už tyriausiąjį auksą,
 saldesni jie už medų, tą korio skystį.

Šventėjimo kelias

12 Ir tarnas tavasis jų trokšta laikytis;
 kas tik gerbia juos, tas didį atpildą gauna.
 13 Bet kas gi savo pastebi klaidą?
 Tad nuplauki kaltes mano slaptąsias!
 14 Tu savo tarną ir nuo puikybės apsaugok,
 tegul ji manęs nepavergia.
 Tada būsiu grynas,
 švarus — be sunkių kaltybių.
 15 Mano kalbos ir mano mintys tave tepasiekia,
 Viešpatie, tau tebūna malonios —
 tau, mano uolai, vaduotojui mano.

19 (20) PSALMĖ¹⁵

Meldžiame pergalės karaliui

1 *Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.*
 2 Teiškirsta Viešpats tave sielvarto dieną,
 tesaugo tave Jokūbo Dievas.
 3 Tegu iš savo šventovės tau siunčia pagalbą,
 tepadedą tau iš Siono sosto.
 4 Visas tavo aukas teatsimena Viešpats,
 deginama tavo auka miela jam tebūna.
 5 Ko trokšta tavo širdis, tau teduoda,
 tepadedą kiekvieną sumanymą vykdyt.

Viešpats tikrai išklausys

6 Mus tavo pergalės džiugins.
 Vėliavas kelsim, duodami Dievui garbę.
 Visus tavo prašymus tegu patenkina Viešpats.

¹⁴18, 8 Dievo įsakymai ir nurodymai buvo surašyti penkiose pirmosiose Šv. Rašto knygos, vadinamos „Tora“, t.y., „Teisynu“, „Istatymu“ (plg. Ps 118).

¹⁵19, 2 Patriacho Jokūbo vardas apibendrina išrinktąją tautą.
 19, 3 „Sionas“ — Jeruzalės kalva, ant kurios stovėjo Saliamono šventykla. Švenčiausioji tos šventyklos vieta buvo laikoma Dievo buveine, jo sostu žemėje. Todėl „Sionas (Siono kalnas)“ Dievo buveinė, „Siono duktė“ — Jeruzalės miestas.

- 7 Jau žinau, kad Viešpats
savo pateptajam valdovui pergalę davė,
iš savo švento dangaus jį išklaušė
ir parėmė savo dešinėsios galybe.
- 8 Vieni pasitiki savo žirgais, kiti — karo vežimais,
o mes šaukiamės savo Viešpaties Dievo.
- 9 Anie jau sugniužo ir žuvo,
o mes tebestovim, tebegyvuojam.
- 10 Viešpatie, pergalę duoki valdovui,
mums atsiliepi tą dieną, kai tave maldausim.

20 (21) PSALMĖ¹⁶

Padėka už karaliaus pergalę

- 1 *Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.*

Dėkojame už globą

- 2 Viešpatie, džiaugiasi valdovas tavo galybe,
džiūgaute džiūgauja dėl tavo pagalbos.
- 3 Suteikei jam, ko širdis pageidavo,
neatsakei, ko maldavo jo lūpos.
- 4 Jį ypatinga palaima apdovanojai,
ant galvos jam uždėjai gryo aukso vainiką.
- 5 Prašė tave, kad gyvenimą duotum, ir tu davei jam,
davei gyvenimą ilgą per amžius, per amžius.
- 6 Didi jam garbė dėlei tavo pagalbos,
padarei jį garsų, didingą.
- 7 Tu jį padarei amžių palaima,
savo veido šviesa jam pažėrei laimę.
- 8 Valdovas gi Viešpačiu vilias,
tad Aukščiausio malonė neleis jam drebėti.

Tikime pergalę

- 9 Suras tavoji ranka visus priešus,
sugaudys dešinė visus nekentėjus.
- 10 Iš jų laužą sukursi apsilankymo dieną
ir rūstingai, Viešpatie, juos sunaikinsi:
sudegins juos ugnys.
- 11 Jų palikuonis nušluosi nuo žemės,
jų atžalas iš žmonių tarpo išrausi.
- 12 Kėsinos tau kenkti, pynė apgaules,
bet nieko tuo nelaimėjo.
- 13 Priversi juos bėgti,
jiems tiesiai į galvą nukreipsi šaudyklę.

¹⁶ 20, 10 „Apsilankymo diena“, arba „aplankymo diena“, Šv. Raštas dažnai vadina Dievo teismo dieną; plg. Izaijo 10, 3; Jeremijo 50, 31; 51, 18; 1 Pt 5, 16.

- 14 Tu, Viešpatie, galingai pakilki,
mes šlovinsim tavo galybę, giesmes giedosim.

21 (22) PSALMĖ¹⁷

Teisiojo sielvartai ir išklausymas

- ¹ *Choro vadovui. Giesmės „Briedė auštant“ melodija. Psalmė. Dovydo.*

Sielos skausmas

- ² Ai Dieve, Dieve, kam gi mane apleidai?
³ Negelbi manęs, neklausai mano dejonių.
Dieve, šaukiuos tavęs dieną, bet tu atsiliepti nenori,
ir naktį šaukiuosi — nėra man ramybės.

- ⁴ Tu juk esi šventas,
ir šlovina tave Izraelis.
⁵ Mūsų tėvai tavim rėmės,
vylės tavim, ir tu vadavai juos.
⁶ Šaukės tavęs, ir išgelbėti buvo,
pasitikėjo tavim, ir jiems raudonuot nereikėjo.

- ⁷ Aš ne žmogus, bet kirmis niekingas,
žmonių išjuoktas, liaudies atstumtas.
⁸ Kas mane mato, pašiepia,
vaiposi, kraipydami galvas:
⁹ „Viešpačiu pasitikėjo, tegu jis jį gelbi,
tegu išvaduoja, jeigu jį myli!“

- ¹⁰ Tu gi mane išvedei iš motinos įsčių,
mane sergėjai prie jos krūtinės.
¹¹ Tau atiduotas buvau nuo gimimo,
tu nuo pirmosios dienos buvai mano Dievas.
¹² Todėl nuo manęs nesišalink!
Aš sielvartauju, vargai mane spaudžia,
man nepadeda niekas.

Kūno sopuliai

- ¹³ Jaučių gauja mane supa,
Bašano taurai apgulę.
¹⁴ Manęs tyko žiotys baisingos,
tarsi riaumojančio plėšriojo liūto.

- ¹⁵ Aš lyg vanduo ištaškytas,
išnarstyti man visi kaulai.
Širdis man kaip vaškas,

¹⁷ 21(22) psalmė — mesijinė. Pats Kristus jos žodžius sau taikė, kentėdamas ant kryžiaus (žr. Mt 27, 46).

21, 13 Bašanas — derlinga lyguma į rytus nuo Jordano.

21, 17 „Pervėre“ — pagal kitus rankraščius: „surišo“.

21, 30 „žemes galiūnai“ (hebr.) arba „kurie miega po žemėm“ (lotyn.).

16 ištirpęs mano krūtinėje.
Gerklė man išdžiūvus, lyg molio šukė,
prie gomurio limpa liežuvis.

17 Apspitęs mane šunų pulkas,
nedorėlių aibė aplink mane zuja.
Jie pervėrė mano rankas, mano kojas,
16c jie sutrynė mane į mirties dulkes.
18 Galiu suskaičiuoti visus savo kaulus.
O jie sau tik žiūri, tik mane stebi,
19 drabužius mano dalijas,
meta dėl mano apdaro burtą.

20 Bet, Viešpatie, tu nuo manęs nesišalink.
Tu, mano pagalba, skubėk man padėti.
21 Iš pražūties mane gelbėk,
iš šunies letenų — mano gyvybę.
22 Iš liūto žiočių vaduoki,
vargšą mane — iš raguotųjų taurų.
23 Tavąjį vardą garsinsiu broliams,
maldingų žmonių būryje tave girsiu.

Kančios vaisiai Dievo tautai

24 Kurie Viešpaties bijot, teikit jam šlovę!
Garbink jį, visa Jokūbo ainija,
bijokite jo, visi Izraelio žmonės!
25 Jis gi nepaniekino, jis neatstūmė nuskriausto vargšo,
nuo jo nenukreipė veido,
jo skundą išklausė.

26 Aš tave aukštinsiu didžiulėj bendrijoje,
tau vykdysiu įžadus tarp tavo gerbėjų.
27 Bus vaisės, pokylis vargšams,
ir Viešpatį garbins visi, kas jo ilgis:
jų širdys gyvuos amžių amžiais.
28 Susipras, į Viešpatį gręšis
visų tautų žmonės,
jo akivaizdoje jam lenksis žemai pagonių šeimos.

Kančios vaisiai pagonims

29 Juk vienas Viešpats — Valdovas,
jis viešpatauja pagonims.
30 Jį vieną tegarbina žemės galiūnai,
ir lenksis prieš jį, kurie žengia į dulkes.

31 Ir aš jam gyvensiu,
tarnaus jam taip pat mano ainiai.
Kalbės apie Viešpatį būsimai kartai
32 ir skelbs užgimsiančiai tautai
teisinguosius Viešpaties darbus:
„Štai ką Viešpats padarė!“

22 (23) PSALMĖ¹⁸

Gerasis Ganytojas

¹ *Psalmė. Dovydo.*

Ganytojas

² Mane Viešpats gano: man nieko nestinga.
³ Jis mane veda, kur vešlios ganyklos žaliuoja,
leidžia man atilsėti paversmy;
manąją sielą gaivina,
veda mane teisingais takais savo garbei.

⁴ Nė keliaudamas slėniu tamsiausiu,
aš nebijosiu, nes tu drauge būsi.
Tavo lazda, vėzdas galingas,
drąsą man duoda.

Šeimininkas

⁵ Tu man keli vaišes,
o priešai sugėdinti žiūri.
Kvepalais man patepi galvą,
pili man sklidiną taurę.
⁶ Tavoji malonė ir meilė palydi
kiekvieną mano gyvenimo dieną.
Aš Viešpaties būste gyvensiu
per amžius ilgiausius.

23 (24) PSALMĖ¹⁹

Viešpats įžengia į šventyklą

¹ *Psalmė. Dovydo.*

Kas drįs stotis prieš Visagalį?

Viešpaties žemė — ir kas tik ant žemės,
visas pasaulis ir kas jame gyva.
² Juk tai jis jį virš jūrų pastatė,
virš upių tvirtą sukūrė.
³ Kas įžengs į Viešpaties būstą?
kas drįs jo šventykloje pabūti?
⁴ Žmogus, kurio rankos nekaltos,
kuris turi sąžinę gryną,

¹⁸ 22,4 Palestinos piemenys nešiodavosi prie diržo ąžuolinį vėzdą, kaip ginklą nuo žvėrių, o rankoje lazda bandai varinėti.

¹⁹ 23(24) psalmę Dovydas parašė, matyt, Sandoros skrynios perkėlimui ant Siono kalno (žr 2 Samuelio 6). Psalmė skirta giedoti keliems chorams, todėl juntamas dialogas, 23, 10 „Visatos“: originalo žodį „Sebaot“ kuris reiškia „kareivijas“, „galybes“, verčiame ir „visata“, nes juo pažymima kosminė valdžia.

be reikalo nemini Viešpaties vardo,
kreivos priesaikos vengia.

5 Viešpats šitokį laimins,
Gelbėtojas Dievas atlygins.
6 Šitokie žmonės — tikri jo gerbėjai,
jie išsiilgę Viešpaties veido.

Atsikelkite, vartai!

7 Atsikelkite, vartai platieji,
atsidarykit, senovinės durys:
garbės Valdovas tegu čia įžengia.
8 „Kas tas garbingas Valdovas?“
— „Tai narsusis, galingasis Dievas!
Tai Viešpats, kautynių galiūnas!“

9 Atsikelkite, vartai platieji,
atsidarykit, senovinės durys:
garbės Valdovas tegu čia įžengia.
10 „Kas tas galingas Valdovas?“
— „Tai visatos galingasis Viešpats —
tai jis garbingas Valdovas!“

24 (25) PSALMĖ²⁰

Maldaujame atleisti ir gelbėti

1 *Dovydo.*

Viliuosi Dievu.

Alef.
Mano širdis į tave, Viešpatie, kyla,
Viešpatie, viliuosi tavim, kad man neteks rausti,
2 Bet.
kad priešas dingsties neturės dėl manęs džiaugtis.

3 Gimel.
Juk niekas šlovės nepraranda, kas tavim vilias,
bet gėda visiems, kurie tave negarbingai palieka.
4 Dalet.

Parodyk man, Viešpatie, savąjį kelią,
išmokyk mane takais tavo eiti.

5 He.
Vesk mane savo tiesa, tu mane lavink, —
juk tu esi mano Gelbėtojas ir Dievas,
Vau.
aš glaudžiuosi prie tavęs visą dieną.
6 Zain.

²⁰ 24, 5 „Visą dieną“ — visą gyvenimą.

24,11 „Dėl savojo vardo“ — savo paties garbei. Vardas semitams reiškė patį asmenį.

Viešpatie, atsimink, kad esi maloningas,
atmink nuo pradžios, kokią meilę man rodei.

Het.

Užmiršk mano jaunystės kaltes, nedorybes.

Atmink mane dėlei savo gerumo,

nepamirški savo malonės!

Dievas geras

Tet.

Tiesus, malonus yra Viešpats,
to dėlei klystantiems kelią parodys.

Jod.

Kukliųjų mintis kreips į tiesą,
savo keliu mokys eit nuolankiuosius.

Kaf.

Elgiasi Viešpats teisingai ir gailestingai
su tais, kas jo Sandoros ir įsakymų laikos.

Lamed.

Kaltes man atleiski, o Dieve, dėl savojo vardo, —
jų iš tikro gausybė...

Mem.

Kas bus tam žmogui, kuris Viešpaties bijo?

Viešpats jį mokys, kuriuo keliu eiti.

Nun.

Toks ir patsai turės gausiai gėrybių,
ir laimingąją žemę valdys jojo ainiai.

Samech.

Viešpats savo gerbėjams — kaip draugas,
savo mintis ir Sandorą savo jiems rodys.

Ain.

Visuomet mano akys į Viešpatį krypta:
jis mano kojas išpainios iš pinklių.

Aš — vienišas, skurdžius

Pe.

Pažvelk į mane, manęs pagailėki,
manęs — vienišo, skurdžiaus.

Sade.

Paguosk mano širdį suspaustą,
vaduoki mane iš kankynių.

Tik pažiūrėki, koksai mano skurdas, koks vargas,
ir dovanok man kaltybes.

Reš.

Matai, kaip daug mano priešų,
kaip baisiai manęs jie nekenčia.

Šin.

Tu mane saugok ir gelbėk,
man nebus gėdos, tavim pasikliovus.

Tau.

Tu mane saugok nekaltą ir teisų:
aš tavim, Viešpatie, kliaujuos.

Pe.

Dieve, savąją tautą apsaugok

nuo visokiausių nelaimių!

25 (26) PSALMĖ²¹

Nekaltojo pasitikėjimas ir prašymai

1 Dovydo.

Dorai gyvenu

Viešpatie, gali mane teisti: vaikščiojau tyras;
Viešpačiu pasitikėjęs, aš nedrebėsiu.
2 Gali mane, Dieve, tardyti, bandyti,
gali mano sąžinę, širdį ugnimi tirti...
3 Į tavo mano akys vis krypsta, Dieve gerasis,
aš tavo teisybės laikausi.
4 Su nedorais žmonėmis nebendrauju,
į pasalūno namus nekeliu kojos.
5 Bjauri man gauja darančių pikta,
nesėdu drauge su bedieviais.

6 Nekaltumo ženklan rankas nusiplovęs,
apie tavo, Dieve, aukurą vaikštau.
7 Skelbiu viešai tavo garbę,
garsinu tavo stebuklinguosius darbus.
8 Mielas man tavo buveinės gražumas,
būstas, kur tu gyveni, šlovingasis Dieve.

Su nedorėliais nežūsiu

9 Neleisk man tarp nedorėlių būti,
pražūti su kruvinaisiais.
10 Jų rankos daro niekšybes,
kyšių pilnos jų saujos.
11 O ašai vaikštau nekaltas:
tu gelbėk mane, būk man maloningas.
12 Stovi lygiame kelyje mano koja,
aš ir bendrijoje Viešpatį girsiu.

26 (27) PSALMĖ²²

Pasitikėjimas, pavoju ištikus

1 Dovydo.

²¹ 24, 22 „Savąją tautą“ originale: „Izraelį“.

²² 26, 5 „Pastogė“, „būstas“ ST — reiškia Jeruzalės šventyklą, o mums bažnyčią.
26, 13 Bažnyčia šiuos žodžius taiko dangui.

Dievas — mano tvirtovė

Viešpats — mano šviesa, Gelbėtojas mano:
ko man bijotis?

Viešpats gina mano gyvybę: ko man drebėti?

Kada mane puola kenkėjai

ir tyko suėsti, —

kurie mane vargina, visi mano priešai

patys sugniūžta, sukniumba.

Jei prieš mane stotų kariuomenės pulkas,

širdis mana nedrebėtų.

Jei ir karas man būtų paskelbtas,

vilties neprarasčiau.

Dievo būste saugu

Labiausiai iš Viešpaties trokštu,

to vieno prašau, —

kad Viešpaties būste gyvenčiau

visas savo būvio dienas,

kad patirčiau Viešpaties palankumą,

kad jojo šventovę lankyčiau.

Jis mane slėps savo pastogėj

nelaimei atėjus,

globos mane savo būsto slėpynėj,

iškels ant uolos.

Jau dabar keliu galvą

prieš savo priešus, kurie mane supa.

Aukosiu džiaugsmo aukas jo buveinėj,

giedosiu ir skambinsiu Viešpaties garbei.

Viešpatie, neapleisk!

Tu, Dieve, išgirsk mano balso šaukimą,

būk man maloningas, mane išklausyki.

Apie tave širdis man byloja:

„Tu jo veido ieškoki“.

Tavo, Viešpatie, veido aš ieškau.

Nuo manęs savo veido neslėpki,

savojo tarno rūščiai šalin nevaryki.

Tu mano pagalba —manęs neatmeski,

manęs nepaliki, o Dieve, Gelbėtojau mano!

Nors mane motina tėvas apleistų,

ir tada Viešpats priglaustų.

Viešpatie, vesk mane!

Viešpatie, rodyk man savo kelią,

lygiu taku mane veski priešų negarbei.

Manęs nepalik priešų sauvalei:

ruošiasi prieš mane liudyt melagiai

ir smurtu alsuoja.

- 13 Tikiuos pamatyti Viešpaties gėrį
toje šalyje, kur gyvybė.
14 Tu Viešpaties lauki ir vyriškai elkis,
turėk tvirtą širdį, Viešpačiu remkis!

27 (28) PSALMĖ

Maldavimas ir padėka

- 1 Dovydo.

Išgirsk mane, Viešpatie!

Į tave, Viešpatie, mano uola, šaukiuosi,
nebūki man kurčias.
Jeigu manęs neišgirsi,
būsiu kaip tie, kurie žengia bedugnėn.

- 2 Išgirski mano maldavimo balsą, kai šaukiuosi tavęs,
kai tiesiu aš savo rankas
į tavo šventų švenčiausiųjų būstą.
3 Nenublokšk manęs pas nedoruosius,
į nusidėjėlių būrį.
Jie su kaimynu kalbasi švelniai,
o širdyje pikta jam rengia.
4 Tu jiems pagal darbus atlygink,
pagal jų nedorąsias išdaigas.
Atiduok, kas jų rankų uždirbta,
kas jų padaryta, gražink jiems.
5 Jie nesupranta, ką Viešpats padarė,
ką jo rankos sukūrė.
Viešpats juos sunaikins ir nebeduos atsigauti.

Išklausytas dėkoju

- 6 Viešpatį garbinkim, nes jis išgirdo
mano maldaujantį balsą.
7 Dievas — mano stiprybė ir skydas,
širdis mano Viešpačiu kliaujas, o jis mane remia.
Širdis mano džiaugias, aš jį šlovinsiu giesme.
8 Dievas savo tautos tikroji stiprybė,
savo Pateptajam — išganinga tvirtovė.
9 Viešpatie, padėk savo tautai,
paveldą savo palaimink,
ganyki ir amžiais globoki.

28 (29) PSALMĖ²³

Šlovė Viešpaties žodžiui!

¹ *Psalmė. Dovydo.*

Viešpaties žodis virš vandenų

Jūs, Dievo sūnūs, šlovinkit Viešpatį,
šlovinkit jo garbingumą, galybę.
² Šlovinkit Dievo didingąjį vardą,
garbinkit jį iškilmingai.

³ Virš vandenų pasigirsta Viešpaties balsas!
Dievo didybė sugriaudžia!
Viešpats viršum vandenynų plačiųjų!
⁴ Viešpaties balsas galingas!
Skardus Viešpaties balsas!

Viešpaties žodis — lyg audra

⁵ Griauna kedrus Viešpaties balsas,
Libano kedrus Viešpats laužo.
⁶ Jo liepimu šokinėja Libanas,
tarsi jautukas šokinėja Sarjonas.

⁷ Skelia žaibo ugnis Viešpaties balsas.
⁸ Jo balsas drebina tyrus,
Kadešo dykumas purto.
⁹ Viešpaties balsas ąžuolus gniuždo,
žievę miškui nukaišia,
ir jo šventovėj — „Šlovė!“ visi šaukia.

Viešpaties būste ramu

¹⁰ Viešpaties sostas virš tvano,
jis viešpataus kaip Valdovas per amžius.
¹¹ Jis padarys savo tautą galingą,
Viešpats ją laimins, teiks jai ramybę.

29 (30) PSALMĖ

Dėkoja išgelbėtas nuo mirties

¹ *Psalmė. Šventyklos pašventinimo iškilmės giesmė. Dovydo.*

Sugrąžinta sveikata

²³ 28, 1 „Dievo sūnumis“ psalmės vadina angelus ir išrinktosios tautos žmones.

28, 3 „Vandenys“, „vandenynai“ gali reikšti ir jūras, okeanus, ir debesis, debesynus, t. y. vandenų telkinius padangėse.

28, 6 Libanas, Sarjonas anais laikais buvo miškingi kalnai.

2 Viešpatie, aš tave aukštinsiu:
tu gi mane iš priešo rankų ištraukei,
nedavei priešams piktai manim džiaugtis.
3 Viešpatie Dieve, šaukiausi, ir mane tu išgydei.
4 Gelbėjai mane nuo mirties karalijos,
gyvą mane palikai, neleidai žengti bedugnėn.
5 Skambinkit Viešpačiui visi, kas jį mylit,
šlovinkit, atsiminę jojo šventumą.
6 Rūstus jis valandėlę teesti,
bet per visą gyvenimą geras.
Iš vakaro verksmas,
iš ryto vėl džiaugsmas.

Išdidumas, liga, atgaila

7 Kai man sekėsi, aš kartočiau:
„Niekas manęs niekada nepajudins!“
8 Iš tavęs man, Viešpatie, ėjo garbė ir galybė.
Kai tik paslėpei veidą, ėmiau tuoj blaškytis.
9 Viešpatie, tavęs aš šaukiausi,
maldavau tave, Dieve, gailestingumo.
10 Kas tau iš manojo kraujo,
kai žengiu aš į kapą?
Tave ar begarbins lavonas,
ar ištikimybę tavo beaukštins?
11 Dieve, klausyki, būk maloningas,
Viešpatie, būk padėjėjas!
12 Raudą pakeitei man dainomis, šokiais,
gedulo maišą nuvilkęs, apipynei linksmybėm.
13 Su džiaugsmu gystu giesmę tau ir nenutilsiu.

Viešpatie, mano Dieve, tave šlovinsiu amžiais.

30 (31) PSALMĖ

Viltingas sielvartaujančio šauksmas

1 Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.

Dievas — mano viltis

2 Tavim pasitikiu, Dieve, ir amžiais nebūsiu apvilts.
Mane dėl savo ištikimybės vaduoki.
3 Atkreipk į mane savo ausį,
skubėk manęs gelbėti,
būk man uola slėptis pavojuj,
gelbėtis — galinga tvirtovė.
4 Tikrai tu uola ir tvirtovė,

5 todėl savo garbei mane vesi, ganysi.
Išpainiosi tu iš pinklių, man priraizgytų;
tu gi esi mano tvirtybė.

6 Į tavo rankas pavedu savo gyvybę,
mane išvaduosi, Dieve ištikimasis.
7 Tu niekini tuos, kur garbina stabą niekingą,
o aš tik Viešpačiu kliaujuos.

8 Linksminsiuos, džiūgausiu: tu maloningas,
tu pažvelgei į mano skurdą,
mano prislėgtai sielai padėjai.
9 Neleidai pagrobti manęs prieš rankai,
leidai į laisvę išbėgt mano kojoms.

Gausūs vargai

10 Viešpatie, pasigailėk manęs, baimės pagauto,
nuo liūdesio akys aptemo, širdis, kūnas nusilpo.
11 Mane baisus sielvartas graužia,
trumpina amžių dejonės,
skurdas jėgas mano baigia,
kaulai vien braška.

12 Priešai visaip mane plūsta,
kaimynai pajuokia, draugai manim bailsis:
gatvėj pamatę, nuo manęs bėga.
13 Užmirštas aš širdyse, sakytumei miręs,
nelyginant indas sudužęs.
14 Girdžiu, mane daugelis plūsta: iš visur siaubas.
Būriuojas prieš mano gyvybę,
atimt ją kėsinas.

Aš vis tiek pasitikėsiu

15 Bet aš tavimi, Viešpatie, kliaujuos,
sakau: „Tu — mano Dievas.
16 Tik tavo rankose mano likimas“.
Išgelbėk mane nuo priešų kėslių,
nuo mano engėjų.

17 Man, savo tarnui, malonųjį veidą parodyk,
gelbėk mane: esi gailestingas!

18 Tebūna gėda ne man, tavim pasikliovus.
Tegu susigėsta, nutyla bedieviai niūriojo mirties karalijoje.
19 Tegu tampa nebylios klastingosios lūpos,
kurios įžūliai, išdidžiai su panieka teisųjį plaka.

Dievas tikrai išklausys

20 O, koks tu, Viešpatie, geras,
meilus visiems, kurie tavęs bijo,
visiems, kurie tavim vilias
viešai žmonių tarpe.
21 Tu savo slėpykloj juos saugai

nuo nedorėlių kėslų;
slepi juos savo pastogėj
nuo liežuvių plakimo.

- 22 Viešpatį šlovinkim, meilės stebuklą man jis padarė
miesto tvirtovėj.
23 O ašai sumišęs kalbėjau
„Nuo tavo akių aš atskirtas!“
Bet iš tikro tu mano maldingąjį balsą girdėjai,
tavęs kai šaukiausi.
24 Mylėkite Viešpatį, visi jo bičiuliai!
Ištikimuosius Viešpats globoja,
bet su kaupu atsilygins puikuoliams.
25 Drąsias, tvirtas širdis turėkit,
kas Viešpačiu tikit!

31 (32) PSALMĖ²⁴

„Laimingas, kam kaltės atleistos“

¹ *Dovydo. Poema.*

Sąžinės ramybė ir graužatis

- Laimingas, kam neteisybės atleistos,
kam Dievas uždengia kaltybes.
2 Laimingas, kurio nekaltina Viešpats,
kurio viduje nėra apgaulės.
3 Kolei tylėjau, nyko man kaulai,
per dieną vaitojant.
4 Kolei tavoji ranka mane slėgė dieną ir naktį,
jėgos man vyto lyg ražiena nuo vasaros karščių.

Prisipažinau — man atleido

- 5 Pasisakiau tau nusikaltęs,
nuodėmę lioviausi slėpęs.
Tariau: prisipažinsiu, Viešpatie, tau nusidėjęs,
ir tu man atleidai nelemtą kaltybę.
6 Todėl prireikus visi dievobaimingi žmonės
į tave kreipsis,
ir grėsmingieji potvynių vandens
negalės jų pasiekti.
7 Tu prieglauda man, nuo sielvartų ginsi,
išgelbėjęs džiaugsmiais apipinsi.

Dievas įspėja ir veda

²⁴31, 10 „ištiki“ arba ištvermingai tiki.

8 „Aš tave lavinsiu,
rodysiu kelią, kuriuo turi eiti,
nuolat lydės tave mano akys“.
9 Nebūkit panašūs į arklį ar mulą,
neturinčius proto:
jų siautulį žąslai, kamanos tramdo,
kitaip prie jų neprieisi.

10 Daug kenčia bedievis,
o tą, kas Viešpačiu ištiki, lydi malonė.
11 Džiaukitės jūs, kad Viešpatį turit,
jums, teisingieji, džiūgaut, didžiuotis,
nes širdys jūs tyros.

32 (33) PSALMĖ

Šlovė Dievo apvaizdai!

Džiaugiamės Viešpačiu

1 Džiūgaukit, Viešpačiui teikdami šlovę, teisieji;
teisiesiems garbinti dera.
2 Kankliais Viešpatį skelbkit,
jam dešimtstyge skambinkit arfa.
3 Giedokite giesmę jam naują,
iškilmingai ir skambiai giedokit.

4 Viešpaties žodis teisingas,
tikras jo darbas kiekvienas.
5 Brangi jam teisė ir teisingumas,
o jo malonių pilna yra žemė.

Dievas — didis Kūrėjas

6 Dievo žodžiu dangus atsirado,
ir jo dvelkimu —dangaus kareivijos.
7 Tarsi maišan jis vandenį jūrų suvarė,
uždarė į saugyklas bangas neramiąsias.

8 Tegu visa žemė Viešpaties bijo,
jį tegerbia visi, kas pasauly gyvena.
9 Jisai tarė — ir tai pasidarė,
liepė —ir tai atsirado.

Dievas — asmenų ir tautų Valdovas

10 Viešpats suardo kėslus pagonių,
užmačias jų niekais paverčia.
11 Viešpaties nuosprendžiai tveria per amžius,
iš kartų į kartas eina jo mintys.

12 Laiminga tauta, kuri savo Dievu Viešpatį laiko,

13 toji tauta, kuri išrinkta būti jo nuosavybe.²⁵
Viešpats iš aukšto dangaus žemyn žvelgia
ir mato žmogų kiekvieną.
14 Iš savo buveinės kiekvieną jis stebi —
visus, kas tik žemėj gyvena.
13 Jis kiekvienam širdį sutvėrė
ir stebi jo visus darbus.

Pergalę laimi dvasios jėga

16 Ne kariuomenės dydis apsaugo karalių,
ne stipruolis karys išsigelbi.
17 Pasikliaut žirgu, pergalės siekiant, — apgaulė,
kad ir risčiausias, tavęs neišgelbės.
18 Viešpaties akys žvelgia į tuos, kur jo bijo,
kurie tikis jojo malonės.
19 Jis jų gyvybę nuo mirties saugo
ir bado metu pamaitina.

20 Mes jo didžiai išsiilgę,
jis mūsų rėmėjas ir skydas.
21 Džiaugsis mūsų širdis, kad Viešpatį turi,
šventu jo vardu pasikliovus.
22 Viešpatie, būki tu mums gailestingas,
mes gi taip tavim tikim.

33 (34) PSALMĖ²⁶

Viešpats gelbi teisiuosius

1 *Dovydo, kai apsimetė pamišėliu*
Abimelekui ir, jo atleistas, pasišalino.

2 Alef.
Aš visuomet Viešpatį gerbsiu,
mano burna šlovins jį nuolat.
3 Bet.
Tuo mano siela didžiuojas.
Tegu nuskriaustieji tai girdi ir džiaugias.
4 Gimel.
Su manimi visi šlovinkit Viešpatį,
aukštinkim Viešpaties vardą, kaip vienas.
5 Dalet.
Viešpaties ieškau, jis atsiliepia
ir išvaduoja mane iš baisybių.
6 He.
Žvelkit į jį, ir jums nušvis veidas,
nebeteks rausti iš gėdos.

²⁵ 32, 12 Plg. Ps 143,15 ir paaiškinimą.

²⁶ Ši psalmė — alfabetinė. Joje raidė „Vau“ praleista, o „Pe“ pakartota. Kiekvienas posmelis — atskira mintis.

7 Zain.
Štai vargšas šaukės, ir Viešpats išgirdo,
iš visų bėdų išvadavo.

8 Het.
Viešpaties angelas pylimu apjuosia
dievobaimingus žmones,
juos iš nelaimės vaduoja.

9 Tet.
Patyrinėkit ir pamatysit, koksai Viešpats geras,
laimė tam žmogui, kuris jo parama tiki.

10 Jod.
Viešpatį gerbkite jūs, jo išrinktieji.
Tiems, kur jo bijo, nieko nestinga.

11 Kaf.
Išdidę galiūnai skurdeivomis tampa, badauja,
o tiems, kurie Viešpaties ieško, nieko netrūksta.

12 Lamed.
Ateikit, vaikeliai, manęs paklausykit:
pamokysiu Viešpaties baimės.

13 Mem.
Kur toks žmogus, kuris gyventi netrokštų,
nenorėtų būti laimingas?

14 Nun.
Saugok savo liežuvį nuo pikta,
lūpas nuo žodžių vylingų.

15 Samech.
Venk nedorybės, gera daryki,
sieki taikos ir josios laikykis.

16 Ain.
Į teisuolius Viešpats žvelgia maloniai,
ausys jo girdi jų šauksmą.

17 Pe.
Nuo piktavalių nusigręš Viešpaties veidas,
ir nieks nebeminės žemėj jų vardo.

18 Sade.
Šaukias teisieji —juos Viešpats išgirsta,
iš visų nelaimių juos gelbi.

19 Kof.
Artimas Viešpats sugrudusiai širdžiai,
išvargintas sielas pagydo.

20 Reš.
Daugel bėdų ištinka teisuolį,
bet išvaduoja jį Viešpats.

21 Šin.
Saugo Viešpats jo visus kaulus:
nė vienas jų nesulūžta.²⁷

22 Tau.
Per nelabumą bedievis pražūva,

²⁷ 3, 21 Plg Jn 19, 36, kur kalbama apie nukryžiuotą Jėzų.

23 bus nubausti, kurie nekenčia teisingo.
Pe.
Viešpats vaduoja saviškių gyvybę.
Sveikas išlieka, kuris prie jo glaudžias.

34 (35) PSALMĖ

„Teisk, Viešpatie, mano kaltintojus!“

1 *Dovydo.*

Dieve, gink nuo klastininkų!

Kaltink, Viešpatie, tuos, kurie mane smerkia,
pulk manus užpuolėjus.
2 Imk mažąjį, didįjį skydą
ir stok man padėti.
3 Paleisk ietį, kirvį
į tuos, kurie mane vejas.
Sakyki: „Aš tavo pagalba“.
4 Tegu raudonuoja suglušę,
kurie tyko mano gyvybės.
Šalin tesitraukia apstulbę,
kurie graižos man kenkti.
5 Tegu kaip pelai padulka pavėjui,
kai angelas ims visus pliekti.
6 Tegu jiems kelias tamsus ir slidus pasidaro,
kai angelas šoks visus gainiot.

Šmeižtai ir pinklės

7 Jie be priežasties paspendė man pinkles,
man nekaltam iškasė duobę.
8 Tegu netikėtai pražūva jie patys,
įgriūva į savo paslėptus spąstus,
pakliūva į man parengtą bėdą.
9 O ašai didžiuosiuos, kad su manim Viešpats,
aš jojo pagalba gėrėsiuos.
10 Visomis jėgomis aš kartosiu:
„Kas gi, o Viešpatie, tau yra lygus?“
Tu iš galiūno nekaltą varguolį išgelbi,
vargšą, beturti — iš pikto grobiko.
11 Liudytojai įžūlūs prieš mane kyla,
klausinėja, ko žinot nežinojau.
12 Piktu jie moka už gera, —
klaiku man sieloje daros.

Skaudus nedėkingumas

13 Juk aš, kai jie sirgo, ašutinę vilkėjau,

14 kamavau pasninku sielą,
karštas maldas vis kartoju.
Su jais vaikščioju kaip su draugu, kaip su broliu.
Tartum gedėdamas motinos,
prie žemės linkau nusiminęs.

15 Bet kai tik sverdėt pradėjau,
jie ėmė džiūgaut, būriuotis.
Telkiasi jie prieš mane, skaudžiai burnoja,
nebegaliu jų pažinti.
16 Drasko mane ir liautis nenori,
kimba ir tyčiojas baisiai,
prieš mane dantį galanda.

Ar ilgai taip kentėsiu?

17 Viešpatie, ar dar ilgai taip žiūrėsi?
Gelbėk mane nuo jų padūkimo,
iš tų liūtų — mano gyvybę.
18 Tau dėkosiu prieš didelį susirinkimą,
girsiu tave prieš visą liaudį.
19 Tegu mano priešai melagiai daugiau nesijuokia.
Be reikalo manęs jie nekenčia, žvairuoja.
20 Jiems juk ne santaika rūpi.
Jie ramiems žmonėms pilni bjaurių kėslių.
21 Prieš mane išsižioję jie rėkia
„Oi, kaip gerai! Mes matėm, ką tu padaręs!“

22 Viešpatie, tu gi regi! Tad netylėki,
tad nuo manęs nesitolink!
23 Pabuski, iš miego pakilki gint mano teisių,
mano bylos, Viešpatie, Dieve!

24 Viešpatie, spręsk mano bylą,
žiūrėdamas savo teisybės;
tegu iš manęs jie daugiau nesityčios.
25 Tegu negalvoja:
„Oi, kaip gerai mums pavyko!“
Tegu nekartoja: „Mes jį prarijom!“

26 Gėda ir negarbė iškart visus teištinka,
kurie mėgaujas mano nelaimėm.
Gėda ir nešlovė tuos teapsiaučia,
kurie išdidžiai mane smerkia.
27 Tegu linksminas, džiaugias,
kas nekaltą mane stengias užstoti.
Tegu jie nuolat kartoja: „Viešpatį garbinkim,
kad rūpi jam tarno gerovė“.
28 Skelbs ir mano liežuvis, jog tu teisingas;
per dienų dienas nesiliaus tavęs garbinti.

35 (36) PSALMĖ

Nusidėjėlio piktybė ir Dievo gerumas

1 Choro vadovui. Viešpaties tarno Dovydo.

Nusidėjėlis apakęs

2 Nedorėlį kursto širdies neteisybė,
prieš jo akis nėra Dievo baimės.
3 Širdies neteisybė jam pataikauja,
nenori kaltės pamatyti ir atsižadėti.
4 Jo burnos žodžiai neteisūs, klastingi,
nei begalvoja, nei daro kas gera.
5 Gulęs į lovą, pikta temąsto,
stovi kely negeram, nesipurto piktybe.

Dievas maloningas ir šventas

6 Kaip dangus aukštas, Viešpatie, tavo gailestingumas,
ištikimumas debesies siekia,
7 ir teisingumas — kaip Dievo kalnai,
kaip gilios jūros — tavo sprendimai.
Rūpinies, Viešpatie, žmonėmis ir gyvūnais.
8 Vai, kaip brangi, Viešpatie, tavo malonė!
Pavėsin tavo sparnų prisiglaust bėga žmonės.
9 Sočiai maitinami jie tavo būste,
linksmybių srautu tu juos nugirdai.
10 Tikrai pas tave gyvybės šaltinis,
ir tavo šviesoje regėsime šviesybę.

Tyraširdžiai Dievo gerbėjai

11 Vis rodyk malonę savo gerbėjams,
o tyraširdžiams — teisumą.
12 Lai koja didžiuklio manęs neužkliudo,
ir lai nestumdo nedorėlio rankos.
13 Antai, kurie pikta darė, sugniužo;
jie parblokšti ir pasikelt nebegali.

36 (37) PSALMĖ²⁸

Blogųjų ir teisiųjų likimas

1 Dovydo.

²⁸36, 1 Psalmėse mėgstama gretinti doro ir nedoro žmogaus likimus, laikiną pastarojo triumfą ir galutinę pirmojo pergalę.

Nepavydėk nedoriesiems

Alef.

Nenusiminki, matydamas darančius pikta,
nedorėliams nepavydėki.

Jie veikia suglebs, tartum šienas,
suvys kaip žolė, kur žaliuoja.

Bet.

Viešpačiu kliaukis, gera daryki,
tai gyvensi pažadėtoje žemėj, turėsi ramybę.

Džiaukis, kad garbini Viešpatį.

Jis tau suteiks, ko širdis tavo trokšta.

Gimel.

Viešpačiui savo likimą paveski,
juo pasikliauki: jis padarys, ko tau reikia.

Tavo teisybei leis pasirodyt kaip dienai,
kaip dienovidžio grožiui — tavajai teisei.

Dalet.

Būk Dievui ramus, juo pasitikėki.

Nesikarščiuok, matydamas žmogų, kuriam viskas sekas,
žmogų, kuris kitam spendžia žabangus.

He.

Nirtęs, rūstavęs liaukis

ir neapmaudauk: tai veda į piktą.

Kurie piktą daro, bus sunaikinti,

o pažadėtąją žemę valdys, kas Viešpačiu vilias.

Vau.

Kiek palūkėki, ir nieko neliks iš bedievio,
nė kur jo stovėta, tos vietos nerasi.

Tuo tarpu romieji valdys pažadėtąją žemę
ir džiaugsis gražiausia ramybe.

Katras laimingesnis?

Zain.

Bedievis galvoja, ką čia padarius teisuoliui,
ant jojo dantį galanda.

O Viešpats iš jo tikrai juokias,
nes mato jo būsimą dieną.

Het.

Iš makštų traukia nedorėliai kardą,
įtempia lanką, ruošias silpną varguolį užmušti
ir tą, kur tiesiais keliais vaikšto, papjauti.

Į jų pačių širdis smigs peilis,
suluš jų šaudyklės.

Tet.

Vertesnis teisuolio mažas turtelis
už nedorėlių lobius didžiausius.

Suknežintos bus rankos bedievių,
teisiuosius Viešpats palaiko.

18 Jod.
Viešpačiui rūpi teisiųjų likimas,
jie amžiais valdys gautąjį turtą.
19 Kai nelaimių metai užeis, nebus jiems sarmatos.
20 Kaf.
Bedieviams reiks žūti.
Viešpaties priešai suvys, kaip pievų laikinas grožis,
išnyks nelyginant dūmai.
21 Lamed.
Nedorėlis skolinas ir negražina,
teisuolis gailisi kito ir duoda.

Viešpats išgelbi teisiuosius

22 Palaiminti Dievo valdys pažadėtąją žemę,
prakeiktieji bus sunaikini.
23 Mem.
Viešpats patiprina einančio žingsnius,
jam maloni jo kelionė.
24 Nors tas sugriūva — neužsigauna.
Prilaiko jį Viešpats už rankos.
25 Nun.
Mažas buvau, dabar jau senelis,
bet nemačiau teisuolio apleisto,
nei jo vaikų duoneliaujant.
26 Jis visuomet gailestingas — paskolins,
ir jo vaikai kitiems bus palaima.
27 Samech.
Traukis nuo pikta, kas gera, daryki,
tai gyvenęs gyvensi.
28 Viešpats brangina teisybę,
savo bičiulių apleisti nenori.
Ain.
Neteisieji pavirs amžiniais griuvėsiais,
nedorėlių ainiai bus sunaikinti.
29 Teisuoliai valdys pažadėtąją žemę,
tenai jie gyvens amžių amžiais.
30 Pe.
Teisuolio burna išmintį skelbia,
liežuvis teisybę byloja.
31 Jo širdyje Dievo Teisynas²⁹,
ir jis nesvyruodamas žengia.
32 Sade.
Tyko bedievis teisuolio,
užmušt jį kėsinas.
33 Viešpats nepaliks jo nedorėlio rankoj,
kai jis į teismą pakliūs, neleis jo pasmerkti.

²⁹36, 31 „Dievo Teisynas“ — žr. Ps 118.

Būk ramus ir tvirtas

- 34 Kof.
Viešpačiu kliaukis, jo keliais vaikščiok, —
jis išaukštins tave, kad paveldėtum žemę,
35 duos matyt nedorųjų žlugimą.
Reš.
Aš regėjau bedievi stipruolį
išskylant kaip kedrą Libano.
36 Pro šalį ėjau —ir jo nebebuvo,
ieškojau— ir negalėjau jo rasti.
- 37 Šin.
Žiūrėki teisuolio, į dorąjį žvelki:
palikuonys auga taikingam.
38 O visi nusikaltėliai bus išnaikinti,
išnyks visi ainiai bedievio.
39 Tau.
Viešpats išgelbi teisiuosius
ir saugo juos priespaudos metais.
40 Viešpats juos gelbi, vaduoja,
laisvina juos iš bedievių, kai jie prieglobsčio ieško.

37 (38) PSALMĖ

Maldauja pavojuje nusidėjėlis

- 1 *Psalmė. Dovydo. Atminimui.*

Nuodėmės našta

- 2 Viešpatie, nebark manęs rūsčiai,
taip įnirtingai manęs tu nebauski.
3 Smygso many tavo strėlės,
tavo ranka ant manęs nusileido.
- 4 Vietos sveikos nebėra mano kūne
dėlei tavo audringos rūstybės.
Nesuzaloto nebėra nė vieno kaulo
dėlei mano kaltybių.
5 Aš virš galvos į kaltes pasinėręs,
jos kaip didžiausia našta mane slegia.

Kūno ir dvasios opos

- 6 Dvokia, pūliuoja man opos
dėlei mano beprotiško darbo.
7 Visas sulinkęs, sutrauktas į krūvą,
šliaužioju taip nusiminęs per dieną.
8 Baisiai karščiuoja man strėnos,
vietos sveikos nebėr mano kūne.
9 Aš nusibaigęs, didžiai nukamuotas,

10 graudžiai vaitoju, širdis mano plyšta.
Viešpatie, tu matai kiekvieną mano troškimą,
11 tau neslaptina mano dejonė.
Virpa širdis, jėgų nebetekus,
akys šviesos nebemato.

Vienatves kančia

12 Mano bičiuliai, draugai mane kenčiant apleido,
giminaičiai težiūri iš tolo.
13 Tie, kur tyko mano gyvybės, taiso man pinkles.
Kurie kenkti kėsinas, man pragaištį suopia,
kasdien man rengia apgaules.
14 Betgi jų negirdžiu, tarsi būčiau aš kurčias;
pasidariau nebylys — nepraveriu lūpų.
15 Esu kaip žmogus, kuris nieko negirdi
ir neturi burnoj atsako jokio.

Atsivertusį Dievas pastiprins

16 Aš tik tavimi, Viešpatie, kliaujuos,
mane tu išgirsi, Viešpatie Dieve.
17 Kartoju aš tau: neleiski jiems džiūgaut!
Kai linksta man kojos,
neleisk prieš mane tu jiems smarkaut.
18 Aš jau vos-ne-vos bepastoviu,
suspaustas skausmų nuolatinių.
19 Tikrai pripažįstu savo kaltybę,
dėl savo nuodėmės graužiuos.
20 Priešai gyvuoja, savą galią man rodo.
Ir aibės tokių, kurie neteisingai manęs neapkenčia.
21 Už gera jie moka piktybėm, visaip mane šmeižia
už tai, kad aš pasukau į gerą kelią.
22 Manęs nepaliki, Viešpatie, vieno,
toli nuo manęs nesitrauk, mano Dieve.
23 Skubėk man padėti
tu, Viešpatie, mano pagalba!

38 (39) PSALMĖ³⁰

Ligonio maldavimai

¹ *Choro vadovui Jedutūnui. Psalmė. Dovydo.*

Tylus susimąstymas

² Nusprendęs buvau: laikysiuosi kelio,

³⁰ 38, 1 Jedutūnas — levitas ir šventyklos giedotojas Dovydo laikais (žr. 1 Kronikų 16, 41; 25, 1; 2 Kronikų 5, 12).

liežuviui neleisiu klaidos padaryti.
Burną pasižabosiu,
kol žmogų nedorą priešais matysiu.
3 Nebyliu pasidariau, kantriai tylėjau;
bet pamačiau, kad jam sekas,
ir skausmas man vėlei atgijo.
4 Širdis manoji užkaito,
bemažstant įsiliepsnojo.

Kaip neilgai gyvename

5 Ir lūpos mano prapliupo:
„O Dieve, kada man ateis pabaiga, pasakyki,
ir kiek man dienų atseikėta,
kad aš suprasčiau, koks esu menkas“.
6 Tikrai, man dienų tu paskyrei vos keletą sprindžių,
ir mano amžius yra tau kaip niekas,
kaip kvapas tėra žmogaus būvis.
7 Praeina žmogus kaip šešėlis,
ir kiek pritriukšmauja dėl niekų.
Krauna turtus ir nežino,
kam jie turės atitekti.

Iš Dievo viltis ir gyvenimas

8 Tad ko man dabar tenka belaukti?
Aš tik iš tavęs, Viešpatie, laimės tikiuosi.
9 Tu išvaduosi mane iš visų nedorybių;
paikšoms neduosi dingsties iš manęs pasityčiot.
10 Aš — nebylys, nepraveriu lūpų:
taip buvo tavo nulemta.
11 Betgi manęs daugiau nebeplaki,
nes aš dūstu nuo tavo rankos.
12 Bausdamas kaltę, žmogų tu čaižai.
Sunaikini kaip kandis, ką jis turėjo brangiausia;
o pats žmogus — tiktai kvapas.
13 Viešpatie, tu mano maldą išgirski.
Paklausyki mano šaukimo,
ašaroms mano kurčias nebūki!
Aš čia — tik svečias,
aš tik praeivis kaip visi mano senoliai.
14 Nukreipk savo žvilgsnį, duok pailsėti,
kol iškeliausiu, pranyksiu.³¹

39 (40) PSALMĖ

Padėka ir pagalbos prašymas

³¹ 38, 14 „Pranyksiu“, t. y. nuo žemės paviršiaus; plg. Jobo 10, 20–22.

Dievas traukia iš klampynės

2 Viešpaties aš laukte laukiau,
ir jis prie manęs pasilenkė meiliai.
3 Graudingąjį balsą išgirdo,
mane iš vargo duobės jis ištraukė,
iš tos baisiausios klampynės.
Jis ant uolos mano kojas pastatė
ir sutvirtino mano žingsnius.
4 Į mano lūpas nauja giesmė įdėjo,
giesmę Dievui pagarbinti.

Dievas be galo dosnus

Daugelis tai pamatys, ims Dievo bijotis,
tvirtai Viešpačiu viltis.
5 Laimingas žmogus, kuris Viešpačiu tiki,
nekrypsta prie išdidžiųjų,
melo klystkeliais neina.
6 Daug mums nuveikęs esi, Viešpatie Dieve,
nuostabiausių dalykų,
ir tokių nutarimų kaip tavo
nepadarytų nieks kitas.
Jei apie juos bandyčiau kalbėti, juos išsakyti,
per daug jų yra —aš nepajėgčiau.

Dievo klausiau iš dėkingumo

7 Tau nepatiko nei kruvinos aukos, nei atnašos vaisiu;
bet atvėrei mano ausis, kad klausytų.
Nenorėjai nei deginamų, nei atgailos atnašų.
8 Tuomet aš tariau: „Ateinu!“
Knygoje apie mane yra parašyta:
9 „Dieve, aš trokštu įvykdyti tavąją valią;
tavo Teisynas meilus mano širdžiai“.
10 Tavo teisumą paskelbiau susirinkimui,
Viešpatie, tu žinai, kad aš netylėjau, lūpas sučiaupęs.
11 Neslepiu savo širdy aš tavo teismo,
garsiai kalbu apie tavo ištikimybę ir tavo pagalbą.
Neslepiu tavo malonės,
susirinkus didžiai daugybei.

Apniko naujos nelaimės

12 Taigi, Viešpatie, ir tu manęs pagailėki;
tegu tavo gerumas, ištikimumas mane nuolat saugo.
13 Apgultas aš visokiausių nelaimių,
jų neįmanoma nė suskaičiuoti.
Apniktas aibės kaltybių,
nebegaliu į jas nė pažvelgti.
Jų daugiau nei plaukų ant galvos,
ir mano drąsumas pradingo.

Ir vėl Dievas gelbės vargdienį

- 14 Viešpatie, tik panorėk mane gelbėt,
Viešpatie, skubėk man padėti.
15 Tegu susigėsta, nuraudonuoja,
kurie kėsinas į mano gyvybę, graižosi ją sunaikinti.
Šalin tesitraukia, pagauti sarmatos,
kurie mano negandais gėris.
16 Tegu jie iš gėdos pakvaišta,
kurie sako man: „Gera tau, gerai tau!“
17 Tegu tavim džiaugias, didžiuojas,
kurie tavęs ieško.
„Didis Viešpats!“, lai nuolat kartoja
visi, kurie ilgisi tavo pagalbos.
18 Aš esu vargšas, beturtis,
tačiau manim rūpinas Viešpats.
Tik tu padėjėjas, vaduotojas mano, —
o mano Dieve, nedelsk su pagalba.

40 (41) PSALMĖ³²

Ligonio malda

- 1 *Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.*

Gailestingam — gailestingumas

- 2 Laimingas, kas rūpinas vargšais,
negando dieną Viešpats jį gelbės.
3 Viešpats jį saugos ir laikys gyvą,
padarys žemėj laimingą
ir jo nepaliks prieš grobiu.
4 Viešpats padės jam, skaudžiai susirgus,
ligoje jam pašalins visą negalią.
5 Taigi sakau: „Man būki, Viešpatie, geras,
išgydyk mane — žmogų kaltingą“.

Veidmaininga žmonių užuojauta

- 6 Man priešai, linkėdami pikta, kartoja:
„Kada jisai nusibaigs, kada bus ištrintas jo vardas?!“
7 Atėję manęs aplankyti, tuščiažodžiauja,
širdis jų rezga piktybes,
išėję laukan, apkalbinėja.

³² 40, 10 Dovydas galėjo turėti mintyje išdaviką Achitofelį (2 Samuelio 15, 12), kurio galas buvo panašus į Judo (žr. Mt 27, 5).

40, 14 „Dievui tikrajam“ — pažodžiui: „Izraelio Dievui“, t. y., vieninteliame tikrajam Dievui, kurį pripažįsta išrinktoji tauta. — Ši eilutė nepriklauso psalmiui, bet užbaigia pirmąją Psalmyno knygą (plg. Ps 71, 18–19; 88, 53; 105, 48; 150).

8 Visi, kur manęs neapkenčia, kaip vienas
prieš mane šnabždas,
9 piktai pranašauja, kad man jau bus bloga:
„Pikčiausia liga jam prikibus...
10 šitaip atgulęs, daugiau nebekelsi!“
Net mano patikimasis bičiulis,
su manimi kartu valges,
ir tas man ruošiasi spirti.

Atmokėjimas

11 O tu, Viešpatie, būk gailestingas,
pakelki mane, ir aš jiems atmokėsiu.
12 Iš to man bus aišku, kad tu man maloningas,
jei priešas nebegalės iš manęs piktai džiaugtis.
13 Mane tu ir sveiką globosi,
akivaizdoj savo amžiais laikysi.
14 Garbė Viešpačiui, Dievui tikrajam,
nuo amžių per amžius.
Tebūna, tebūna!

ANTROJI KNYGA

(Ps 41 — 71)

41 (42) ir 42 (43) PSALMĖS³³

Viešpaties ir jo šventyklos pasiilgimas

¹ Choro vadovui. Poema. Korės sūnų.

Šventi prisiminimai

2 Kaip ištroškusi elnė uodžia upelio,
taip mano širdis tavęs ilgisi, Dieve.
3 Mano siela ištroškusi Dievo — gyvojo Dievo:
vai, kada nukeliausiu ir Dievo veidą išvysiu?
4 Ir dieną, ir naktį man ašarų duona,

³³41(42) ir 42(43) psalmės yra vienas kūrinys, parašytas nežinomo levito Babilonijos tremtyje.

41, 7 „Ant mažo kalnelio“ — tai Micaro kalnas prie Jordano ištakų. Kai kurie verčia: „apie mažą Siono kalnelį“.
41, 8 Šniokščiantys kriokliai Jordano aukštupyje autoriui primena užgriuvusias tautą nelaimes.

5 kai kasdien vis girdžiu: „Kurgi tas tavo Dievas?“
Aš vis tai menu, ir širdis mano alpsta,
kaip man su minia tekdavo eiti,
žygiuoti į Dievo buveinę,
džiaugsmo ir liaupsių balsams aplinkui beaidint
būry iškilmingam.

6 Ko tu, manoji širdie, nusiminus?
ko taip nerimsti krūtinėj?
Pasitikėki Dievu: aš jį garbinsiu vėl iškilmingai,
tikrąjį Dievą — vaduotoją savo.

Vargų verpetai

7 Spaudžia man širdį,
to dėlei apie tave vis svajoju,
bebūdams Jordano, Hermono žemėj ant mažo kalnelio.
8 Aplinkui verpetų verpetai,
vandenkryčiai tavo triukšmingi,
visi vandenų tavo srautai ir vilnys
ant manęs griūva!

9 Dieną teatsiunčia man Viešpats savo malonę,
ir naktį jo garbei giedosiu
ir šlovinsiu mano gyvenimo Dievą.
10 Aš Dievui šaukiu: „O tu, Uola tikroji,
kodėl užmiršai tu mane?
Kodėl turiu vaikščiot nuliūdęs,
priešo prispaustas?“

11 Aš kenčiu lyg laužomas kaulus,
kai iš manęs tyčiojas priešai,
kai kasdien man jie kartoja:
„Kurgi tas tavo Dievas?!“

12 Ko tu, manoji širdie, nusiminus?
Ko taip nerimsti krūtinėj?
Pasitikėki Dievu: aš jį garbinsiu vėl iškilmingai,
tikrąjį Dievą — vaduotoją savo.

42 (43) PSALMĖ

Trokštu į šventovę sugrįžti

1 Spręsk mano bylą, o Dieve,
mano reikalą gink nuo žmonių nedorųjų;
iš tų klastūnų, pikteivų mane išvaduoki.
2 Juk tiktai tu esi mano stiprybė, o Dieve!
Tai kodėl mane tu atstūmei?
Kodėl turiu vaikščiot nuliūdęs,
priešo prispaustas?
3 Atsiųski man savo šviesą ir tiesą,

tegu man jos vadovauja
ir mane veda į tavo šventąjį kalną,
į tavo padangtę.
4 Tenai prie Dievo aukuro žengsiu,
pas savo linksmybės džiugesio Dievą.
Ten tave šlovinsiu kankliais, o Dieve,
o mano Dieve!

5 Ko tu, manoji širdie, nusiminus?
ko taip nerimsti krūtinėj?
Pasitikėki Dievu: aš jį garbinsiu vėl iškilmingai,
tikrąjį Dievą — vaduotoją savo.

43 (44) PSALMĖ

Tautos nelaimės

1 *Choro vadovui. Korės sūnų. Poema.*

Kaip protėvius Dievas globojo

2 Mes ausimis savo esam girdėję, o Dieve,
byloja mums protėviai mūsų,
kokius nuostabius darbus jų dienomis esi daręs,
dienomis garbingos senovės.
3 Galingąją savo ranka išvijai tu pagonis,
ten protėvius mūsų kaip daigus sudiegei.
Ir, svetimąsias tautybes sumalęs,
jiems vešliai augti ten leidai.

4 Tikrai, ne kardų jie šią žemę laimėjo,
gelbėjo juos ne jų stiprios rankos,
bet dešinioji tava, petys tavo galingas,
tavo veido šviesa, nes tu juos mylėjai.
5 Tik tu, mano Valdove, tu, mano Dieve,
pergalę duodi Jokūbui.
6 Tik per tave savo priešus išvijom,
trempiame užpuolikus su tavo pagalba.

7 Ne į šaudyklę dedu savo viltis,
ne kardų tikiuos nugalėti.

8 Vien tu mus iš priešų vaduoji,
suniekini mūsų engėjus.
9 Todėl visuomet mes Dievu norim didžiuotis,
vis šlovinti tavo garbingąjį vardą.

Dievas leido mums būti paniekintiems

10 Betgi dabar mus atstūmei, pažeminti leidai,
su mūsų kariuomene, Dieve, nebežygiuojai.
11 Štai mes apleisti bėgam nuo priešų,

- 12 ir grobia engėjai mūs turtą.
Mus kaip avis pjautinas leidi žudyti,
pagonių tarpe blaškyti.
- 13 Esi savo tautą kaip pigų daiktą pardavęs,
ir ne ką už ją gavęs.
- 14 Mus niekinti leidi kaimynams,
aplink tyčiotis, juoktis iš mūsų.
- 15 Apie mus leidi pagonims pasakas kurti,
tautos su panieka galvas linguoja.
- 16 Nuolatos prieš akis panieka ta man šmėkšo,
ir rausta iš gėdos man veidas,
- 17 nes čia man tik priekaištai, žodžiai užgaulus,
vis priešai, engėjai...

Neužmirštame Dievo

- 18 Užgriuvo ant mūsų šitos nelaimės,
nors nesam tavęs mes užmiršę,
sadoros su tavim padarytos nelaužėm.
- 19 Mūsų širdis nebuvo atgal atsitraukus,
mus žingsniai nebuvo nuo tavo kelio nukrypę,
20 kai mus leidai naikinti šakalų buveinėj,³⁴
kai įstūmei mus į tamsybes.
- 21 Jei būtume tikrai Dievą užmiršę,
ištiesę rankas į netikruosius,
22 argi Dievas to būtų nematęs?
Juk jis širdžių paslaptis žino.
- 23 Bet iš tikrųjų mes dėl tavęs nuolat žudomi esam,
kaip pjauti skirtos avys.

Argi Viešpats nebepagailės?

- 24 Ko dėlei miegi? Viešpatie, kelkis!
Pabuski! Neleisk amžinai mums paniekintiems būti!
- 25 Kodėl vis slepi savo veidą?
Kodėl užmiršai mūsų priespaudą, skurdą?
- 26 Iš sielvarto kniumbam į dulkes,
gulime kniūbsti ant žemės.
- 27 Pakilki galingai gelbėti mūsų,
atpirk mus dėl savo gerumo.

44 (45) PSALMĖ³⁵

³⁴ 43, 20 „Šakalų buveinė“ — dykuma.

³⁵ 44, 8 „Džiaugsmo aliejumi pateptasis“ — karalius.

44, 11 Dainius pirmiau kreipėsi į karalių, o nuo šiol — į jo nuotaką. Tiek žydų, tiek krikščionių tradicija šioje vestuvių giesmėje mato Valdovo Mesijo dvasines sutuoktuves su išrinktąja tauta arba Bažnyčia.

44, 12 Rytuose prieš valdovą klaupdavosi ne tik valdiniai, bet ir karalienė (plg. 1 Karalių 1, 16).

- ¹ *Choro vadovui. „Lelijų“ melodija.
Korės sūnų.
Poema. Meilės giesmė.*

Karalaičio grožis

- ² Kilnūs žodžiai per širdį man tvinsta!
Kursiu aš giesmes savo valdovui!
Mano liežuvis — rašiklis mikloj rašytojo rankoj!
- ³ Už visus žmonių vaikus tu išvaizdesnis,
tavo lūpose žydi meilumas,
Dievas tave laimina amžiams.
- ⁴ O Galingiausiasis, prie juosmens sek kalaviją,
puošnų, švytuojantį ginklą!
- ⁵ Žygiuok ginti ištikimybės, paniekintos teisės.
Galingoji tavo ranka nuveiks darbus didingus.
- ⁶ Aštrios yra tavo strėlės,
smigs jos valdovo priešams į širdis,
tautos pasiduos tavo valdžiai.
- ⁷ Stovės tavo sostas, o Dieve, per amžius.
Valdovinė tavo lazda — ženklas teisybės.
- ⁸ Brangini, kas teisinga, o neteisybės nemėgsti,
todėl Dievas — Dievas tavasis —
išskyrė tave iš kitų bendrų
ir patepė džiaugsmo aliejum.
- ⁹ Mirà, aloe ir kasija kvepia tavo drabužiai.
Aidi kanklių garsai tau iš rūmų, puoštų dramblio kaulu.
- ¹⁰ Tarp tavo didžiūnų yra karalaičių.
Tau iš dešinės karalienė,
padabintoji auksu Ofyro.

Karalaičio sužadėtinė

- ¹¹ Pasiklausyki, dukrele,
pažvelki čionai, atkreipk savo ausį:
užmiršk savo tautą ir tėviškę savo.
- ¹² Valdovui meili tu, gražuole,
bet jis tavo viešpats — pagarbink parpuolus.
- ¹³ Štai dovanas neša tau Tyro merginos,
ir liaudies didžiūnai tau nori patikti.
- ¹⁴ Žengia vidun ta karalaitė.
Aptaras jai — gryno aukso pinikai.
- ¹⁵ Brokatu papuošta, ji vedama pas valdovą,
iš paskos jai merginos — jos draugės,
pas tave vedamos, eina.
- ¹⁶ Eidamos jos džiūgauja, krykščia:
į valdovo rūmus, mat, žengia.

Linkėjimai

- 17 Tau tėvus atstos tavo sūnūs,
tu juos kunigaikščiais statysi valdyt visos žemės.
18 Aš tavo vardą garsinti norėčiau
visų kartų būvy,
kad tave šlovintų tautos per amžius.

45 (46) PSALMĖ

„Dievas — mūsų prieglauda“

- 1 *Choro vadovui. Korės sūnų.
„Mergelių“ melodija. Giesmė.*

Dievas su mumis

- 2 Dievas — prieglauda mūsų, tvirtovė;
jis varguose ištikimiausias mūsų Globėjas.
3 Todėl nesibijom, net jei žemė drebėtų,
jei kalnai griūtų į jūrų gelmę.
4 Gali sau smarkaut ir užaut ją vandens,
ir kalnai virpėti nuo jų šėlimo.

Su mumis dangaus kariuomenių Viešpats.
Jokūbo Dievas — štai mūsų tvirtovė!

Dievas — Šventojo Miesto Gynėjas

- 5 Sraunūs upeliai džiugina Viešpaties Miestą,
kur stovi šventas Aukščiausiojo būstas.
6 Dievas jo viduje — jam nėra ko bijotis;
kas rytas anksti ateis jam Dievas padėti.
Pagonys kai pradeda siautėti, maištauti valstybės,
Viešpats griausmingai prabyla, ir žemė nuščiūva.
8 Su mumis dangaus kariuomenių Viešpats,
Jokūbo Dievas — štai mūsų tvirtovė.

Taikos Dievas

- 9 Eikit pasižiūrėkit,
ką Viešpats nuveikia,
kokių stebuklų jis žemėje daro:
sustabdo karus visam žemės paviršiui.
10 Sulaužo lankus, sutriuškina ietis,
skydus ugnimi sunaikina.
11 Liaukitės smarkaut ir pripažinkit:
tik aš esu Dievas,
Viešpats tautų ir žemės valdovas.
12 Su mumis dangaus kariuomenių Viešpats,
Jokūbo Dievas — štai mūsų tvirtovė!

46 (47) PSALMĖ³⁶

Viešpats — visatos Valdovas

¹ *Choro vadovui. Korės sūnų. Psalmė.*

Žemės Viešpats

² Plokite delnais, visos tautos,
³ džiaugsmo šauksmais šlovinkit Dievą!
⁴ Vai, šiurpulinga Dievo didybė —
tai visos žemės aukščiausias Valdovas.
⁵ Pagonis priverstė mūsų klausyti,
paklojo tautas mums po kojų.
Jis mums paskyrė šią tėvų žemę:
didžiuojasi ja Izraelis — tauta jo mylimoji.

Dangaus Valdovas

⁶ Kai žengė Dievas aukštyn — linksmybė aidėjo,
gaudė trimitai, Viešpačiui žengiant.
⁷ Vai, skambinkit Dievui, giedokit!
Skambinkit... skambinkit... mūsų Valdovui!
⁸ Dievas — visos žemės Valdovas!
Giedokit, kaip tik išmanot!
⁹ Dievas — tai tautų Viešpats,
jis sėdi savo šventajame soste.
¹⁰ Tautų kunigaikščiai su šia tauta susijungė,
kuri garbina Abraomo Dievą.
Dievo valdžioj visi žemės galiūnai:
štai koks jis didingas!

47 (48) PSALMĖ³⁷

Padėka tautos Gelbėtojai

¹ *Giesmė. Psalmė. Korės sūnų.*

Dievas gynė Šventąjį Miestą

² Tikrai Viešpats didis, ir jį reikia garbinti,
jį šlovinti mieste, kuriame jis gyvena.

³⁶46, 6 ir kt. Bažnyčia taiko Jėzaus žengimui į dangų.

³⁷47, 8 Tarsio miestas-valstybė buvo garsus savo galingu laivynu. Jo vieta aiškiai nenustatyta (gal Ispanijoje?) Plg. Iz 23, 1; Ez 27, 12.

3 Čia šventas jo kalnas — kalvų pažiba:
juo žavisi žemė.
Tai Siono kalnas — šiaurinė riba,
4 Valdovo didžiojo miestas.
Jo rūmuose Dievas gyvena,
Viešpats — galingas gynėjas.

Priešai pakriko

5 Antai susitelkę buvo valdovai
ir ėjo ant jo kartu pulti.
6 Bet vos jį pamatė, apstulbo,
pakriko visi ir šoko galvotrukčiais bėgti.
7 Pagavo juos baimė ir toks aitrus skausmas,
koks būna tik gimdant.
8 Rytų vėju tu sudaužei
Tarsio laivyną.

Padėkos iškilmė šventykloje

9 Ką buvom seniau tik girdėję,
dabar ir pamatėm mieste šitame,
kur dangaus kariuomenių Viešpats gyvena,
mieste, kur yra mūsų Dievas:
10 jį stiprina Dievas per amžius.
Kai būnam tavo šventovėj,
atsimenam vis, koks esi maloningas.
11 Tavoji, Dieve, šlovė, kaip ir tavo vardas,
pasiekia pakraščius žemės.
Tavoji ranka elgias teisingai.
12 Tegu džiaugias šventasis Siono kalnas,
tedžiūgauja miestai Judėjos
dėl tavo teisingų sprendimų.

Minės būsimos kartos

13 Skersai išilgai išvaikščiokit Siono miestą,
aplinkui apeikit, suskaičiuokit jo bokštus.
14 Jo tvirtas sienas apžvelkit,
apvaikščiokit rūmus,
ir jūs būsimosioms kartoms galėsit kartoti:
15 „Štai kokia Dievo galybė!
Jisai, mūsų Dievas, amžiais gyvuoja
ir mums amžinai vadovauja!“

48 (49) PSALMĖ³⁸

Turto menkystė

1 Choro vadovui. Korės sūnų. Psalmė.

³⁸ 48(49) psalmė sprendžia dažnai keliamus klausimus: kodėl sekasi nedorėliams? kaip sulygina žmones mirtis? kaip Dievas amžinybėje atmoka?

Gyvenimo mįslės

2 Jūs, visos tautos, klausykit, ką pasakysiu!
Išgirskite savo ausim,
kurie tik pasauly gyvenat:
3 prastuoliai, didžiūnai...
turtingi ir vargšai.

4 Savo burna išmintį skelbsiu,
išmastytą širdy protingumą.
5 Mano ausys gaudys prasmę patarlių,
skambant lyros garsams, aiškinsiu mįslę.

Mirtis sulygina visus

6 Ko gi nelaimės dienom turėčiau bijotis,
kai priešai klastingi apninka,
7 kurie tik savo ištekliais remias,
didžiuojas gausiais savo lobiais?

8 Juk nieks negalės iš mirties išsigelbėt,
išsipirkti iš Dievo.
9 Išgelbėt gyvybei per daug reiktų lėšų, —
jų tiek neturėsi,
10 kad amžiais gyventum, karsto neregėtum.
11 Pamatysi — miršta išminčiai,
žūva kvailiai ir bepročiai,
lobius palikdami svetimiesiems.

12 Kapai bus namais jiems per amžius,
per kartų kartas ten bus jų buveinė,
nors savo vardais net šalis būtų praminę.
13 Žmogus, nors pertekęs būtų, ilgai neišlieka;
jis panašus į galviją, kuriam lemta kristi.

Teisingas atpildas amžinybėje

14 Štai kur jie eina, savim paikai įtikėję;
štai kas bus tiems, kurie savo gudrybėm gardžiuojas.
15 Į pomirčio pragarmes bus brukami tarsi avys,
giltinė bus jų piemenė,
teisuoliai ant jų turės valią.
Greitai pradingis jų puikybė,
ir pomirčio pragarmės liks jų buveinė.

16 O mano sielą iš pragarmių ištrauks Dievas
ir teiksis mane pasiimti.
17 Todėl nesigraužk, jei kas turtėja,
jei pagausėja jo namo gėrybės:
18 mirdamas nieko jis negalės pasiimti,
lobiai į anapus nepalydi.

19 Nors gyvendamas žemėj ir girias:
„Šlovins mane, prisikrovus gėrybių!“,

- 20 visvien jis nužengs į savo protėvių būrį —
tų, kurie nematys šviesybės per amžius.
- 21 Žmogus, nors pertekęs būtų, ilgai neišlieka;
jis panašus į galviją, kuriam lemta kristi.

49 (50) PSALMĖ³⁹

Tikrasis maldingumas

¹ *Psalmė. Asafo.*

Ateina Dievas Teisėjas

- Aukščiausiasis Dievas, Viešpats, byloja,
nuo Rytų ligi Vakarų šaukdamas žemę.
² Spindi nuo Siono kalno Dievo gražybė.
³ Mūsų Dievas ateina, nutraukdamas tylą.
Prieš jį naikinančios liepsnos švytruoja,
o aplinkui — šniokščiančios audros.
- ⁴ Ir šaukia jis dangų, ir šaukia jis žemę;
ir pradeda teist savo tautą.
⁵ „Surinkite šičion visus mano šventuosius,
kurie su manim Sandorą darė, aukodami auka“.
⁶ Štai jau skelbia dangus jo teisingumą:
pats Dievas pradeda teismą!

Dievas byloja saviesiems

- ⁷ „Pasiklausyk, mano tauta, aš tau kalbėsiu,
barsiu tave, Izraeli:
juk Dievas tau — tai aš, tikrasai Dievas.
⁸ Ne dėl aukų aš tave barsiu:
deginamąsias aukas visuomet man aukoji.
⁹ Iš tavo tvarto nereikia man veršio,
nei ožio iš tavo bandos.
- ¹⁰ Argi ne mano visi miško žvėrys
ir kalnuose tūkstančiai laukinių gyvūnų?
¹¹ Visus dangaus sparnuočius aš pažįstu,
ir kas laukuose juda kruta, žinau aš.
¹² Jei alkanas būsiu, tau nesiskųsiu,
nes mano pasaulis ir kas tik pasaulį.
- ¹³ Argi valgysiu aš jaučio mėsą,
ar ožių kraują, manote, gersiu?
¹⁴ Padėkos auką Dievui aukoki,
Aukščiausiajam padarytus įžadus vykdyk!
¹⁵ Tada manęs šauktis galėsi nelaimėj,
tave aš vaduosiu, o tu man garbę darysi“.

³⁹ 49,5 Šv. Raštas „šventaisiais“ vadina ST-e tuos, kurie Dievui priklauso per Sandorą, O NT-e — per krikštą.

Dievas grūmoja veidmainiams

- 16 O nusidėjėliams Dievas ką kita byloja:
„Kam dar tu įsakus mano skaičiuoji,
kam dar tavo burna mano sutartį mini,
17 jei tu mano tvarkos laikytis nenori,
jei sviedi šalin mano žodį?
- 18 Vagį pamatęs, kartu su juo bėgi,
su svetimoteriais bičiuliuojies.
19 Tavo burna pasinešus į pikta,
melus tauškia liežuvis.
- 20 Kur pakliuvęs, liežuvauji ant savo brolio:
nešlovę darai močios sūnui.
- 21 Šitaip elgies ir manai — aš tylėsiu?!
Manai, kad ir aš panašus tave būsiu?
O ne! Aš tave barsiu,
tavo darbais akis tau badysiu.

Laikas atsikvošėti

- 22 Atsikvošėkit, kurie Dievą esat užmiršę,
kad man nereikėtų jūsų griebti į nagą:
tada jau nebus, kas jus gelbi.
23 Kas šlovinimo auką aukoja,
tas mano gerbėjas.
Kas tiesiai žygiuoja,
tam parodysiu Dievo išganymą“.

50 (51) PSALMĖ⁴⁰

„Pasigailėk manęs, Dieve!“

- 1 *Choro vadovui. Psalmė. Dovydo,*
2 *kai pas jį, nusidėjusį su Betsabėja,*
atėjo pranašas Natanas.

Prisipažįstu nusidėjęs

- 3 Pasigailėk manęs, Dieve:
tu didžiai gailestingas,
gerumas tavo beribis, —
naikinki mano kaltybę.
4 Grynai nuplauk mano dėmę,
numazgok mano kaltę!

⁴⁰50, 8 Tikros išminties sąlyga — teisingai pažinti save. Todėl psalmininkas prašo, kad Dievas padėtų jam įžvelgti į savo sąžinės slapybes, pažinti užmirštąsias nuodėmes ir tas, kurių nelaikė nuodėmėmis.
50, 16 „Kraujo bausmė“: arba nusikaltusiojo laukianti ankstyva mirtis, arba bausmė už pralietą Betsabėjos vyro Urijo kraują (žr. 2 Samuelio 12, 9–10).

- 5 Aš savo kaltybę pažįstu,
man vis akyse mana nedorybė.
- 6 Aš tau, tiktai tau esu nusidėjęs:
dariau, ką laikai tu piktybe.
Todėlei mane smerki tu teisingai,
teisme mane kaltini, kaip yra verta.
- 7 Deja, aš ir gimęs esu nuodėmingas,
su nuodėme motinoj aš prasidėjau.
- 8 O tau gi vien teisios širdys patinka,
tad mokyk mane išminties slapybių.

Meldžiu nuskaistint mane

- 9 Izopo šakele mane apšlakstyk, ir tyras paliksiu,
nuplauki mane, ir aš būsiu baltesnis už sniegą.
- 10 Suteiki man džiaugsmą, linksmybę,
išvargintiems kaulams leisk pradžiuoti.
- 11 Nuo mano kaltybių nugręžk savo veidą,
visas nuodėmes mano išdildyk.
- 12 Sutverk širdį man tyrą, o Dieve,
manų nepalaužiamą dvasią atnaujink.
- 13 Vai, neatstumki manęs nuo savojo veido,
prarast tavo šventąją dvasią neleiski!
- 14 Išgelbėk mane, ir būsiu laimingas.
Padaryk mane didžiadvasį!

Būsiu ištikimas, atversiu kitus

- 15 Nedorėliams liepsiu keliu tavo eiti,
ir grįš pas tave nusikalte.
- 16 Išgelbėk nuo kraujo bausmės mane, Dieve, —
o mano vaiduotojau Dieve, —
ir aš džiugiai skelbsiu tavo teisumą.
- 17 Tu mano lūpose, Viešpatie, būsi,
manoji burna tave šlovins.
- 18 Juk džiaugsmą tau daro ne aukos:
jei deginčiau auką, tu nepriimtum.
- 19 Manoji, Dieve, auka — tai širdis sugrudus.
Graudžios, nuolankios širdies tu neatstumsi.
- 20 Dėl savo gerumo būk maloningas Sionui,
atkurki Jeruzalės sienas.
- 21 Tada tau patiks mūsų nuoširdžios aukos;
jas deginsim, dovanas tau atnašausim —
aukos gyvulius krausim ant aukuro tavo.

51 (52) PSALMĖ⁴¹

Prieš skundiką

¹ *Choro vadovui. Poema. Dovydo,*
² *kai edomietis Doegas*
nuėjo pas Saulių ir pranešė jam:
„Dovydas įžengė į Abimeleko namus“.

Skundikas šlykštus

³ Kodėl nedorybe didžiuojies
tu, negarbingas galiūne?
⁴ Tau rūpi vien tik naikinti,
aštrus kaip peilis tavasis liežuvis,
tu melo audėjau!
⁵ Saldžiau tau pikta daryti, kaip gera,
meluoti, negu tiesą sakyti.
⁶ Pragaištingas kalbas mėgsti kalbėti,
klastingas liežuvį!

Laukia bausmė už neteisybę

⁷ Todėl sunaikins tave Dievas,
ir amžinai jo atmestas būsi.
Išbruks jis tave iš padangtės,
išraus rautinai iš tarpo gyvųjų.
⁸ Teisuoliai žiūrės, drebės ir stebėsis,
ir juoksis iš jojo:
⁹ „Štai jums žmogus,
Dievo paramos neieškojęs,
pasitikėjęs vien savo turtais,
įžūliai daręs piktybes“.

Teisiojo ryžtas

¹⁰ O aš kaip alyvos žaliuojantis medis
Dievo buveinėj —
gailestinguoju Dievu nuolat vilsiuos per amžius.
¹¹ Tave šlovinsiu amžiais,
kad tavo taip sutvarkyta,
aukštinsiu tavąjį vardą, tavo gerumą
tavo šventiesiems.⁴²

52 (53) PSALMĖ⁴³

⁴¹ 51, 2 Plg 1 Samuelio 21, 8. — Už pagalbą Dovydui Saulius nubaudė mirtimi Abimeleką ir jo šeimą.

⁴² 51, 11 „Šventieji“ — dievobaimingieji žmonės, Dievo mylėtojai.

⁴³ 52(53) psalmė beveik sutampa su 13(14) psalme.

52, 6 Atrodo, kalbama apie Asirijos karaliaus Senacheribo kariuomenės žuvimą nuo maro 700 m. pr. Kr., pranašo Izaijo laikais (žr. 2 Karalių 19, 35).

¹ *Choro vadovui. Graudžia gaida.
Poema. Dovydo.*

² Neišmanėlis sau širdy tarė: „Nėra jokio Dievo“.
³ Jie sugedę — elgiasi šlykščiai,
ir nėra, kas gera darytų.
⁴ Iš dangaus žvalgosi Dievas po Adomo ainiją:
jis pamatyti norėtų,
ar yra dar koks supratingas, ieškantis Dievo.

⁵ Bet kaip vienas visi klystkeliais eina, yra sugadinti.
Nebėr darančių gera... Nėr tokio nė vieno...
⁶ Ar neturėtų jie atsipeikėti, tie — darantys pikta,
mano žmones rytinai ryja, kaip kokią duoną?
Jie Dievo negerbia.
⁷ Jie ten dreba iš baimės, kur nereikia bijoti.
Išbarstys Dievas tų kaulus, kurie tave buvo apgulę.
Baisi bus jiems gėda, nes juos Dievas atstūmė.

⁸ Tegu Izraeliui ateina pagalba iš Siono kalno.
Kai pakreips Dievas į gerą tautos savosios nelaimės,
bus džiaugsmas Jokūbui, Izraeliui linksmybė.

53 (54) PSALMĖ⁴⁴

Pagalbos meldimas

¹ *Choro vadovui. Styginiams. Poema. Dovydo,*
² *kai zifiečiai nuėjo ir pranešė Sauliui:*
„Dovydas slepiasi pas mus“.

³ Savo vardo garbei, o Dieve, mane išvaduoki,
gink mano bylą savo galybe.
⁴ O Dieve, išgirsk mano maldą,
žodį iš mano lūpų priimki.

⁵ Nuožmūs išpuikėliai ant manęs puola,
mane užmušti kėsinas plėšikai,
nė kiek nepaiso jie Dievo.
⁶ Bet štai man padeda Dievas,
Viešpats palaiko mano gyvybę!

⁷ Nelaimės suverski ant mano priešų,
tu juos sunaikinki, Dieve ištikimasis.
⁸ Džiaugsmingai aukas tau aukosiu,
šlovinsiu, Viešpatie, aš tavo vardą,
nes jis yra mielas.
⁹ Mane jis iš nelaimių vaduoja,

⁴⁴53, 2 Plg. 1 Samuelio 23, 19 ir toliau. Dovydas su karių būriu slapstėsi Zifės stepėje ir vos ištrūko nuo besivejančios Sauliaus kariuomenės.

ir mano akys priešus sugėdintus mato.

54 (55) PSALMĖ

Skundas prieš veidmainį bičiulį

¹ *Choro vadovu styginiams.
Poema. Dovydo.*

Skaudūs persekiojimai

² Priimk mano maldą, o Dieve,
nesišalinki, kai aš maldauju.
³ Pažvelk į mane, atsiliepk gailestingai,
nes aš blaškausi, dejuodamas skaudžiai.
⁴ Aš virpu, girdėdamas šūkaujant priešą,
nedorėlį siautint.

Visokias man aibes jie daro,
mane puldinėja įsirdę.
⁵ Širdis krūpčioja mano krūtinėj,
mirštamasis siaubas!
⁶ Visas virpu, perimtas baimės,
apsiaustas išgąščio.

⁷ „O, kad balandžio sparnus aš turėčiau,
skrisčiau, sakau, ieškotis ramybės“.
⁸ Toli, oi, toli kur nulėkčiau
gyventi į tyrus.
⁹ Ten skubiai pasislėpčiau
nuo viesulų, siaučiančių audrų.

Viešos piktybės

¹⁰ Suardyk, sumaišyk jiems, Viešpatie, kalbą,
nes mieste vien smurtas, kivičiai,
¹¹ kurie dienąnakt aplink jų sienomis vaikšto,
¹² o viduje neteisybės, priespauda klesti;
visur pristatyta žabangų,
nuoskaudos, melas iš gatvių jo nesikrausto.

Draugo klasta

¹³ Jei priešas mane užgauliotų,
aš dar galėčiau pakęsti.
Jei tas, kurs nekenčia manęs, prieš mane kiltų,
gal aš pasislėpčiau nuo tokio.
¹⁴ Bet juk tai tu — tu, mano bendras,
mano draugas..., bičiulis...,
¹⁵ su kuriuo taip maloniai mano draugauta,
į Dievo namus iškilmingai žygiuota...

16 Tokius giltinė tegu ima,
lai gyvi į mirusių pragarmes eina,
nes jų namuose, jų širdyse veša piktybės.

Dievas išgirs ir išgelbės

17 O aš kreipsiuos į Dievą,
ir Viešpats išgelbės.
18 Ryta, vakarą, dienos vidurį skųsiuos, dejuosiu,
ir jis išgirs mano balsą.
19 Gražins man ramybę,
apgins nuo puolikų, kurių man daugybė.
20 Dievas išgirs, juos nužemins:
jisai amžių Viešpats.

Juk jie nesitaiso,
Dievo nepaiso.
21 Bendrininkus savo skriaudžia,
laužo duotąjį žodį.
22 Iš veido jie saldūs,
bet širdys — tik kautis.
Jų kalbos švelnutės,
o patys — kaip nuogi kalavijai.

23 Atsiduok Viešpaties globai,
ir jis ateis tau padėti.
Teisuoliui neleis jis visą laiką palinkus svyruoti.

24 Betgi anuos tu, o Dieve, į gilią duobę sugrūsi,
ir žus žmogžudžiai, apgavikai,
nė pusės savo amžiaus dienų nesulaukė.
O aš tavimi, Viešpatie, kliausiuos.

55 (56) PSALMĖ⁴⁵

Pasitikėjimas Dievo žodžiu

¹ *Choro vadovui „Jonat elem rechokim“
melodija. Dovydo odė,
kai filistiečiai buvo jį sugavę Gate.*

Prislėgtojo viltis

2 Pasigailėk manęs, Dieve:
žmonės sutrypt mane nori,
vargina, vis puldinėja.
3 Be paliovos mane niekina priešai,
daugybė jų mane puola.

4 Kai ims mane baimė,

⁴⁵55, 1 „Jonat...“ — kai kas verčia: „Tolimųjų dievų balandėlė“, t. y. „Didžiūnų balandėlė“ (tokia giesmė). Plg 1 Samuelio 21, 11.

5 tavim, Aukščiausiasis, vilsiuos.
Dievu, kurio žodžiais didžiuojuos,
Dievu aš remiuosi — ir nebijosiu:
ką žmogus dulkė man galės padaryti?!

Priešų kėslai

6 Per visą dieną jie mane keikia,
visos jų mintys — padaryt man ką bloga.
7 Būriuojasi, tyko, pėdomis mane seka —
tyko man kulnį sužeisti.

8 Kaip jie tyko mano gyvybės,
taip jiems už neteisybes atlygink, o Dieve,
užsirūstinęs blokšk tuos pagonis ant žemės!

Dievas mane užstoja

9 Tau žinomas visas tremties mano kelias,
odmaišy surinktas mano ašaras saugai:
argi knygose tavo jos nesurašytos?!

10 Todėl mano priešai tuoj atgal trauksis,
kai tik tavęs šauksiuos.
Juk aiškiai žinau aš: mane Dievas užstoja.

11 Dievu kurio žodžiais didžiuojuos,
Viešpačiu, kurio žodžiais giriuosi, —
12 tuo Dievu aš remiuosi — ir nebebijosiu:
ką žmogus man galės padaryti?!

Padėka

13 Aš turiu, Dieve, vykdyt
įžadus, tau padarytus,
tau padėkos auką aukosiu.

14 Iš mirties nasrų mane, Dieve, išplėsei,
prilaikei, kad nesuklupčiau,
bet vaikščiočiau akivaizdoj Dievo,
turėdamas gyvenimo šviesą.

56 (57) PSALMĖ

Ryto malda varguose

1 *Choro vadovui. „Nenaikink“ melodija.
Dovydo odė, kai jis slėpėsi
nuo Sauliaus oloje.*

Glaudžiuosi prie Dievo

2 Pasigailėk manęs, Dieve, pasigailėki!

Prie tavęs bėgu glaustis.
Po tavo sparnais skubu slėptis,
kol praūš ta nelaimė.
3 Aukštybių Dievo šaukiuosi,
Dievo, kuris gera man daro.

4 Iš dangaus jis man teatsiunčia pagalbą,
suniekina mano engėjus,
savo gėrybę, ištikimybę parodo.
5 Aš prisiglaudęs tarp liūtų,
godžiai ryjančių žmones.
Jų dantys — kaip strėlės ar ietys,
liežuviai aštrūs — kaip kalavijai.

6 Aukštai danguje pasirodyk su savo didybe,
spindėdamas apsireikšk visai žemei!

Viešpats gina ir guodžia

7 Mano žingsniams paspėsti žabangai,
mano siela visai sugniuždyta.
Jie man iškasė duobę,
bet patys jon ir įkrito.

8 Mano širdis atsigavo, o Dieve,
mano širdis atsigavo,
9 noriu tau giedoti ir skambinti.
Tad pabusk, mano siela!
Pabuskite, arfa ir kankliai, —
aš žadinsiu miegančią aušrą...

10 Tautose tau šlovę, Viešpatie, skelbsiu,
tau skambinsiu giesmės tarpe pagonių,
11 nes didis, kaip dangus, tavo gerumas,
ištikimybė debesis siekia.

12 Aukštai danguje pasirodyk su savo didybe,
spindėdamas apsireikšk visai žemei.

57 (58) PSALMĖ

Įspėjimas nedoriems teisėjams

1 *Choro vadovui „Nenaikink“ melodija.*
Dovydo. Odė.

Skundas prieš teisėjus

2 O jūs, galiūnai, ko vertas jūs teismas?
Ar teisiat žmones teisingai?
3 Deja, jūsų širdys nedorybės vien gimdo,
vien skriaudas krašte sėja jūsų rankos.

4 Taip klysta bedieviai šitie nuo pat kūdikystės,
nuo gimtosios dienos tie melagiai šunkeliais eina.
5 Nuodai jų panašūs į kirmino nuodus,
į nuodus piktosios,
6 kuri, ausis užsikimšus, negirdi kerėtojo balso,
žavėti pratusio puikiai.

Dangaus keršto šaukimas

7 Nasruose dantis jiems sutrupink,
išlaužyki iltis tiems liūtams.
8 Tegu jie kaip sklindantys vandens išnyksta,
ir jų šaudomos strėlės atbunka.
9 Tegu jie supliūkšta kaip gliti sraigė,
kaip moteries vaisius nelaikšis, dar saulės nematęs.
10 Dar nespėjus puodams įkaist nuo erškėčių,
teišžarsto juos vėtros gūšiai.
11 Džiaugsis teisusis, matydamas šitokią bausmę,
bedievio krauju sau kojas mazgosis.
12 Tada žmonės sakys: „Iš tikro duoda vaisių teisumas,
tikrai yra Dievas, žemės Teisėjas“.

58 (59) PSALMĖ

Malda prieš užpuolikus

1 *Choro vadovui. „Nenaikink“ melodija.*
Dovydo odė,
kai Saulius pasiuntė vyrų
sergėt prie namo ir nužudyti Dovydą.

Nuožmūs kraugeriai puola

2 O Dieve, mane išgelbėk iš priešų,
nuo užpuolikų apsaugok.
3 Iš piktadarių išvaduoki,
išlaisvink iš kraujo liejimų.
4 Štai kaip jie tyko mano gyvybės,
sąmokslus prieš mane rezga galiūnai.
5 Kaltės neturiu, nesu, Viešpatie, pikta padaręs,
mane vejas, užpuldinėja nekaltą.
6 Pabuski, skubėk pas mane, ir pamatysi...
Tu, dangaus kariuomenių Viešpatie,
Izraelio Dieve, pabuski!
Nubauski visus tuos pagonis,
nepaliki nė vieno iš tų pasalūnų.

7 Kas vakarą jie grįžta namopi,
loja kaip šunys laukiniai,
laksto po miestą.
8 Didžiuojas apsiputoję, lūpos jų piktžodžiauja:
„Argi kas girdi?!“

Gniuždanti Dievo bausmė

9 Bet, Viešpatie, tu iš jų tik juokiesi,
niekais verti visus tuos pagonis!
10 O mano tvirtybe, į tave aš žiūrėsiu,
tu man apsauga esi, Dieve.
11 Gailestingasis mano Dievas ateis, Dievas gelbės,
aš pasijuokti iš priešų galėsiu.
12 Sunaikink juos, Dieve,
kad mano tautos negadintų.
Sumaišyk, sugniuždyk juos savo galybe, —
tu mums, Viešpatie, skydas!
13 Iš burnos jiems, iš lūpų vien nuodėmės byra;
jų puikybė, keiksmas ir jų melas tegu pačius juos pražudo.
14 Sunaikink tu juos rūsčiai,
taip sutrink, kad jų nebeliktų.
Tegu visi žino, kad Dievas Jokūbo šaly viešpatauja
ir iki pat žemės krašto.
15 Vakare kai namopi jie grįš,
los kaip šunys laukiniai
ir laktys po miestą.
16 Klaidžios, maisto ieškosios
ir stūgaus ėsti negavę.
17 O aš sau giedosiu apie tavo galybę,
žavėsiuos su rytu⁴⁶, koks tu maloningas.
Apsauga tu, prieglauda mano,
sielvarto dienai atėjus.
18 O mano tvirtybe, tau skambinsiu giesmes,
tu man apsauga esi, Dieve!
Dieve, koks tu man geras!

59 (60) PSALMĖ⁴⁷

Malda, nelaimei ištikus

⁴⁶58, 17 Rytas Šv. Rašte simbolizuoja išgelbėjimą, išganymą.

⁴⁷59(60) psalmė kalba apie panašią istorinę būklę, kaip 43(44) ir 79(80) psalmės. Nuo 7 eilutės prasideda vilties kupina malda, gimininga Ps 107(108).

59, 1 „Isakymo lelijos“, arba : „Lelija liudija“ (tokia giesmė).

59, 2 Plg. 2 Samuelio 8, 2–13; Kronikų 18, 2–12.

59, 9–10 Galaadas, Manasas, Judėja (orig. „Judas“)… — tai Palestinos provincijos ir gretimi kraštai. Šalmo, praustuvės ir kt. vaizdais išreiškiamas vienas dalykas — tarnavimas.

¹ *Choro vadovui „Isakymo lelijos“ melodija.*
Odė. Dovydo pamokymai,
² *kai jis kovojo su Aramu Naharajimu*
ir Aramu iš Sobos
ir kai Joabas grįžęs nugalėjo
Druskos slėnyje Edomą,
dešimtį tūkstančių vyrų.

Apleidai mus, Dieve

³ Mus atstūmei, mūsų gretas suardei, o Dieve.
Supykai ant mūsų, bet vėl į mus atsigręžki!
⁴ Sudrebinai žemę, jai skeldėti leidai, —
plyšius jos užgydyk: jį griūva.
⁵ Skaudžiai nubaudei savo tautą,
ir mes kaip nuo vyno apsvaigę.
⁶ Saviesiems davei ženklą bėgti,
priešo lanko pabūgus.
⁷ Kad būtų laisvi tau brangūs žmonės,
savo dešine gelbėk, išgirsk mus.

Atsimink, ką esi žadėjęs

⁸ Dieve, tu pasakei savo šventovėj:
„Aš viešpatauju! Sichemą kaip savo dalysiu,
Sukoto slėnį matuosiu.
⁹ Mano Galaadas, mano Manasas;
Efraimo sritis — šalmas man galvai,
o Judėja — skeptras valdovo.
¹⁰ Moabas bus man praustuvė.
Edomui savo autuvą saugot pavesiu,
Filistėjoj aidės mano pergalės balsas“.

Dieve, vadovauk mums

¹¹ Tad kas man padės su pergale žengti
į tą galingąjį miestą?
kas į Edomą vadovaus man žygiuojant?
¹² O Dieve, argi ne tu, kurs esi mus atmetęs,
su mūsų kariuomene nebežygiuoji...

Padėki mums kautis su priešu,
žmogus čia padėti mums nieko negali.
¹³ Su Dievo pagalba mes narsiai kovosim,
Viešpats sumindžios mūsų engėjus.

60 (61) PSALMĖ

Tremtinio malda

¹ *Choro vadovui. Styginiams. Dovydo.*

Šventyklos ilgesys

² O Dieve, išgirsk mano šauksmą,
³ paklausyki, ko aš maldauju.
³ Šaukiuosi tavęs, į pakraštį žemės patekęs,
širdis mano stingsta.
Bet tu mane ant neprieinamos uolos pastatysi.

⁴ Tu — apsauga man tvirtoji,
stiprus bokštas gintis nuo priešo.
⁵ Norėčiau gyvent visuomet tavo buveinėj,
po tavo sparnais prisiglausti.
⁶ Mano troškimus išgirsti tu, o Dieve,
man leidai paveldėti žemę,
skirtą tavo gerbėjams.

Malda už valdovą

⁷ Ilgo amžiaus dienas duok mūsų valdovui,
kartų kartomis tegu tveria jo metai.
⁸ Akivaizdoj Dievo viešpataus jis per amžius;
ištikimas, geras esi, todėl jį globosi.
⁹ Taip visuomet tau giedosiu
ir stengsiuos kasdien savo įžadus vykdyt.

61 (62) PSALMĖ

„Tik Dieve rasi ramybę“

¹ *Choro vadovui. Pagal Jedutūną.
Psalmė Dovydo.*

Kur ramybė?

² Tik Dieve, mano siela, rasi ramybę,
tik iš jo man pagalba.
³ Tik jis man uola ir mano palaima,
jis man apsauga — aš nebedrebėsiu.
⁴ Ar ilgai jūs visi dar puldinėsite žmogų,
sunaikint jį norėsit
kaip kokią pakrypusią sieną,
kaip griūvantį mūrą?
⁵ Tikrai iš aukštai jie išblokšt mane nori,
gardžiuojasi savo apgaulėm.
Liežuviais jie linki palaimos,
o širdys jų keikia.

Dievo ieškosiu

- 6 Tik Dieve, o mano širdie, ieškoki ramybės,
tik jis mano norus pasotins.
7 Tik jis man uola ir mano palaima,
jis man apsauga — aš nebedrebėsiu.
8 Iš Dievo palaima visa, iš jo ir didybė,
pamatas mano stiprybės — glaustis prie Dievo.
9 Remkitės juo visą laiką, mano tautiečiai,
jam savo išliekite širdį — jis prieglauda mūsų.

Koks trapus žmogus...

- 10 Žmonės — vien kvapas, tuščia jų didybė:
sveriami svarstyklėse kyla,
visi, draug paimti, lengvesni net už kvapą.
11 Netapsit laimingi, spausdami kitą,
pagrobtu turtu nepasidžiaugsit.
Jei jūsų lobiai imtų didėti,
tegu jums širdies nepavergia.
12 Dievas man yra aiškiai pasakęs,
jo apreikšti man šie du dalykai:
kad vienas Dievas galingas,
13 kad, Viešpatie, tu — maloningas,
ir kiekvienam atmokėsi pagal jo darbus.

62 (63) PSALMĖ

Dievo trokštanti siela

- 1 *Psalmė. Dovydo,
kai jis gyveno Judėjos dykumoje.*

Siela ilgisi Dievo

- 2 O Dieve, — tik tu mano Dievas,
nuoširdžiai tavęs ieškau.
Ilgis tavęs mano siela,
trokšta tavęs ir mano kūnas,
kaip ištroškus dykynė, be vandens žemė.
3 Šventykloj apie tave aš svajoju:
malonu man matyti tavo galią, tavo didybę.
4 Už gyvastį tavo malonė brangesnė, —
šlovins tave mano lūpos.

Dievas man — viskas

- 5 Girsiu tave, kol gyvensiu,
savo rankas į tave tiesiu.

6 Pertekusi džiugesio⁴⁸ bus mano siela,
mano lūpos žavėsis, teikdamos šlovę.
7 Svajosiu apie tave atsigulęs,
nubudęs ir naktį mąstysiu.
8 Tu mano rėmėjas,
aš krykštauju sparnų tavo pavėsy.

Priešai žlunga

9 Glaudžias prie tavęs mano siela,
tavo dešinė mane laiko.
10 Todėl, kurie nori mane pražudyti,
prasmegs skradžiai žemę.
11 Aštriojo kardo bus sunaikinti,
šakalai draskys jų lavonus.
12 Ogi valdovas Dievu gėrėsis laimingas.
Džiaugsis kiekvienas, kuris juo savo priesaiką remia,
kai bus užkimštos burnos melagiams.

63 (64) PSALMĖ

Prašymas apginti nuo priešų

1 Choro vadovui. Psalmė Dovydo.

Piktadariai siautėja

2 Išgirsk mano balsą, kai tau, Dieve, skundžiuos,
saugok mane, kad nereikėtų man priešo bijotis.
3 Gelbėk nuo nedorėlių būrio,
nuo pikta darančių pulko.
4 Jie liežuvius savo kaip kalaviją galanda,
taikosi šaut kaip strėlėm užnuodytais žodžiais.
5 Iš savo lindynių kėsinaisi smogti į nekaltą,
smogti pasalom, nebijodami nieko.
6 Įžūliai veržiasi pikta daryti,
kilpas paspėsti slaptai vieni tarias;
mano: „Nieks nematys...“
7 Išranda visokių niekšybių,
vykdo savo sugalvotas gudrybes.
Žmogus — tai gelmė, o širdis jo — bedugnė.

Pikta daryti save žudyti

8 Bet Dievas strėles ims į juos svaityt,
žaizdomis apibers netikėtai.
9 Jie liežuvio sau patiems pražūtį lemia,
visi, juos pamatę, kraipys su panieka galvas.

⁴⁸62, 6 „Pertekusi džiugesio“ — pažodžiui „kaip taukais riebalais maitinama“; šis posakis semitų kalbose reiškia didžiulį pasitenkinimą.

- 10 Visi nusigąs ir skelbs Dievo darbus,
svarstys, kas jo padaryta.
- 11 Gerieji Viešpačiu džiaugias, prie jo bėga glaustis,
didžiuojas visi tiesiaširdžiai.

64 (65) PSALMĖ

Iškilmingas dėkojimas

1 Choro vadovui. Psalmė. Dovydo. Giesmė.

Padėka už žemės gėrybes

- 2 Giesmėmis tave, Dieve, šlovinti dera
šventajame Siono kalne,
įžadus atitesėti Jeruzalėj.
- 3 Tu girdi mūsų maldą.
Pas tave ateina kiekvienas
su savo kaltybėm.
- 4 Nors mus nedorybės palaužė,
bet tu mums dovanoji.
- 5 Laimingas, ką tu išrinkai ir patraukei,
kas gyvena tavo pastogėj.
O, kiek mes gaunam gėrybių tavo šventovėj,
tavo šventajame būste!
- 6 Būdamas teišklus, išklausai tu mus stebuklingai,
išgelbi mus, Dieve.
Visi žemės kraštai į tave kreipias,
tolimiausi pajūriai.

Dievas tvarko pasaulį

- 7 Tu savo jėga tvirtai laikai kalnus,
apsisiautęs galybe.
- 8 Užaujančias jūras nutildai, bangas jų audringas,
pagonių šėlimą.
- 9 Todėl lig pat pakraščio žemės
visi tavim stebis su baime.
Džiugini savo stebuklais
tolimiausiuosius Vakarus, Rytus.

Dėkojame už derlių

- 10 Lankai tu žemę, drėgmę jai duodi,
rūpini gausiai.
Pilnos vandens Dievo upės...
Tu augini žmogui javą.
- 11 Jam žemę parengi šitaip:
dirvos vagą palaistai, sulygini grumstą,
lietumi padarai jį minkštesnį,
palaimini dygstantį grūdą.

12 Ir kur tik tavo lankyta,
visur gausus derlius,
metinis tavo geradarybių vainikas.
13 Dykumoj veša ganyklos,
ir kalvos klesti, žaliuoja.
14 Čia laukuose pasklidusios kaimenės ganos,
tarpsta kloniuose javas,
tau skamba dainos ir giesmės.

65 (66) PSALMĖ⁴⁹

Padėkos aukų himnas

1 Choro vadovui. Giesmė. Psalmė.

Visas pasaulis tegieda Dievui

Visi pasaulio kraštai, sveikinkit Dievą,
2 apie jo vardo didybę giedokit,
iškilmingai teikit jam šlovę.
3 Jūs Dievui kartokit:
„O, kokie tavo darbai stebuklingi!
Didžioji tavo galybė priverčia
priešus tau nuolankiai lenktis.
4 Tesilenkia, tegieda tau visa žemė,
tegąrsina tavąjį vardą“.

Dievas nuostabiai globoja savuosius

5 Eikit ir žvelkit į Dievo darbus:
kiek nuostabiausių dalykų žmonėms jis padarė!
6 Sausuma pavertė jūrą,
pervedė pėsčius per upę:
žavėtis juo turim!
7 Per amžius galingai jis viešpatauja,
jo akys stebi pagonis:
tegu pasipūtę jie nemaištauja!
8 O tautos, imkite garbinti Dievą,
skelbkite jo garsingąją šlovę.
9 Jis mums gyvybę grąžina,
neleidžia suklupt mūsų kojoms.
10 Tu, Dieve, mus tyrei, kaip tiria sidabrą,
varei mus per ugnį.
11 Mums leidai į spąstus patekti,
vilkt ant pečių našta sunkiausią.
12 Leidai žmonėms, kad mums liptų ant sprando,
mes perėjom vandenį, ugnį,
bet davei mums vėl atsigauti.

⁴⁹65, 6 Prisimenama, kaip Mozės vedami izraelitai perėjo Raudonąją jūrą ir Jordano upę.

Padėkos auka

- 13 Su aukomis įžengsiu į tavo buveinę,
vykdysiu įžadus, tau padarytus.
- 14 Juos ištarė tau mano lūpos,
savo burna tau pasižadėjau,
kai mane sielvartas spaudė.
- 15 Tau gražiausias avis deginsiu aukai,
riebius avinėlius, ožius ir jaučius dailiausius.
- 16 Ateikit, visi, kurie gerbiate Dievą,
pasiklausykite: aš jums apsakysiu,
kokių didingų dalykų man jis padarė.
- 17 Šaukiausi jo aš savo burna,
mano liežuvis teikė jam šlovę.
- 18 Jeigu mano širdis nedorybės būt geidus,
Viešpats būtų manęs negirdėjęs.
- 19 Bet mane Dievas girdėjo,
klausėsi mano maldingojo balso.
- 20 Dievui šlovė! Jis mano maldos neatstūmė,
buvo man maloningas.

66 (67) PSALMĖ

Visos tautos tešlovina Dievą

- 1 *Choro vadovui. Styginiams. Psalmė. Giesmė.*
- 2 Tebūna mums Dievas didžiai maloningas,
telaimina mus, giedru veidu težvelgia.
- 3 Tegu jo žygius pažįsta pasaulis,
visų tautų žmonės — jo išganingąjį darbą.
- 4 O Dieve, tave tegarbina tautos,
tešlovina visos tautelės.
- 5 Visa žmonija tegu linksminas, džiaugias,
kad tu tautose viešpatauji teisingai,
pasaulį tautoms vadovauji.
- 6 O Dieve, tave tegarbina tautos,
tešlovina visos tautelės.
- 7 Užaugino mums žemė derlių gausingą,
nes laimina mus Visagalis.
- 8 Tegu mus laimina Dievas,
pasaulio kraštai tegu jį pagerbia.

67 (68) PSALMĖ⁵⁰

Viešpaties triumfo žygis

¹ *Choro vadovui. Dovydo. Psalmė. Giesmė.*

Kaip žmonės pasitinka ateinantį Dievą

² Vos Dievas galingai pakyla,
jo priešai pakrinka,
nekenčėjai bėga šalin nuo jo veido.
³ Kaip sklaidūs dūmai pradingsta,
kaip vaškas sutirpsta prieš ugnį,
taip Dievo akivaizdoj nusidėjėliai žūva.
⁴ Ogi teisieji Dievo akyse krykštauja, žavis,
šokinėja iš džiaugsmo.

Tėviškas Dievo gerumas

⁵ Giesmes Dievui giedokit,
skambinkit jo vardo garbei,
duokite kelią jam, kai virš debesų važinėja.
Jis Viešpats vadins,
jo akyse linksmi šokinėkit.
⁶ Tėvas našlaičiams, globėjas našlėms yra Dievas
savo šventojoj buveinėj.
⁷ Duoda namus apleistiesiems,
belaisviams gerovės duris atidaro;
tik maištininkai palieka sukepusioj žemėj.

Tautos kelionė per tyrus ir kovos

⁸ O Dieve, kai savo tautos priešaky eiti stojai,
kai žygiavai tu per tyrus,
⁹ žemė drebėjo, dangų prakaitas pylė
prieš Dievą iš Sinajaus, prieš vieną tikrąjį Dievą.
¹⁰ Lietų geradarybių siuntei ant savųjų,
juos gaivinai, kai buvo pailsę.
¹¹ Savo kaimenei tėviškę čia dovanojai,
vargšus globojai iš savo gerumo.

¹² Kai Viešpats ištarė žodį galingą,
pulkai mergaičių su gera žinia pasipylė:
¹³ „Vadai kariuomenių bėgo, tik bėgo,
o namų gyventojos dalijosi grobį.
¹⁴ Kai naktimis žardžiuos galvijų miegojot,
balandžio⁵¹ sparnai sidabrais sužvilgo,
auksu sublizgo jo plunksnos, —
¹⁵ tai blaškė priešo vadus Visagalis
tarsi Salmono kalnuose sniegą“.

⁵⁰ 66(67) psalmė — pjūties pabaigos švenčių malda.

⁵¹ 67, 14 Čia balandis reiškia išrinktąją tautą, garsią ir spindinčią.

Šventyklos įkūrimas

- 16 Kalnai tie aukštieji —
tai kalnai Bašano,
kalnai tie statieji —
tai kalnai Bašano.
17 Ko pavydžiai žiūrit, kalnai statieji,
į tą kalnelį, kur Dievas teiksis gyventi,
kur visuomet gyvens mūsų Viešpats?
18 Dievo vežimų tūkstančių tūkstančiai...
Viešpats į savo šventovę nuo Sinajaus kalno žygiuoja.
19 Žengei tu aukštyn, ten belaisvius vedeisi, —
dovanų gautus žmones,
netgi ir tuos, kurie nenori gyvent pas Viešpatį Dievą.

Dievas vaduoja užpultuosius

- 20 Viešpatį garbinkit kiekvieną dieną!
Dievas naštas mūsų neša — jis vaduotojas mūsų.
21 Mūs Dievas — tai gelbintis Dievas,
padeda iš giltinės Viešpats Dievas ištrūkti.
22 Tačiau savo priešams Dievas trupina galvas,
jų išdidžias gauruotąsias galvas,
kuriose gimsta piktybės.
23 Viešpats juk sakė:
„Iš Bašano kalnų juos atvesiu,
net jūrų gilybėj surasiu.
24 Tu priešo krauju kojas nusimazgosi,
ir tavo šunims dar bus ko laižyti“.

Į šventyklą atnešama Sandoros skrynia

- 25 Visi, Dieve, matė tavo žygi didingą:
šventovėn žygiuojantį Dievą, mūsų Valdovą.
26 Priešaky giesmininkai, gale kanklininkai žygiavo,
jų tarpe žvangėjo būgneliai merginų.
27 „Iškilingai, kartu šlovinkit Viešpatį Dievą,
visi, kurie gimę iš Izraelio!“
28 Štai prieky žygiuoja giminė Benjamino,
visų ji mažiausia.
Eina Judo vadai su būriais savaisiais...
Zabulono vadovai... Neftalio vadovai...

Tenusilenkia Dievui pagonys

- 29 Rodyki, Dieve, savo galybę,
galybę, o Dieve, kuris mūsų labai darbuojies.
30 Jeruzalėje tavo šventovė;
jos garbei valdovai aukas tau tegu neša.
31 Nendryno žvėrį sudrauski,
pagonių didžiūnus įžūliuosius⁵².

⁵²67, 31 „Nendrynas“ — Nilas, „Nendryno žvėris“ — faraonas su savo valdiniais.

Tegu čia nuolankiai luitus neša sidabro!
 Išblaškyk tas gentis, kurioms maga kariauti.
 32 Teateina Egipto didžiūnai,
 tegu tiesia rankas etiopai į Dievą!
 33 Pasaulio valstybės, giedokite Dievui,
 skambinkit Viešpaties garbei —
 34 to, kuris skrieja padangėm,
 amžinaisiais skliautais keliauja.
 Štai jis savo balsą paleidžia —
 nuaidi garsas griausmingas:
 35 „Supraskite Dievo galybę!“
 Izraely didybę jo matom,
 debesyse — jo galybę.
 36 Šiurpulingai didus jis savo šventovėj,
 Izraelio tai Dievas!
 Savo tautą jisai daro stiprią, galingą.
 Pagarbinkim Dievą!

68 (69) PSALMĖ⁵³

Uolumas dėl Dievo namų

¹ *Choro vadovui. Kaip „Lelijos...“ Dovydo.*

Man gresia mirtis

2 Mane gelbėk, o Dieve,
 nes nugrimzdęs esu vandeny ligi kaklo.
 3 Įklimpau į gilią dumblynę,
 nėra man kur kojos atremti.
 Vandens gelmėse atsidūriau,
 virsta per mane vilnys.
 4 Pailsau, bešaukdamas garsiai, gerklė man užkimo.
 Ir akis pražiūrėjau, belaukdamas Dievo pagalbos.
 5 Daugiau kaip plaukų ant galvos turiu priešų,
 be priežasties jie manęs neapkenčia.
 Galingesni jie kaip aš, neteisingai prieš mane eina:
 argi nevogęs turėčiau grąžinti?!
 6 Tu, Dieve, žinai, kad aš buvau neprotingas,
 ne paslaptis tau mano kaltybės.
 7 Lai dėl mano vargo nepatiria gėdos,
 kurie, Viešpatie, tau atsidavę,
 o dangaus kariuomenių Vade!
 Tegu dėl manęs jiems rausti netenka,
 kurie garbinti nori tave,
 Izraelio Dieve tikrasis!

Kenčiu dėl savo uolumo

⁵³68(69) psalmė yra skundas, teisiejo dejonė.

8 Dėl tavęs man tenka kentėti užgaules,
turi raudonuot veidas.
9 Esu savo broliams svetimas tapęs,
nebe giminė vaikams tos pačios močios.
10 Kadangi uoliai rūpinaus tavo šventove,
mane niekina tie, kurie tave užgaulioja.
11 Aš save varginu pasninkais:
mane ir dėl to jie dergluoja.
12 Kad vietoj drabužio vilkiu ašutinę,
visaip mane niekina.
13 Prie miesto vartų susėdę, prieš mane tauškia,
terlioja mane, girkšnodami vyną.

Trauk, Viešpatie, mane iš prarajos!

14 Bet aš į tave, o Dieve, kreipiuosi:
jau metas tau, Viešpatie, būt maloningam.
Mane išklausysi, nes tu didžiai geras,
teikiantis ištikimą savo pagalbą.
15 Ištrauk mane iš dumblynės, kad nenugrimzčiau.
Išvaduok mane tu iš priešų,
iš tų vandenyno tamsiųjų gilybių,
16 kad manęs bangos nepaskandintų,
kad neprarytų bedugnė,
kad praraja manęs neapžiotų.
17 O Viešpatie, man atsiliepi — tu maloningas,
gerumas tavo bekraštis — į mane teikis pažvelgti!
18 Neslėpk savo veido, nes aš tavo tarnas,
aš sielvartauju, greičiau atsiliepi!
19 Arčiau prie manęs! Man gelbėk gyvybę,
išvaduoki mane, kai priešai grasina.
20 Žinai tu, kokios man tenka užgaulės,
akibrokštai, gėda...

Tu matai visus mano skriaudėjus.
21 Paniekos plėšo man širdį, jėgas mano čiulpia.
Užuojautos laukiu, bet nēr jos.
Nerandu, kad mane kas paguostų...
22 Į maistą pila man tulžį,
actą duoda gerti ištroškus...⁵⁴

Dieve, nubausk skriaudėjus!

23 Jų paruoštas stalas
tegu jiems patiems spąstais pavirsta,
žabangais — jų bendrininkams.
24 Tegų jiems akys apžamba — tegų nebemato,
tegu nuolat jiems pinasi kojos.
25 Tu ant jų apmaudą liesi;

⁵⁴68, 22 Plg Mt 27, 34. 48.

26 tegu jie patenka į ugnį tavo rūstybės.
Tegu nusiaubtos bus jų sodybos,
nebegyvenamos telieka pastogės.
27 Persekioja jie tą, kuris ištiktas tavo,
kurį sužeidei, tam jie didina skausmą.
28 Palik juos, tegu vis gausės jų kaltės,
tegu tavo akyse jie neišsiteisins.
29 Išbraukti tegu būna iš knygos gyvųjų,
teisųjų sąrašuose tenelieka jų vardo.

Giesmė šlovinsiu Gelbėtoją

30 Betgi mane — kenčiantį ir nelaimingą
globoki ir gelbėki, Dieve!
31 Šlovinsiu giesmė aš Dievo vardą,
ir aukštinsiu jį dėkingai.
32 Labiau tai Dievui patinka, negu aukojamas jautis,
nei dailiaragis, nei gražianagis jautukas.
33 Kelkit galvas aukštyn, nuolankieji, pradžiukit!
Teatgis širdys tų, kurie Dievo ieško.
34 Beturčius Viešpats girdi,
neniekina savųjų, apkaltų grandinėm.
35 Garbę teduoda dangus jam ir žemė,
jūrų platybės ir kas jose gyva.
36 Tikrai, išvaduos Dievas Sioną
ir Judo miestus leis atstatyti.⁵⁵
Ten saviškiai gyvens, kraštą užvaldę.
37 Ir vaikai jo tarnų paveldės tą žemę.
Ten tėvynę atras, kurie gerbia jo vardą.

69 (70) PSALMĖ

„Dieve, skubėk man padėti!“

1 *Choro vadovui. Dovydo. Atminimui.*
2 O Dieve, mane gelbėti teikis,
Viešpatie, skubėk man padėti!
3 Tegusigėsta, nuraudonuoja,
kurie kėsinas į mano gyvybę.
Gėdingai tolyn tesitraukia,
kurie mano negandais džiaugias.
4 Tegus iš čia nešas, pagauti sarmatos,
kurie sako: „Gerai tau, gerai tau!..
5 Tegutavim džiaugias, didžiuojas
visi, kurie tau stengias patikti.

⁵⁵68, 36, „Sioną“ — sostinę, „Judo miestus“ — tėvynės miestus.

„Aukštinkit Dievą!“, te nuolat kartoja
visi, kurie trokšta tavo pagalbos.

6 Aš esu vargšas, beturtis,
padėk tu man, Dieve!
Tu vaduotojas man, padėjėjas...
Viešpatie, nedelsdamas gelbėk!

70 (71) PSALMĖ⁵⁶

Viešpats — viltis nuo jaunų dienų

Mane nuo jaunystės, Dieve, globoji

1 Tavo prieglobstin, Viešpatie, bėgu,
ir niekuomet man neteks kaisti iš gėdos.
2 Kaip teisingas esi, trauk mane, gelbėk,
kreipki į mane savo ausį, vaduoki!
3 Tu būk man uola prisiglausti,
gelbėtis galinga tvirtovė.
Tikrai, tu mano uola ir mano tvirtovė!
4 Gelbėk, o Dieve, mane nuo nedorėlio rankos,
nuo kumščio nelabo žmogaus, prispaudėjo.
5 Tu, Dieve, man ramstis,
tavim aš viliuosi nuo pat savo jaunystės.
6 Nuo pat užgimimo mane tu globojai,
buvai mano sargas nuo pat kūdikystės,
pasitikėjau tavim visą laiką.
7 Daug kam atrodė stebuklas,
kaip tu mane galingai globojai.

Neapleisk manęs, senatvės sulaukusio!

8 Mano burna tave šlovinte šlovino,
garbindavo per visą dieną.
9 Manęs neapleiski senatvėj,
kai jėgų nebėra, manęs nepaliki.
10 Deja, mano priešai prieš mane kalba,
tyko mano gyvybes;
jie mane seka ir tarias.
11 Jie tauškia: „Jis Dievo apleistas!
Vykite, čiupkite jį, nieks jo negelbės!“
12 Nestovėk taip toli nuo manęs, mano Dieve,
o Dieve, skubėk man padėti!
13 Gėdingai težūva ir teišnyksta,
kurie kėsina į mano gyvybę;
tebūna sugėdinti, kurie trokšta mano nelaimės.

⁵⁶70(71) psalmė — dienas bebaigiančio pranašo ar valdovo malda.

14 O aš visuomet būsiu viltingas
ir teiksiu kasdien didesnę tau šlovę.
15 Šlovins mano burna tavo teisybę,
tavo pagalbą — per visą dieną:
nepajėgsiu aš apsakyti jų didumo.

Savo Gelbėtojai dėkosi, giedosi

16 Bylosiu Dievo galybę,
skelbsiu: „Viešpatie, tu esi vienas teisingas!“
17 Kaip mokei, Dieve, mane nuo jaunystės,
skelbiu lig šiol tavo nuostabius darbus.
18 Ir senatvėj — karšinčiaus
tu, Dieve, manęs neapleiski;
ir ateinančioms kartoms aš bylosiu:
stipri tavo ranka, didi tavo galybė.
19 Didis — siekiantis dangų, o Dieve,
tavo rankos teisingumas.

Tu esi didžiausių dalykų padaręs, —
kas gi, Dieve, tau lygus?!
20 Nors daug ir skaudžių man sielvartų leidai,
tu mane vėl atgaivinsi,
iškelsi mane tu vėl iš po žemių;
21 dar išaukštinsi mano didybę,
mane atsiminės paguosi.

22 Todėl su arfa aš šlovinsiu tavo ištikimumą, o Dieve,
tau skambinsiu kankliais, Izraelio Šventybė!
23 Virpės mano lūpos, kai aš tau giedosiu,
ir mano siela, kurią esi išvadavęs.
24 Ir mano liežuvis per visą dieną
tvirtins: „Tu sprendi viską teisingai.
Juk sugėdinti štai raudonuoja,
kurie geidžia man nelaimių“.

71 (72) PSALMĖ

Karališkoji Mesijo valdžia⁵⁷

¹ *Saliomono*

Mesijas — teisingas ir amžinas Valdovas

O Dieve, savo išmintį duoki valdovui,
tam sūnui karaliaus įdiek teisingumą,
2 kad jis valdytų savo tautą kaip dera,
būtų teisingas tavo vargdieniams.
3 Ramybė ateis mūsų šaliai kalnuotai,
teisybė — mūsų kalneliams.

⁵⁷71, 2. 4 „Dievo vargdieniams“ Jėzus skelbia palaiminimus; žr Mt 5, 3; Lk 6, 20.

4 Jis globos dorus pažemintus žmones,
beturčius jis gelbės savuosius,
naikins prispaudėjus.
5 Jis gyvuos ilgiausiai — kaip saulė,
kartų kartomis — kaip mėnulis.
6 Jis mums bus kaip lietus jaunam atolui,
kaip liūtis, pagirdanti išdžiūvusią žemę.
7 Klestės jo dienomis teisingumas,
gražiausia ramybė — kol švies padangėj mėnulis.
8 Jis viešpataus nuo Jūros lig Jūros,
nuo Upės ligi žemės skritulio krašto.⁵⁸

Mesijo karalystė visuotinė

9 Prieš jį nusilenks tyrų klajokliai,
laižys žemę jo priešai.
10 Salų ir Tarsio valdovai jam mokės duoklę,
dovanas neš jam Arabijos, Sabos valdovai!
11 Visi valdovai parpuolę jį garbins,
tarnaus visi jam pagonyms.
12 Jis juk vaduos pagalbos maldaujantį vargšą,
tą nelaimingą, kuriam nepadedą niekas.
13 Jis gailės vargšo, beturčio
ir savo varguoliams gelbės gyvybę.
14 Gelbės juos iš prispaudėjų, skriaudikų,
brangi jam bus jų gyvybė.

Mesijas amžiais šlovingas

15 Gyvuos jis ilgiausiai,
ir žmonės aukos jam Arabijos auksą
ir visada už jį melsis,
dienų dienomis skelbs jo garbę.
16 Žemėje bus javų didžiausia apstybė,
jie derės net kalnų viršūnėj,
braškės kaip miškas Libano,
žydės kaip žemėj žolynai.
17 Palaimintas bus jo vardas per amžius,
kolei saulė švies — bus jis šlovingas.
Per jį palaimą atras visos gentys pasaulio,
turės visos tautos jį šlovint.
18 Garbė Izraelio Viešpačiui — Dievui!
Jis tikrai vienas stebuklus gali daryti.
19 Garbė jo šlovingajam vardui per amžius!
Garbės jo pilna visa žemė tebūna!
Taip tebūna, tebūna!

⁵⁸71, 8 „Upė“ — Eufratas. „Nuo Jūros lig Jūros“ tiesiogine prasme nuo Viduržemio jūros iki Persų įlankos, netiesiogine — visoje žemėje.

72 (73) PSALMĖ

Kodėl vargsta teisuolis?

¹ *Psalmė. Asafo.*

Nedorėliams sekasi

koks geras Dievas teisuoliams,
Viešpats — tiems, kurie turi sąžinę gryną.
² Bet aš vos pastovėt begalėjau,
susipynė man žingsniai
³ iš didžio pavydo bedieviam,
bežiūrint, kaip nedorėliams sekas.

⁴ Jokio jie skausmo neturi,
sveikutėliai — apkūnūs.
⁵ Jie juk nevargsta, kaip kiti žmonės,
kaip kitus — jų neplaka bėdos.

Nusidėjėliai didžiuojasi

⁶ Išdidumu jie apsivainikavę,
smurto darbais apsisiautę.
⁷ Iš griozdžios jų širdies veržiasi nedorybės,
niekingiausi prasimanymai plūsta.
⁸ Tyčiojasi jie, piktžodžiauja,
smurtu iš aukšto grasina.

⁹ Ir dangui jų gerklės burnoja,
ir žemę liežuviais vainoja.

¹⁰ Todėlei mano tautiečiai stoja jų pusėn
ir kaip vandenį geria jų mokslą.
¹¹ Ir šitaip va šneka:
„Kaip gali Dievas būt visažinis,
argi Aukščiausiasis viską pažįsta?“
¹² Štai nusidėjėliai, tiek nedorybių pridarę,
ramiausiai gyvena — jų galybė didėja...

Ar verta būti doram

¹³ „Gal ir aš, sakau, be reikalo stengiaus
švarias rankas ir širdį turėti;

14 gal mane veltui plakė nelaimių botagai,
ir kasdien mane vijosi bausmės?..“

15 Bet jei sau nutarčiau: „Kaip anie, ir aš taip kalbėsiu“,
tavo, Dieve, tautos sūnus nebebūčiau.

16 Tai visa mažčiau — suprasti norėjau,
bet sunku man buvo įžvelgti!

17 Pagaliau į paslaptis Dievo įžengt man pavyko;
aš pamačiau, kuo jiems baigsis ta laimė.

Atsakymas

18 Iš tikrųjų jie stovi labai slidžioj vietoj,
juos tu, Dieve, paversi griuvėsiais.

19 Štai jie bežiūrint sukniumba — ir jų kaip nebūta;
siaubingas išgąstis juos sunaikina.

20 Viešpatie, tu iš miego pakirdęs,
niekais paversi piktas jų vaizduotės išdaigas,
kaip kokį sapną tūlas žmogus pabudęs.

21 Tikrai, kai pirma taip karščiavausi,
kai širdis atkakliai man spurdėjo,
tavo akyse buvau labai kvailas,
kaip koks keturkojis — nesupratingas.

23 Bet aš visuomet su tavim būti noriu,
laikai tu mane paėmęs už rankos.

24 Iškilmingai man vadovausi
ir pagaliau suteiksi man garbę.

25 Ar yra danguje kas man brangesnis?
Kai esu su tavimi, manęs nedžiugina žemė.

26 Ir kūnas, ir mano širdis tavęs išsiilgus,
tu visuomet mano širdžiai, o Dieve, uola, amžinas turtas.

27 Tikrai, kurie nuo tavęs atsitraukia, pražūva,
sunaikini tu visus, kurie, pametę tave, valiūkauja.

28 O man yra gera būt arti Dievo,
priešlaudą pas Viešpatį Dievą turėti.
Aš skelbsiu visus tavo darbus
Jeruzalės garbingajam miestui.

73 (74) PSALMĖ

Rauda prie šventyklos griuvėsių

1 Poema. Asafo.

Sugriauta šventykla

Kodėl gi, o Dieve, atstūmei mus amžiams?
ko liepsnoja tavo rūstybė prieš avis tavo ganyklos?

2 Atsimink šitą savo bendriją,

kurią senovės laikais tu sukūrei;
šią tautą, kurią vadavai, kad būtų ji tavo;
Siono kalną, kuriame įsirengėi sostą.
3 Pakreipk savo žingsnį prie šių begalinių griuvėsių:
kaip viskas šventovėje nusiaubta priešo!

4 Šventojoje tavo sueigų vietoj piktai rėkavo priešai,
iškeltos jų pergalės vėliavos buvo.
5 Kaip miško tankymėje švaistės su kriviais,
6 su skliutais ir kūjais buvo daužomos durys šventyklos.

7 Padegė jie tavo šventovę,
išniekino iki žemės tavo pastogę.
8 Jie sau galvojo: „Visus juos kartu sunaikinti!“
Ir degino šioje šalyje visus Dievo sueigų būstus!
9 Nebematome vėliavų savo, pranašų nebeturim,
ir niekas nežino, kaip ilgai dar bus šitaip.

10 O Dieve, ar ilgai nesiliaus priešas burnojęs?
ar amžinai jis derglios tavo vardą?
11 Kodėl atitraukei ranką pagalbos,
kodėl savo dešinę laikai paslėpęs už ančio?
12 Juk nuo senovės laikų tu, Dieve, mano valdovas,
mūsų vaduotojas vidury pasaulio.⁵⁹

13 Tu savo galybe perkirtai jūrą,
vandenyse slibinų sutrupinai galvas.⁶⁰
14 Galvas to Leviatano sutraiškei
ir davei jį suėsti jūrų pabaisoms.
15 Paliepus tau, ištrykšta šaltiniai, upeliai,
o vandeningos upės išdžiuvo.

16 Tavo yr dienos, tavo yr naktys,
tu tvarkai mėnulį ir saulę.
17 Tu nustatei, kur turi eit žemės ribos,
padarei vasarą, žiemą.

Išgelbėjimo viltis

18 Atsiminki, Viešpatie, kad tau priešai burnoja,
keikia žmonės pakvaišę tavąjį vardą.
19 Neduok tu vanagai plėšyt savo balandžių,
neužmiršk amžinai savo varguolių gyvybės.
20 Į savo sutartį žvilgterk!
Šalies laukuose, olose siautėja smurtas.

21 Neduok nuskriaustiesiems trauktis šalin susigėdus,
vargšams beturčiams šlovinti leisk savo vardą.
22 Pakilki, Dieve, galingai ir gink savo bylą,
atsimink, kaip tave kasdien pamišėliai niekin.
23 Neužmiršk savo priešų bliovimo,

⁵⁹73, 12 Pasaulio centru izraelitai laikė Siono kalną.

⁶⁰73, 13–14 Slibinas buvo Egipto simbolis, tad čia kalbama apie egiptiečių karių žuvimą Raudonojoje jūroje.
Leviatanas — piktų gamtos ir žmonijos jėgų įsmeninimas; jį nugali Dievas.

kaip jie prieš tave nuolat triukšmauja.

74 (75) PSALMĖ⁶¹

Dievas — aukščiausiasis Teisėjas

¹ *Choro vadovui. Kaip „Nenaikink“.
Psalmė. Asafo. Giesmė.*

Mes dėkojame, Dievas įspėja

² Tau dėkojam, o Dieve, dėkojam,
minime tavo garbingąjį vardą,
skelbiame tavo nuostabius darbus.

³ „Kai laikas ateis, mano skirtasis,
darysiu aš teismą teisingą.
⁴ Gali sau žemė drebėti ir kas joje gyvena,
ant tvirtų stulpų aš esu ją pastatęs.

⁵ ‘Nebūkit įžūlūs’, — sakau įžūliesiems;
bedieviams: ‘Nesididžiukit savo galybe.
⁶ Priešais Aukščiausiąjį nerieskite sprando,
begėdiškai jūs neburnokit prieš Dievą’“.

Teisingas teismas arti

⁷ Juk ne iš Rytų, ne iš Vakarų,
ir ne iš tyrų, ir ne iš kalnų,
⁸ bet čia yra Dievas Teisėjas:
jis pakelia vieną, o kitą sugniuždo.

⁹ Viešpats laiko rankoje taure,
sklidiną putojančio su kartėlėm vyno,
ir gert iš jos duoda,
o jie net padugnes siurbs, nusigers,
visi žemės bedieviai.

¹⁰ O ašai džiūgausiu nuolat,
Jokūbo Dievui skambinsiu giesmes.
¹¹ Nedorėlių jėgos bus sugniuždytos,
pasidarys galingi teisieji.

75 (76) PSALMĖ⁶²

Padėka už pergalę

¹ *Choro vadovui. Styginiams. Psalmė.*

⁶¹74, 9 Taurė vyno su karčiomis žolėmis — didžios Dievo rūstybės taurė.

⁶²75,3 „Salemas“ — sutrumpintas Jeruzalės pavadinimas.

Dievas gina Šventąjį Miestą

- 2 Garsus yra Judo žemėje Dievas,
jo vardas Izraely didingas.
3 Salemė yra jo pastogė,
jo būstas Siono kalne.
4 Čia šveitriąsias strėles jis sulaužė,
kardus, skydus, ginklų galybę.
5 Švytėdamas tu atėjai, kaip galiūnas,
iš kalnų didingųjų.
6 Ir nuginkluoti tapo narsuoliai:
jie kriokia užmigę...,
bejėgės jau rankos stipruolių...
7 Kai tik pagrūmojai tu, Jokūbo Dieve,
sustingo žirgai ir karo vežimai.

Dievas galingas ir teisingas

- 8 Šiurpulinga yra tavo didybė,
ir kas tau pasipriešinti gali,
kai imi rūstauti smarkiai?
9 Tu iš dangaus griausmingai nuosprendį skelbi,
gelbėti žemėj visų nuolankiųjų.
10 Dievas pakilo teismo daryti,
gelbėti žemėj visų nuolankiųjų.
11 Net rūstaują žmonės ims tave garbinti,
o tavo rūstybės išvengę, iškilmes švęs tavo šlovei.
12 Darykite įžadus, vykdykit juos savo Viešpačiui Dievui!
Aukas tegu neša jo artimieji
jo šiurpulingai didybei,
13 kuri užima kvapą galiūnams,
baugi yra žemės valdovams.

76 (77) PSALMĖ

Atsimename Viešpaties darbus

- 1 *Choro vadovui. Sekant Jedutūnu.*
Asafo. Psalmė.

Išrinktosios tautos atmetimas

- 2 Mano balsas į Viešpatį kyla,
aš jo šaukiuosi.
Mano balsas į Viešpatį kyla:
o, kad mane jis išgirstų!
3 Skurdo dienoje Viešpaties ieškau,
per naktį be poilsio tiesiu savo ranką.

4 Oi, nieks nepaguos mano sielos!
Prisimindamas Dievą, vaitoju,
virpa širdis, apie jį pagalvojus.

5 Akių man sudėti neleidi,
aš visas sumišęs, nebemoku kalbėti.
6 Apie praeitąsias dienas vis svajoju,
menu laikus ankstesniusius.
7 Naktimis būnu įsimąstęs, galvoju,
mano dvasia klausinėja.

8 „Ar jau amžinai mane Dievas taip niekins,
ar jis jau paliovė būt maloningas?
9 Ar jau išseko jo visas gailestingumas,
ar jo pažadai kartų kartoms pasiliovė?
10 Ar Dievas jau užmiršo pasigailėti,
ar gailesį supykęs užvėrė?“

Guodžia praeities geradarybės

Aš sakau: „Todėl aš palieęs,
kad Aukščiausiojo ranka jau kitoniškai daro“.
12 Atsimenu Viešpaties darbus;
o, kaip gerai man žinomi ano meto stebuklai!
13 Mąstau apie visą tavo veikimą,
apie žygdarbius tavo galvoju.

14 O Dieve, šventas yra tavo kelias!
Kuris gi dievaitis toks didis, kaip mūsų Dievas?
15 Tu esi stebuklų darytojas, Dieve,
pagonims parodei savo galybę.
16 Galinga ranka išvadavai savo tautą,
Jokūbo ir Juozapo ainius.

17 Tave, Dieve, vandens išvydo,
vandens išvydo, ėmė blaškytis,
gelmių šaltiniai pratrūko.
18 Vandens iš debesų pasipylė,
pasigirdo iš debesio griausmas,
ėmė švytruot tavo strėlės.
19 Debesų sukury sutrinko tavo perkūnai,
suplisko žaibai virš skritulio žemės,
išsigandus visa žemė sudrebo.

20 Kelias tau atsivėrė per jūrą,
per tuos plačius vandenis takas,
ir kur praėjai, tuojau žymės nebeliko.
21 Kaip kaimenę vedei savąją tautą
ranka Mozės ir Aarono.

77 (78) PSALMĖ⁶³

Dievo gerumas ir tautos neištikimybė

¹ *Poema. Asafo.*

Prisiminkime didžią praeitį

² Klausyk, mano tauta, ko tave aš mokinsiu,
ką ims burna mano byloti — dėmėkis.
³ Mano lūpos aiškins paváizdais,
paslaptis senųjų amžių atskleisiu.
⁴ Ką žinom, ką esam girdėję,
ką mūsų protėviai apsakinėjo,
jų vaikams to neslėpsim,
bylosim kartoms būsimosioms,
koks Viešpats šlovingas, galingas,
kokius stebuklus jis padarė.

⁵ Jokūbo žmonėms įstatymus davė,
Izraelio tautai sukūrė teisyną.
Ką jis mūsų protėviams liepė,
jie savo vaikams turi skelbti,
⁶ kad ir būsimoji karta tai žinotų —
tie vaikai, kurie dar ateis į pasaulį,
kad jie iškilmingai vaikams savo bylotų,
⁷ lieptų vien tik Dievu pasitikėti,
neužmiršti Dievo stebuklą,
įsakų jojo laikytis.

Buvome neištikimi — žlugome

⁸ Kad jie kartais netaptų,
kaip jų tėvai, karta kietasprandė, maištinga,
karta, turėjusi širdį nesąžiningą,
neištikima buvusi Dievui.
⁹ Ir štai — efraimiečiai, lankais apginkluoti,
bėgt pasileido iš mūšio.

¹⁰ Dievo sutarties jie nesilaikė,
nenorėjo gyventi pagal Dievo teisyną.
¹¹ Jo didžius darbus buvo užmiršę,
jo stebuklus, jiems padarytus.

Užmiršome nuostabų išvadavimą

¹² Tiek stebuklą jų protėviams darė
Egipto šaly, Tanio laukuose.
¹³ Perkirto jūrą ir juos per ją vedė,
vandenį pavertė šlaitais.
¹⁴ Dieną debesiu jiems vadovavo,

⁶³77, 2 „Pavaizdas“, arba palyginimas (hebr. „mašal“ — tam tikras eiliavimo būdas (lygiagretūs dveilčiai).

77, 9 Autorius kaltina efraimiečius, o kartu visus Šiaurinės (Izraelio) karalystės žmones ir būsimuosius samariečius. Šiaurinėje karalystėje buvo dažniau nukrypstama į pagonybę.

15 ugnies pašvaiste per visą naktį.
Uolas tyruose skaldė,
16 veržlia srove juos pagirdė.
Jis liepė uoloms, kad trykštų upeliai,
kad vanduo upėm tekėtų.

Stebuklingai maitinomės dykumoje

17 Bet jie ir toliau nuodėmes darė,
tyruose Aukščiausiąjį žeidė.
18 Jie mintimis Dievą gundė,
įnoringai reikalaudami maisto.
19 Jų kalba buvo priešinga Dievui;
jie sakė: „Kažin ar Dievas galės tyruose pavalgydinti?
20 Per uolą sušėrė, ir vandenys tryško,
srautais, upėmis plūdo.
O duonos, kažin ar galės jisai duoti,
ar parūpins mėsos savo tautai?“
21 Išgirdęs tai Viešpats įniršo,
užsiliepsnojo prieš ainius Jokūbo,
22 įpyko ant Izraelio,
kad jie Dievu tikėt nenorėjo
nei viltis jojo pagalba.

23 Tačiau iš aukštybių jis debesims įsakymą siunčia,
dangaus vartus atidaro.
24 Ir ima lyti manà jiems valgydinti —
dangaus duoną jiems duoda.
25 Žmogus štai galiūnų⁶⁴ duona maitinas:
jiems maisto siunčiama sočiai.
26 Jis pažadina padangėse Rytį,
Pietį atveda savo galybe,
27 ir viršum jų ima lyti mėsa, nelyginant dulkėm,
kaip pamario smiltim — sparnuočiais.
28 Jie krinta į stovyklą aplinkui
ties pačiom palapinėm.
29 Ir taip jie sau valgo, maitinasi sočiai:
tenkina Dievas jų norus.
30 Bet jie vis nemeta įgeidžių savo,
ir, jiems dar bevalgant,
31 Dievo rūstybė prieš juos ima virti,
ir jų vadovus jis išžudo,
Izraelio žaliūkus sunaikina.

Buvome užkietėję veidmainiai

32 Bet jie ir toliau darė kaltybes,
vis netikėjo Dievo stebuklais.
33 Todėl veltui slinko jų dienos,
siaubingai jiems prašvilpė metai.
34 Galabijami imdavo Dievo ieškoti,
grįždavo glaustis prie jojo.
35 Atsimindavo, kad uola jiems yra Dievas

⁶⁴78, 25 „Galiūnais“ Šv. Raštas dažnai vadina angelus.

36 ir vaiduotojas — Dievas, Aukščiausiasis.
Jie gerindavosi jam savo burna,
meluodavo savo liežuviais.
37 Netiesios jam jų būdavo širdys,
jo Sandorai nebūdavo klusnūs.
38 Tačiau Dievas pasigailėdavo, dovanodavo kalnę,
nenorėdavo jų sunaikinti.
Kaskart sulaikydavo savo rūstybę,
nebaigdavo viso apmaudo lieti.
39 Atsimindavo jis, kad jie silpni žmonės,
kaip tas kvapas, kuris kyla ir nebegrižta.

Proseniai maištavo prieš Dievą

40 Vai kiek jie kartų tyruose vertė jį nekantrauti,
liūdino jį toj dykynėj.
41 Vis gundė ir gundė jie Dievą,
pykdė Izraelio Šventybę...
42 Jie nebegalvojo apie galingą jo ranką,
apie tą dieną, kai juos išvadavo iš priešų.

43 Kai Egipte stebuklus jisai darė,
Tanio laukuose nuostabius ženklus, —
44 jis pavertė upes, upelius ten į kraują,
kad anie gert negalėtų.
45 Sparvas jis siuntė jų kandžiot,
taipogi varles, kad jiems neduotų ramybės.
46 Skėrius jis užleido ant derliaus,
ant jų darbo vaisių — ėdikus žiogus.
47 Ledais išmušė jų vynuogynus,
kruša — medžius sikomoro.
48 Ledais, žaibo kirčiais
jų gyvulius, kaimenes čaižė.

49 Paleido prieš juos savo aistrią rūstybę,
apmaudą, sielvartą, pyktį —
všius nelaimių nešėjus.
50 Jis davė valią savo rūstybei,
nuo giltinės jų negynė,
ant jų gyvulių marą užleido.
51 Pirmagimius Egipto išžudė,
vyrijos atžalas pastogėse Chamo.

Į Pažadėtąją žemę

52 Išvedė tarsi avis savo tautą
ir kaip kaimenę vedė per tyrus.
53 Vedė juos saugiai — nebuvo jiems ko bijotis:
priešus palaidojo jūra.
54 Ir atvedė juos į savo šventąją žemę,
į šią kalnuotąją šalį, kurią jo dešinioji užvaldė.
55 Jų akyse pagonis išvarė,
žemę jiems nuosavybėn dalijo
ir pagonių sodybose gimines Izraelio įkurdė.

Stabmeldystė nubausta

56 Bet jie vėl Aukščiausiąjį gundė, prieš Dievą maištavo,
nekantrauti jį vertė: įsakymų jo nesilaikė.
57 Atsimetė, žergliojo, kaip ir jų protėviai,
kaip sugadintos šaudyklės nešė į šalį.
58 Aukų kalneliais jį pykdė,
stabų drožiniais šventą pavydą jam kėlė.
59 Tai Dievas stebėjo ir, pykčiu užsidegęs,
Izraelį atmetė rūščiai.
60 Paliko savo būstinę Silą —
savo pastogę, kur tarp žmonių jis gyveno.
61 Savo garbę, savo galybę
atidavė į priešo rankas — į nelaisvę.⁶⁵
62 Savo tautą atidavė žiauriam kalavijui
ir rūstavo, savo tėvoniją stebėdamas.
63 Kiek žaliūkų ugnis ten prarijo!
Kiek merginų be vyrų paliko!
64 Kiek kunigų nuo kardo pražuvo,
kad nė našlės kritusių apraudot negalėjo!

Dovydo pašaukimas

65 Bet Viešpats pabudo, tarsi būtų miegojęs,
tarsi karys, buvęs apsvaigęs nuo vyno.
66 Jis priešams į nugarą spiria,
padaro jiems amžiną gėdą.
67 Bet Juozapo žemėj sau pastoges nenori,
nebegrįžta gyvent Efraiman.
68 Jis pasirenka giminę Judo,
savo mėgstamą kalną — Sioną.
Įsirengia čia jis šventyklą — aukštą kaip dangų,
tvirtą kaip žemę, amžiams sutvertą.
70 Pasirenka čia Dovydą, savo gerąjį tarną,
pasiima jį nuo avidžių.
71 Vaikstantį paskui avis žindenes, jį pasišaukia
savo tautai — Jokūbo ainiams ganyti,
ganyt Izraeliui, brangiam savo turtui.
72 Ir ganė jis juos sąžiningai,
apgaltotai jo rankos juos vedė.

78 (79) PSALMĖ

Rauda dėl Jeruzalės nuniokojimo

¹ *Psalmė. Asafo.*

⁶⁵77, 61. 66 Dievo „garbę, galybę“ — Sandoros skrynią. Filistiečiai ją buvo pagrobę, paskui, Dievo skaudžiai baudžiami, grąžino su atsiprašymo dovanomis (žr. 1 Samuelio 4, 11; 6, 8).

77, 67–72 Sugrąžintoji arka buvo įkurdinta Jeruzalėje, ant Siono kalno, Dovydo laikais (žr. 2 Samuelio 6, 12).

Jeruzalė sugriauta ir išniekinta

O Dieve, į paveldą tavo pagonys atėjo,
sumaitojo tavo šventovę,
sugriovė Jeruzalės miestą.
Mėtė lavonus tavo tarnų lest dangaus paukščiams,
žemės žvėrimis draskyti kūnus tavo ištikimųjų.
Jų kraują kaip vandenį aplink Jeruzalę liejo,
ir nebuvo kam juos palaidot.
Niekinio mus mūsų kaimynai,
tie, kur aplink mus gyvena — tyčiojas, juokias.

Viešpatie, gelbėk!

Viešpatie, kolei taip bus? ar rūstausi amžiais?
ar vis kaip ugnis degs tavo nuožnumas?
Savo rūstybę išliek ant pagonių,
kurie tavęs nenori pažinti,
ant tų karalių,
kurios tavo vardo negerbia.
Juk jie Jokūbo ainius suėdė,
sodybas jų nuniokojo.

Mums neminėk mūsų senolių kaltybių,
skubėk gailestingai mūsų prikelti,
nes mes tapome visiškai skurdžiai.
Mūsų Gelbėtojai, Dieve, padėk mums:
garbė bus tavo vardui!
Mus išvaduoki, atleisk mūsų kaltybes,
kad skambėtų šlovė tavo vardui.

Dieve, sudrausk piktžodžiautojus!

Kam gi pagonys turi burnoti:
„Kurgi tas jūsų Dievas?“
Tegu prieš mūsų akis pagonys pamato,
kaip baudžiami, kurie tavo tarnų kraują praliejo.
Belaisvių raudos tave tepasiekia,
ir galinga ranka išgelbėki pasmerktus mirti.
Prikimški mūsų kaimynams atpildo kupiną antį
už tai, kad tau, Viešpatie, jie piktžodžiauja.
O mes, tavo žmonės, tavo ganyklų aveles,
tau amžiais dėkosim,
kartų kartomis teiksim tau šlovę.

79 (80) PSALMĖ

„Aplankyk savo vynuogyną“

Choro vadovui. „Lelijos liudijimo“
melodija. Asafo. Psalmė.

Gelbėk, Viešpatie, savo žmones

2 O Izraelio ganove, atidžiai paklausyki!
Tu juk vedi kaip kaimenę Juozapo giminę.
Tavąjį sostą laiko sparnai cherubinų.
3 Suspindėk Efraimo, Benjamino, Manaso liaudžiai!
Pakilk su didžiąja savo galybe,
ateik mūsų vaduoti!

4 O Dieve, pastatyk mus ant kojų!
Tenušvinta veidas tavasis, ir mes išgelbėti būsim!

Taip ilgai kenčiame

5 Danguis kariuomenių Dieve,
ar ilgai dar tu rūstausi,
kai tave tavo žmonės maldauja?
6 Valgydini juos verksmo duona,
ašarom gausiai juos girdai.
7 Tu leidi mūsų kaimynams peštis dėl mūsų;
vai, tyčiojas priešai iš mūsų!
8 Danguis kariuomenių Dieve,
pastatyk mus ant kojų!
Tenušvinta veidas tavasis, ir mes išgelbėti būsim!

Išrinktoji tauta lyg vynmedis

9 Vynmedį tu iš Egipto išrovei,
išginei iš čia pagonis ir jį įdiegei.
10 Buvai jam gerą dirvą paruošęs,
ir šaknijos jisai, ir žemę pripildė.
11 Paunksne jis dengė kalnuotąją šalį,
apie Dievo kedrus apsivijo.
12 Skėtė savo šakas iki Jūros,
ligi Upės savo atžalas leido.⁶⁶

13 Kodėl gi jo aptvarą leidai sugriauti,
praeiviams skinti jo uogas,
14 girių šernams jį rausyti,
žvėrimis laukiniams jį trypti?

Viešpatie, grįžk į savo sodą!

15 Danguis kariuomenių Dieve, sugrįžki,
pažvelk iš dangaus, pasižiūrėki
ir aplankyk šitą vynmedžių sodą!
16 Globok jį — tavo rankų sodintą,
atžalą — tavo užsiaugintą.
17 Kurie jį ugnimi nuniokojo, iškirto,
lai žūva, rūščiam tavo veidui pažvelgus.
18 Numylėtiniams savo ranką ištieski,
žmonėms, tavo ugdytiems.

⁶⁶79, 12 „Jūra“ — Viduržemio jūra; „Upė“ — Eufratas.

- 19 Mes jau nuo tavęs nebesitrauksim:
gyvybę išsaugoki mums,
ir mes šlovinsim tavo vardą.
- 20 Dangaus kariuomenių Viešpatie, Dieve,
pastatyk mus ant kojų!
Tenušvinta mums veidas tavasis, ir mes išgelbėti būsim.

80 (81) PSALMĖ

Iškilmingas Sandoros atnaujinimas

- 1 *Choro vadovui. Kaip „Spaustuvai“. Asafo.*

Šventės džiaugsmas

- 2 Džiūgaudami šlovinkit Dievą mūsų stiprybę,
Jokūbo Dievui „valio“ linksmi šaukit.
3 Skambinkit kankliais, muškite būgnais,
švelniai pritarkite arfomis, citromis.
4 Trimituokit trimitais jaunaty, pilnaty:
tai iškilmingos mums dienos!
- 5 Taip Izraeliui yra nustatyta,
Jokūbo Viešpats taip liepė.
6 Dievas tokį įstatymą davė Juozapo giminei,
kai prieš Egiptą kovoti išėjo.

Prisimenime Dievo įsakymus

- 7 Štai negirdėtas balsas prabilo:
„Aš tau, Izraeli, nuo pečių nuėmiau naštą.
Jau tavo rankoms nereikia nešiot sunkių doklų.
8 Sielvarte manęs tu šaukeisi,
ir aš tave gelbėjau.
Iš griausmingojo debesio aš tau kalbėjau,
prie Meribos vandenų tave tyriau.“
- 9 Klausyk, mano tauta, aš tave noriu įspėti:
o kad tu, Izraeli, manęs paklausytum!
10 Netikrų dievų neturėki,
nugarbink svetimųjų dievaičių!
11 Aš esu Viešpats, aš tavo Dievas,
išvedęs tave iš Egipto nelaisvės.
Plačiau išsižiok, ir tau pilną burną prikimsiu.

Tautos neištikimybė baudžiama

- 12 Bet manoji tauta mano šauksmo negirdi,
nebeklauso manęs Izraelis.
13 Todėlei palieku juos vadovautis užkietėjusia širdžia,

- 14 tegu jie sau eina pagal užmačias savo.
O, kad klausytų manęs mano žmonės,
kad mano keliais Izraelis žingsniuotų!
15 Bežiūrint prispausčiau jų priešus,
pakreipęs prieš juos savo galingąją ranką.
- 16 Viešpaties priešai dabar jam stengtųs įtikti,
ir jų galios laikai jau niekad negrįžtų.
17 Savo tautą rinktiniais kviečiais valgydinčiau,
uolų medumi ją maitinčiau.

81 (82) PSALMĖ⁶⁷

Prieš neteisingus teisėjus

¹ *Psalmė. Asafo.*

Dievas įspėja

Dievas galingai pakyla dievaičių taryboj,
dievaičiams teismą jis daro:

- 2 „Ar dar ilgai jūs teisit taip neteisingai,
vis pataikausit bedieviams?
3 Ginkit visus skriaudžiamuosius, našlaičius,
beturčių, paniekintų saugokit teises.
4 Vargšus, prispauستuosius vaduokit,
traukite juos iš nedorėlių rankos“.

Klastūnai kurti

- 5 Nieko jie nesuprato, tamsybėse vaikšto,
todėl ir žemės pamatai visi griūva.
- 6 Esu aš pasakęs:
„Visi jūs dievai, Aukščiausiojo sūnūs.
7 Tačiau jūs mirsit, kaip kiti žmonės,
krisit, kaip kiekvienas žemės galiūnas“.
- 8 Tu, Dieve, pakilki — tu žemę teiski,
nes teisėtai tautoms viešpatauji!

82 (83) PSALMĖ

Prieš tautos priešus

¹ *Giesmė. Psalmė. Asafo.*

⁶⁷81, 1 „Žemės dievaičiais“ psalmės vadina karalius ir teisėjus.

Pagonių sankalba

2 Viešpatie, tu netylėki!
Nenurimk, abejingas nebūki, o Dieve!
3 Juk štai tavo priešai triukšmauja,
išdidžiai riečia galvas, kurie tavęs neapkenčia.
4 Prieš tavo tautą sąmokslus daro,
tarias prieš tuos, kuriuos tu globoji.
5 „Eime, sako, juos išnaikinsim,
kad šios tautos nebebūtų
ir net Izraelio vardo niekas nebeminėtų“.

6 Tikrai, jie eina iš vieno,
prieš tave sankalbą daro:
7 Edomo stovyklos, izmaeliečiai,
Moabas ir agariečiai,
8 Gebalas, Amonas ir Amalekas,
Filistėja su gyventojais Tyro.
9 Sa jais kartu asiriečiai žygiuoja,
Loto palikuonims paramą teikia.

Pagonys susigės, įtikės

10 Tu jiems padaryk, kaip Madijanui,
kaip Sisarai, Jabinui prie Kišono srauto;
11 jie ten, ties Endoru, žuvo,
tapo mėšlu žemei patręšti.
12 Jų kunigaikščiams panašiai padaryki
kaip Orebui ir Zebui,
kaip Zebachui, Salmanai — visiems jų vadeivoms.
13 Jie taip kėsinas:
„Dievo sritis sau pasiimsim!“

14 Tu paverski juos, Dieve,
lyg sūkurio blaškomais lapais,
vėtros nešiojamais šapais.
15 Kaip ugnis, kuri sudegina mišką,
kaip liepsnos, kur nusvilina kalnus,
16 taip savo audrom tu juos gainiok,
gąsdinki juos savo vėtrom.

17 Tegu jiems iš gėdos veidai raudonuoja,
kad imtų jie tavo, Viešpatie, garbinti vardą.
18 Tegu visuomet juos gėda, išgąstis lydi,
tegu jie sumišę pražūva.
19 Tegu jie sužino, kad vadiniesi tu Viešpats
ir vienas esi visoje žemėje Aukščiausias.

83 (84) PSALMĖ

Viešpaties šventyklos ilgesys

¹ *Choro vadovui. Kaip „Spaustuvai...“
Korės sūnų. Psalmė.*

Pasiilgau šventyklos

² Kaip miela man tavo buveinė,
³ dangaus kariuomenių Viešpatie!
Siela man ilgisi, alpsta
Viešpaties kiemo atšlainių.
Mano širdis ir mano kūnas
džiūgaudami sveikintų gyvąjį Dievą.

⁴ Net žvirblis pastoginę susiranda,
blezdingą susikrauna lizdą vaikeliams.
Ilgiausią aukuro tavo,
o dangaus kariuomenių Viešpatie,
o mano Dieve, mano Valdove!

Laimingas keliaujas į šventyklą

⁵ Laimingi, kurie namuose tavo gyvena,
nuolatos teikia tau, Viešpatie, šlovę.
⁶ Laimingas žmogus, kurį remia tavo pagalba,
kuris šventąją vietą lankyti panūdo.

⁷ Eidami per išdegusį slėnį,
jį paversmiu padaro:
lietus ankstyvasis palaimą jam neša.⁶⁸
⁸ Jie nuo tvirtovės žygiuoja tvirtovėn
ir aukščiausiąjį Dievą Siono kalne pamato.

Dievo šventovėje miela buvoti

⁹ O dangaus kariuomenių Dieve, išgirsk mano maldą!
Tegu ją tavo ausys pagauna, Dieve Jokūbo!
¹⁰ Tu mūsų skydas, o Dieve! Maloniai pažvelki,
pažvelki į veidą savo pateptinio.

¹¹ Viena diena tavo atšlainiuos geresnė,
negu tūkstantis kur kitur.
Maloniau man prie Dievo namų slenksčio palikti,
kaip nedorėlių pastogėj viešėti.

¹² Juk Viešpats Dievas mums saulė ir skydas,
malones ir garbę Viešpats dosniai dalija.
Jisai nešykšti gėrybių
tiems, kurie tobulai elgias.

¹³ O dangaus kariuomenių Viešpatie,
laimingas žmogus, kuris tavim vilias.

⁶⁸83, 7 Laukiamas apsilankymo šventykloje džiaugsmas maldininkui duoda jėgų, papuošia net gamtą.

84 (85) PSALMĖ

Mūsų išgelbėjimas arti

¹ *Choro vadovui. Korės sūnų. Psalmė.*

Baigiasi tremtis

² Viešpatie, tu savo šaliai esi maloningas,
³ į gerąją pusę kreipi Jokūbo krašto likimą.
³ Nuodėmes tu savo tautai atleidi,
⁴ dovanoji visas jų kaltybes.
⁴ Sulaikai visą apmaudą savo,
šiurpulingai rūstauti paliauji.
⁵ Atgaivink mus, Dieve, vaduotojau mūsų,
liaukis apmaudą rodęs.
⁶ Negi jau amžiais mums rūstus būsi,
negi kartų kartomis apmaudausi?
⁷ Nejau gyvenimo mums negrąžinsi,
argi nebeteks tavo tautai tavim pasidžiaugti?
⁸ Parodyk mums, Viešpatie, savo gerumą,
suteik išganingą pagalbą.

Šviečia laimė

⁹ Noriu išgirsti, ką Viešpats Dievas byloja:
jis skelbia ramybę savo žmonėms — savo bičiuliams,
visiems, kurie nuoširdžiai į jį gręžias.
¹⁰ Tikrai jis tuos netrukus išgelbės,
kurie jo šventai bijo,
ir Dievo garbė sugrįš į mūs šalį.⁶⁹
¹¹ Susitiks ten Gailestingumas ir Ištikimybė,
pasibučiuos Taika su Teisybe.
¹² Žemėje dygs Ištikimybė,
iš dangaus pažvelgs meiliai Teisybė.
¹³ Visokių gėrybių duos Viešpats,
derlinga bus mūsų žemė.
¹⁴ Teisybė jo akivaizdoj vaikščios,
o josios pėdom seks Dievo palaima.

85 (86) PSALMĖ

Bėdžiaus malda

⁶⁹84, 10 Dievo garbė sugrįš į Palestiną, kai grįš tauta iš Babilonijos nelaisvės.

1 *Malda. Dovydo.*

Išklausyk, maloningasis Dieve!

Viešpatie, kreipk savo ausį, mane išklausyki:
aš vargšas, beturtis.

2 Saugok mano gyvybę: aš tau atsidavęs;
mano Dieve, gelbėki tarną, kuris tavim vilias.

3 Viešpatie, manęs pagailėki,
be paliovos į tave aš šaukiuosi.
4 Tu savo tarno sielą palinksmink,
į tave, Viešpatie, keliu savo dvasią.
5 Viešpatie, tu meilus, maloningas
ir gailestingas visiems, kurie tavęs šaukias.

6 Viešpatie, mano maldos paklausyki,
pasidomėki, ko garsiai maldauju.
7 Sielvarto dieną tavęs aš šaukiuosi:
tu mane juk išgirsi!

Vienas tėra tikrasis Dievas

8 Jokie dievaičiai, Dieve, tau neprilygsta.
Nėr taip didingų darbų, kaip tavieji.
9 Visos tavo sutvertosios tautos
eis tavęs, Viešpatie, garbint,
skelbs tavo vardą.
10 Tu esi didis ir stebuklingas,
tu, tikrai tu esi Dievas!

Dieve, mokyk ir vesk!

11 Mokyk mane, kad tavojo kelio laikyčiaus,
pagal tavo teisingąjį mokslą gyvenčiau.
Palenk mano širdį,
kad pagarbiai tavęs aš bijočiau.

12 Šlovinsiu, Viešpatie, o mano Dieve, tave visa širdžia.
Amžiais aš tavąjį vardą garsinsiu.
13 Tu man buvai didžiai gailestingas,
neleidai nugrimzti vėlių karalijon.

14 Dieve, išpuikėliai prieš mane kyla,
tyko stipruolių gauja mano gyvybės,
kad esi tu — visai jiems nerūpi.
15 Bet tu, Viešpatie Dieve, gailestingas ir maloningas,
rūstaut negreitas, geriausias, ištikimiausias.
16 Žvelk į mane ir manęs pagailėki,
duok savo tarnui stiprybę,
savo tarnaitės sūnų išgelbėk.

17 Duok aiškų ženklą, kad mane tu globoji.
Lai mano priešai susigėsta, pamatę,
kad tu, Viešpatie, padedi man ir mane guodi.

86 (87) PSALMĖ⁷⁰

Jeruzalė — visų tautų motina

- ¹ *Korės sūnų. Psalmė. Giesmė.*
- ² Šventuose kalnuose Siono miestas įkurtas.
Viešpats jį labiausiai brangina
iš visų Jokūbo žemės vietovių.
- ³ Skelbiami garbingi dalykai
apie tave, Dievo Mieste:
- ⁴ Rahabą, Babelį garbintojais savo laikysiu;
štai Filistėjos ir Tyro, taipogi Etiopijos žmonės, —
ir jie laikomi bus kaip čia gimę.
- ⁵ Ir kalbės apie Siono kalną:
„Motin! Jam yra čiagimiai visi aliai vieno,
jį pats Aukščiausiasis laiko“.
- ⁶ Viešpats rašys tautų sąrašo knygoj:
„Tautų čia giminė“.
O jos sau giedos, šokdamos šokį:
„Visos manosios versmės iš tavęs trykšta“.

87 (88) PSALMĖ

Sunkaus ligonio malda

- ¹ *Giesmė. Psalmė. Korės sūnų. Choro vadovui.*
Kaip „Mahalat“. Giedoti.
Poema. Hemano Ezrahečio.

Jaučiu mirties dvelkimą

- ² O Viešpatie, mano gelbėtojai Dieve,
į tave šaukiuosi per visą dieną,
naktį tavo akivaizdoj raudu.
- ³ Mano malda, pas tave tenueina,
pakreipk savo ausį į mano gaudųjį šauksmą.
- ⁴ Kupina skausmų mano siela,
mano gyvenimas skuba į mirties karaliją.
- ⁵ Mane laiko tokiu, kuriam lemta žengti į duobę,
aš bejėgis, baigiuosi.
- ⁶ Paliktas esu numirėlių tarpe,
kaip tie užmuštieji, kurie kape guli, kuriuos tu visai jau užmiršęs,

⁷⁰86, 4 „Rahabas“ — Egiptas.

kurie tau neberūpi.⁷¹

7 Įstumei mane į giliausiąją duobę,
tamsybes, prarają klaikią.
8 Mane tavo įtūžis slegia,
ant manęs virsta visos tavo siaubingosios bangos.

9 Visus mano bičiulius nuo manęs tu atstūmei,
mane padarei tu jiems šlykštų,
esu uždarytas, negaliu beišeiti.

10 Akys iš gėlos man temsta,
šaukiuosi kasdien tavęs, Viešpatie,
rankas į tave tiesdamas.

Gelbėk mano gyvybę!

11 Argi darai stebuklus tiems, kurie mirę?
argi palaidoti kelias ir tave garbina?
12 Argi kapuos kas beliaupsina tavo gerumą,
tavo ištikimybę — vėlių karalijoje?
13 Argi tamsybėse besireiškia tavo stebuklai,
tavo malonė — toje šaly užmirštųjų?

14 O aš tavęs, Viešpatie mano, šaukiuosi,
mano malda į tave rytmetį kyla.
15 Tai kodėl mane, Viešpatie, šitaip atstūmei?
ko gi slepi nuo manęs savo veidą?

Visi mane apleido

16 Aš varguolis, merdžiu nuo pat savo vaikystės,
kenčiu tavo leistas baisybės, alpėju.
17 Tavo rūščiosios bausmės ant manęs krinta,
naikina mane tavo siųstos baisybės.
18 Jos tarsi vanduo mane nuolat skandina,
visos kartu apie mane ratu suka.
19 Nuo manęs draugus, bičiulius atitraukei,
vien klaikios tamsybės aplinkui.

88 (89) PSALMĖ⁷²

Viešpats gailestingas Dovydo giminei

¹ *Poema. Etano Ezrahiečio.*

Dievo sandora su Dovydu

2 Aš, Viešpatie, tavo malones giedosiu per amžius,
kartų kartoms savo burna

⁷¹87, 6 ST-e pomirtinis gyvenimas vaizduojamas niūriai, nes žmonija dar buvo neatpirkta, dangus uždarytas.

⁷²88, 6–8 Šventu susirinkimu (būriu) ir šventaisiais čia vadinami angelai.

garsinsiu tavo ištikimybę.
3 Juk pasakytą:
„Santarvės malonė užtikrinta amžiams“.
Tvirta kaip dangus tavo, Dieve, ištikimybė.

4 „Sudariau aš sandorą su išrinktuoju.
Aš Dovydui, savo tarnui, prisiekiau:
5 ‘Giminę tavo amžiams sukūriau,
kartų kartomis tveriantį sostą tau pastatysiu’“.

Vienintelis Dievas — visa ko Viešpats

6 Dangus, Viešpatie, garsina nuostabius tavo darbus,
tavo ištikimybę — šventas susirinkimas.
7 Ir kas gi viršum debesų gyvenančiam gali prilygti?!
Į Viešpatį kas panašus tarp šventųjų?
8 Šventame būryje — bauginanti Dievo didybė.
Jis didingas ir šiurpulingas
tarp tų, kur aplinkui jį stovi.

9 Viešpatie, dangaus kariuomenių Dieve,
kas gi tau lygus?
Viešpatie, didžiai tu galingas,
ir visiems tu spinduliuoji ištikimybę.
10 Tu viešpatauji išpuikusiai jūrai,
bangas išdidžiasias jos tramdai.
11 Sumindei nudurtą Rahabą,
galinga savo ranka išgainiojai priešus.
12 Dangus yra tavo — ir žemė,
sukūrei tu žemę ir kas tik ant žemės.
13 Tu Šiaurę ir Pietus sutvėrei,
didžiuojas tavim Taboras ir Hermonas.
14 Stipri tavo ranka, petys tavo galingas,
tavo dešinė valdingai iškyla.
15 Tavasis sostas pagrįstas teise, teisybe,
tavo malonė, ištikimybė žygiuoja tau prieky.

Laimingi, kurie Dievą pažįsta

16 Laiminga tauta, kuri tave garbinti moka džiaugsmingai,
tavo veido šviesos apšviesta ji gyvena.
17 Nuolat linksmina ją tavo vardas,
didžiuojas ji tavo teisybe.
18 Jos galybę spindėsysis tavo puošia,
mes stiprūs tavo malone.
19 Juk Viešpaties rankoj yra mūsų skydas,
Visagalio žinioj ir Izraelio karalius.

Dievo pažadai Dovydui

20 Kitkart tu, Viešpatie, regmėj savo bičiuliams⁷³ kalbėjai:
„Vainiką uždėjau galiūnui,
išaukštinau liaudies rinktinį.

⁷³88, 20 „Savo bičiuliams“ — Samueliui ir Natanui; žr. Samuelio 7 sk.

21 Aš Dovydą, savo pasirinktą tarną,
 pašventinau savo šventuoju aliejum.
 22 Mano ranka visuomet su juo bus,
 jį stiprins mano galybė.
 23 Negalės jo priešas apgauti,
 piktadarys nepajėgs jo prispausti.
 24 Aš jojo akivaizdoj triuškinsiu priešus,
 daužysiu jo nekenčėjus.
 25 Jam rodysiu savo ištikimybę, malonę,
 pakils per mane jo galybė.
 26 Aš jojo ranką ištiesiu ant Jūros,
 taipogi ant Upių — jo dešinės valdžią.⁷⁴
 27 Jisai man sakys: ‘Tu mano Tėvas, tu mano Dievas
 ir priebėga man išsigelbėt’.
 28 Pirmagimio teises aš jam suteiksiu,
 jisai bus aukščiausias iš žemės valdovų.
 29 Aš būsiu per amžius jam maloningas,
 tvirta pasiliks sandora mūsų.
 30 Jo giminei leisiu gyvuoti per amžius,
 ilgai kaip dangus stovės jojo sostas.
 31 Jei jo vaikai paniekins mano Teisyną,
 jei nesiels, kaip jiems įsakyta;
 32 jei mano nuostatus laužys,
 jeigu nepaisys, kas jiems mano liepta, —
 33 bausiu jų nuodėmes rykšte,
 plaksiu botagais jų kaltę.
 34 Betgi savo malonės iš jo neatimsiu,
 neprasižengsiu savo ištikimybei;
 35 sandoros savo aš nepažeisiu,
 kas mano lūpų yra pasakyta, to nemainysiu.
 36 Kartą prisiekęs, kaip esu šventas,
 Dovydui tikrai nemeluosiu.
 37 Gyvuos jojo ainiai per amžius,
 38 jo sostas akivaizdoj mano kaip saulė,
 tarsi mėnulis, kuris amžiais gyvuoja, —
 liudytojas padangių ištikimiausias“.

Dovydo giminės atmetimas

39 Betgi nūnai esi jį atstūmęs, atmetęs, o Dieve,
 baisų apmaudą reiški savam pateptiniui.
 40 Nuo sandoros su savo tarnu esi atsimetęs,
 nutrenktą žemėn leidi terliot jo vainiką.
 41 Jo visus mūrus leidai sugriauti,
 griuvėsiais paverst jo tvirtoves.
 42 Jį visi grobsto, kas tik pro šalį keliauja,
 kaimynai pajuokia.
 43 Leidai jo priešų galybei iškilti,

⁷⁴88, 26 „Jūra“ — Viduržemio; „Upės“ — Tigris ir Eufratas. Kalbama apie Mesijo valdžios visuotinumą.

44 jiems visiems suteikė didelį džiaugsmą.
Atšipinai ašmenis jo kalavijo,
45 neremi jo, kai kovoja.
Leidai sunykti jo spindinčiam grožiui,
46 sostui nuvirsti ant žemės.
Sutrumpinai jo jaunystę,
atsiuntei jam didelę gėdą.

Ar Viešpats nebepasigailės?

47 Viešpatie, kolei taip bus?
Ar visuomet šitaip slėpsies,
ir degs kaip ugnis tavoji rūstybė?
48 Atminki, koks mano gyvenimas trumpas,
kokius trapius tu žmones sukūrei.
49 Kas pagyvena ir mirties nepažįsta?
kas požemio spąstų išvengia?

50 Kurgi, o Viešpatie, senovinės tavo malonės,
kurias tu Dovydui savo ištikimybę prisiekei?
51 Viešpatie, tu atsiminki,
kaip tavo tarnus užgaulioja;
man širdy dingso pagonių puolimai.
52 Jais tavo, Viešpatie, priešai panieką rodo,
žingsnius jie tavo pateptinio pajuokia.

53 Garbė Viešpačiui amžiais
tebūna, tebūna!

KETVIRTOJI KNYGA

(Ps 89 — 105)

89 (90) PSALMĖ

„Tešviečia mums Viešpats“

¹ *Malda. Dievo žmogaus Mozės.*

Dievas amžinas, žmogus žemėje — svečias

Tu, Viešpatie, iš kartos į kartą
buvai mums globėjas.
2 Kai žemė, kalnai ir pasaulis negimę dar buvo,
tu, Dieve, nuo amžių buvai ir būsi per amžius.

3 Žmonėms tu liepi sugrįžti į dulkes.
„Grįžkit, žmonijos vaikai“, tu byloji.
4 Juk tavo akivaizdoj tūkstantis metų —
kaip diena vakarykštė, praėjus,
kaip nakties prabėgęs ketvirtis.

5 Pašalini žmogų kaip rytmečio sapną,
kaip tą žaliuojančią žolę.
6 Ryte jinai žydi, žaliuoja,
vakare nukirsta jau sudžiūsta.

Nuodėmė trumpina gyvenimą

7 Tavo rūstybės mes sunaikinti,
išgąsdinti apmaudo tavo.
8 Iš akių neišleidi tu mūsų kaltybių,
tavo veido šviesoje — mūsų nuodėmės slaptos.
9 Taip bėga dėl tavo rūstybės
mūs visos gyvenimo dienos,
mūs amžius kaip trumpas atodūsis baigias.
10 Septynias dešimtis metų gyvenam,
o jei tvirtesni — tai aštuonias.
Bet jų dauguma — tik vargas ir skurdas,
prabėga jie greit, ir turim išskristi.
11 Kas baisiąją tavo rūstybę, apmaudą perprasti gali,
kaip reikalauja šventa tavo baimė?..

Prašome gailestingumo

12 Išmokyki mus suskaičiuot, kiek dienų mūsų amžių,
kad mūsų širdis išmintinga paliktų.
13 Viešpatie, grįžki! — Ar dar ilgai delsi?
Būki savo tarnams gailestingas.
14 Mus atgaivink savo malone,
ir šūkausim, džiūgausim
per dienų dienas, kol gyvuosim.
15 Palinksmink mus už vargo dienas, mums tavo lemtas,
už tuos metus, kur tiek matėm nelaimių.
16 Lai patiria tavo tarnai tavųjų darbų didingumą,
tavąją garbę — jų sūnūs.
17 Būk, Viešpatie Dieve, mums geras,
padaryk mūsų rankų darbus sėkmingus,
mūsų rankų darbus palaimink!

90 (91) PSALMĖ

Aukščiausiojo globa

Pasitikėk Dievu!

1 Žmogau, kurį Aukščiausias globoja,
kuris gyveni Visagalio pavėsy,
2 Viešpačiui tarki: „O mano Dieve,
prieglobsti mano, tvirtovė,
tavim aš viliuosi“.
3 Jis tave gelbi nuo medžiotojų kilpos

4 ir nuo mirtį nešančio maro,
Tave jisai dengs savo plunksnom,
5 po jo sparnais tu slėptis galėsi,
jo ištikimybė — tau priedanga, skydas.
6 Tavęs naktimis neišgąsdins pabaisos,
nei dieną — skriejančios strėlės,
nei tamsoje siaučiantis maras,
nei pražūtinga karšto dienovidžio rykštė.

7 Nors tau iš kairės tūkstančiai kristų,
o iš dešinės — net tūkstančių tūkstančiai,
tu nepaliestas liksi.
8 Bet tu tik akį užmeski, ir pamatysi,
koks nusidėjėlių atpildas laukia.
9 Tikrai tavo priebėga — Viešpats,
Aukščiausiąjį pasirinkai sau gynėju.

10 Tau neatsitiks nieko pikto,
prie tavo namų neprisiartins jokia nelaimė,
11 nes angelams Dievas liepia
sergėt kiekvieną tavo gyvenimo žingsnį.
12 Nešios tave jie ant rankų,
kad kartais kojos į akmenį neužsigautum.
13 Angis tu mindžiosi, žalčius,
slibiną, liūtą sutrypsi.

Pats Dievas užtikrina

14 „Kad glaudžias žmogus prie manęs, tai jį išvaduojau,
aš apginu jį, kad jis mano vardą pažįsta.
15 Kai jis manęs šauksis, aš jį išklausysiu,
sielvarte su juo drauge būsiu,
išgelbėsiu jį ir jam garbę suteiksiu.
16 Duosiu aš jam ilgą amžių,
savo išganyką leisiu išvysti“.

91 (92) PSALMĖ⁷⁵

Garbė Kūrėjui!

¹ *Psalmė. Giesmė. Šeštadieniui.*

Gera šlovinti Dievą

2 Kaip gera tave, o Viešpatie, šlovint,
skambinti tavo garbei, Aukščiausias,
3 skelbt naktimis ir rytmečiui brėkstant
tavo gailestingumą ir ištikimybę
4 su dešimtstyge arfa ir lyra,
su giesme, atliepian gitarai.

⁷⁵91, 4 Senovės žydai grodavo kelių rūšių arfomis, kurios skirdavosi didžiu ir stygų skaičiumi (vidutiniškai nuo 3 iki 24 stygų). Taip pat būdavo grojama gitaromis, labai panašiomis į mūsiškes.

5 Tavo darbai, Viešpatie, kelia man džiaugsmą,
žaviuos tavo rankų kūryba.

Dievo išmintis

6 Kokia didi, Viešpatie, tavo kūryba,
kokios gilios yra tavo mintys.
7 To nepažįsta tik neprotingas,
tik paikas žmogus to nesupranta.
8 Nors žydi kaip gėlės bedieviai,
nors tvaska darantys pikta,
jie bus amžinai sunaikinti,
9 o tu Viešpatie, liksi didis per amžius.

10 Tikrai tavo, Viešpatie, priešai —
tikrai gi pražus tavo priešai.
Bus išblaškyti, kurie pikta daro.
11 Tu man duodi jėgų kaip stumbro,
aliejumi mane maudai.
12 Todėl mano akys iš aukšto žvelgia į priešus,
mano ausys budrios piktiesiems.

Doro gyvenimo vaisiai

13 Teisuolis klestės sau kaip palmė,
kaip kedras Libano šakosis.
14 Viešpaties namuos pasodintas,
žydės jisai prieangiuos Dievo.
15 Jis vaisių duos net senatvėj,
žaliuos, bus sultingas.
16 Visiems jisai skelbs: „Koks Viešpats teisingas!
Jis priebėga mūsų, jame tu nerasi kaltybės“.

92 (93) PSALMĖ

Kūrėjo didybė

1 Viešpats — Valdovas, apsisiautęs didybe.
Apsisiautęs Viešpats didybe, galia susijuosęs!
Jis savo jėga žemę padarė taip tvirtą,
kad niekas jau jos nepakrutins.
2 Stiprus tavo sostas nuo amžių,
tu amžių amžiais gyvuoji.
3 Oi, tvinsta Viešpaties upės,
oi, smarkiai smarkiai užauja upės,
oi, šniokščia upės galingai.
4 Bet tu už vandenynų gaudimą garsesnis,
galingesnis už jūrų šėlimą!
Didis aukštybėse Viešpats!

5 Tikrai tikėti verti tavo žodžiai,
šventa turi būt kiekvienam, Viešpatie, tavo buveinė
per visus amžius.

93 (94) PSALMĖ

Viešpats — teisiųjų gynėjas

Šaukiamės Dievo — Teisėjo

1 O Dieve, nedorėlių rykšte!
O Dieve, nedorėlių rykšte, sušviski!
2 Galingai pakilki, pasaulio Teisėjau,
užmokėk įžuliesiems, ką jie užsidirbo.
3 Viešpatie, kiek gi dar laiko,
kiek gi dar laiko bedieviai didžiuosis,
4 kiek pliaukš ir blio vos pasipūtę
išdidūs pikto veikėjai?

Nuožmūs skriaudikai

5 Jie tavo, Viešpatie, mindžioja tautą.
Spaudžia jie paveldą tavo.
6 Jie našlę, ateivį be gailesčio žudo,
našlaičius žiauriai naikina.⁷⁶
7 Ir dar šitaip šaukia:
„Viešpats nieko nemato, nepastebi Dievas Jokūbo...“

Dievas visa regi

8 Pradėkit suprast, bukapročiai, —
kada gi jūs išminties įsigysit?
9 Argi Dievas, ausį padaręs, negirdi,
argi akį sukūręs nemato?
10 Ar Viešpats, kuris tautas bara,
nuplakti negali?
11 Išminties mokinantis Viešpats
mintis žmonių mato:
kokios jos tuščios!

Viešpats savųjų neapleis

12 Laimingas žmogus, kurį tu, Viešpatie, aukli,
kurį savo įstatymų mokai,
13 kad nelaimių dienom jis turėtų ramybę,
kai duobė kasama bus bedieviui.
14 Viešpats savo tautos tikrai nepaniekins,
neapleis paveldo savo.
15 Teismai pradės teisės laikytis,
ja gerbs visi tiesiaširdžiai.

⁷⁶93, 6 Šv. Raštas silpnųjų skriaudimą laiko dangaus keršto šaukiančią nuodėmę.

Viliuosi Dievu

- 16 Kas mane gins nuo skriaudikų,
kas gi užstos prieš pikta darančius žmones?
17 Jei Viešpats man nepadėtų,
tuoj atsidurčiau tylos karalijoje.⁷⁷
19 Kai, rodos, jau slydo man kojos,
tavo malonė mane, Viešpatie, rėmė.
19 Kai mano širdis pilna rūpesčių esti,
man tavo paguoda sielai džiaugsmą grąžina.
- 20 Negi tu būsi piktųjų teisėjų tarybai bičiulis,
kai teisės dingstim jie žmones kankina?
21 Teisiojo gyvybę jie puola,
nekaltą kraują pasmerkia.
- 22 Bet Viešpats bus man tvirtovė.
Jis mano Dievas — uola man užsiglausti.
23 Už neteisybes jis jiems atsilygins,
juos sunaikins jų pačių nedorybės,
juos Viešpats Dievas sutriuškina.

94 (95) PSALMĖ⁷⁸

Kvietimas garbinti Dievą

Dievas — visatos Kūrėjas

- 1 Ateikite, linksmai šlovinkim Viešpatį.
Šaukim iš džiaugsmo, nes jis mūs tvirtovė.
2 Su padėka jo akivaizdon eikim,
jam giesmes džiugesio pinkim.
- 3 Dievas — Viešpačių Viešpats,
tai didis valdovas, ne toks, kaip dievaičiai.
4 Jo vieno rankose žemės gilybės,
jo valdžioje ir kalnų viršūnės.
5 Jo yra jūra, nes jis ją sutvėrė,
ir sausuma — jo rankų darbas.

Dievas — mūsų Globėjas

- 6 Tad eikime, pulkime žemėn prieš Dievą,
prieš Viešpatį klaupkim, kuris mus sutvėrė.
7 Jis mūsų Dievas, o mes jo ganoma liaudis,
jo rankų globojamos avys.
- 8 O, kad išgirstumėt šiandien,
ką jis jums byloja:

⁷⁷93, 17 „tylos karalija“ — vėlių karalija (hebr. „šeol“).

⁷⁸94, 8 „Meriba“ (hebr.) — ginčas, vaidas; „Masa“ (hebr.) — bandymas, gundymas. Taip Išėjimo knygoje buvo pavadinta reikšminga vietovė Sinajaus dykumoje; žr. Iš 17, 7.

„Tegul jūsų širdys nebūna storžievės,
kaip anuomet prie Meribos,
9 kaip tyruose Masos dieną,
kur jūsų senoliai įžūliai mane bandė,
nors stebuklus mano matė!
10 Per keturias dešimtis metų
įkyrūs man buvo tie žmonės.
Tariau aš: į klystkelius krypsta jų širdys,
11 o mano kelio pažint jie nenori.
Todėl aš rūsčiai prisiekiu:
jie niekada neįžengs į mano atilsio šalį“.

95 (96) PSALMĖ⁷⁹

Dievas — visos žemės Valdovas ir Teisėjas

Nuolat garbinkit tikrąjį Dievą

1 Viešpačiui nauja giesmę giedokit,
giedokite jam visos šalys.
2 Giedokite Viešpačiui, šlovę duokit jo vardui,
skelbkit kasdien, kad jis išganymą neša.
3 Skelbkit pagonims jo garbingumą,
tautoms — jo nuostabius darbus.
4 Didis gi Viešpats, vertas garbės begalinės.
Jo reik bijoti labiau nei visokių dievaičių.
5 Niekis visi pagonių dievaičiai,
o mūsų Viešpats — visatos Kūrėjas.
6 Kilni jo didybė ir grožis,
galingas ir spindintis sostas.

Tešlovina Viešpatį žmonės

7 Šlovinkit Viešpatį, tautų visos šeimos,
girkite jo garbę, galybę.
8 Šlovinkit Viešpaties vardą,
ženkit su aukomis į jo šventovę,
9 lenkitės Viešpačiui, šventai pasipuošę.
Prieš jį tegu dreba pasaulis!
10 Skelbkit tautoms, kad Viešpats — galingas Valdovas.
Jis nepajudinamai tvirtą sukūrė pasaulį,
valdo tautas teisingiausiai.

Tegarbina Dievą gamta

11 Tesidžiaugia dangūs, tekrykštauja žemė.
Tešniokščia jam jūra, pripildyta gyvių.
12 Laukai su javais tegu kelia linksmybes.

⁷⁹95, 5 Izraelitai Dievą vadino tikriniu vardu „Jahvė“, kurį vieną tepripažino esant tikrąjį Dievą, todėl „dievaitis“ jiems skambėjo kaip prasimanymas.

13 Tegu girių medžiai Viešpačiui siaudžia,
kai jis šit ateina,
ateina tvarkyti pasaulio.
Jis tvarko pasaulį teisingai,
ištikimiausiai valdo žmoniją.

96 (97) PSALMĖ

Dievo Teisėjo garbė

Siaubinga Dievo didybė

1 Viešpats — pasaulio Valdovas:
tedžiūgauja žemė, tekrykštauja salos.
2 Jį juosia debesys tamsūs,
teise, teisybe grįstas jo sostas.
3 Kai jis žengia — ugnys liepsnoja,
naikina priešus aplinkui.
4 Žaibais jis nuplieskia pasaulį,
išvydusi sudreba žemė.
5 Sutirpsta kaip vaškas kalnai išsigandę
prieš Viešpatį — viso pasaulio Valdovą.
6 Byloja dangus apie jo teisingumą,
jo garbingumą regi pasaulis.

Griūva stabai

7 Gėda visiems, kurie drožiniui lenkias,
stabais savo didžiuojas...
Niekingi dievaičiai, prieš Viešpatį kniubkit!
8 Girdi ir džiaugiasi Siono kalnas,
Judo šalies džiūgauja miestai
dėl tavųjų, Dieve, sprendimų.
9 Didis tu, Viešpatie, viršum visos žemės,
visų dievų tu aukščiausias.⁸⁰

Teisieji išgelbimi

10 Kurie pikto nekenčia, Viešpats tuos myli,
saugo savo bičiulių gyvybę,
vaduoja jis juos iš nedorėlių rankos.
11 Palaimos šviesa teisingajam šviečia,
tiesios širdies žmogui — linksmybė.
12 Teisingieji, džiaukitės Viešpaties prieglobsty,
jo šventąjį vardą minėkit.

⁸⁰ 96, 7. 9 Pirmu žvilgsniu atrodytų, kad psalmės autorius pripažįsta pagonių dievaičių buvimą. Iš tiesų jis paneigia juos Ps 95, 5 ir visu kontekstu.

97 (98) PSALMĖ

Viešpats teisia ir nugali

¹ *Psalmė.*

Šlovinkite Dievą, jo išrinktieji!

Naują giesmę giedokite Viešpačiui:
nuostabius darbus jis daro!

² Jo dešinė visagalė,
jo Šventoji ranka pergales skina.
³ Savo išganymą Viešpats apreiškė,
jo teisingumas šviečia pagonims.
Atsimena savo gerumą, ištikimumą,
Izraelio šeimai žadėtą.
Ir mato visas pasaulis
išganingąjį Dievo veikimą.

Pripažinkit Viešpatį, visi žmonės!

⁴ Žavėkitės Viešpačiu, šalys,
šūkaukit, džiūgaukit, grokit!
⁵ Viešpačiui skambinkit arfom,
giedokit, pritariant kankliams.
⁶ Trimitų ir rago balsai tegu aidų,
Valdovą Viešpatį girkit audringai.

Pasaulis tedžiūgauja Dievui!

⁷ Tekrykštauja jūra ir visa, kas jūroj,
visas pasaulis ir kas jame gyva.
⁸ Delnais plokį, upės, upeliai,
jūs, kalnai, linksmi jiems pritarkit
⁹ prieš Viešpatį Dievą, kai jis ateina,
kai jis ateina tvarkyti pasaulio.
Jis tvarko pasaulį teisingai,
žmoniją valdo, kaip dera.

98 (99) PSALMĖ

„Šventas mūsų Viešpats Dievas!“

Dievas didis, šventas, teisingas

¹ Viešpats — Valdovas, prieš jį virpa tautos,
cherubinaì neša jo sostą, kad net žemė dreba.
² Viešpats Siono kalne didingas,
už visas tautas jis viršesnis.

- 3 Tavo vardą — didį ir baisų — tešlovina žmonės:
jis karališkas, šventas.
- 4 Galingas Valdove, tu myli teisybę.
Kas tavo, Viešpatie, liepta — tai gera,
tu ug dai teisybę Jokūbo pastogėj.
- 5 Aukštinkit mūsų Viešpatį Dievą,
kniubkite prieš jo sosto pakojį,
nes jis yra šventas.

Dievas maloningas šventiesiems

- 6 Jo kunigai buvo Mozė ir Aaronas,
ir Samuelis tarp Dievo gerbėjų;
jie šaukėsi Dievo, ir Dievas išklausė.
- 7 Jiems Viešpats iš debesio stulpo kalbėjo,
ir jie sergėjo, kas jo apreikšta,
laikės įstatymo duoto.
- 8 O mūsų Viešpatie Dieve!
Ko jie prašė, tu išklausėi, buvai gailestingas,
bet baudei jų nedorybes.
- 9 Aukštinkit mūsų Viešpatį Dievą!
Pulkit kniūbsti prie jo šventojo sosto,
nes didžiai šventas mus Viešpats Dievas.

99 (100) PSALMĖ

Šventyklos lankytojų džiaugsmas

- 1 *Psalmė. Dėkojimui.*
- 2 Visos šalys, džiūgaukit Dievui,
jam tarnaukite linksmos,
jo akivaizdon ženkit džiaugsmingai!
- 3 Jis tikras Dievas, žinokit!
Jis mus sukūrė, esam jo žmonės,
esam jo liaudis, jo kaimenės avys.
- 4 Ženkite pro jo vartus į šventąjį kiemą,
šlovę jam teikdami, giedodami giesmes.
Garbinkit jį, jo šventąjį vardą.
- 5 Viešpats juk geras ir gailestingas per amžius,
per kartų kartas mums atsidavęs.

100 (101) PSALMĖ

Teislaus vado išpažinimas

- 1 Dovydo. Psalmė.*
- Girsiu tavo malones ir teisingumą,
Viešpatie, tau aš skambinsiu kankliais.
2 Nekaltumo kelio laikysiuos:
kada mane aplankysi?
- Sąžinę gryną turėsiu
savo namų židiny.
3 Žvilgsnio niekad nekreipsiu
į piktus daiktus.
Bus man bjaurus, kas krypsta nuo kelio, —
jis man ne draugas.
- 4 Vengsiu iš tolo širdies nelabumo,
pikta nenoriu pažinti.
5 Kas už akių ims juodint kaimyną,
tramdyti stengsiuos.
Galvą kas kels, puikybės pritvinęs,
to nepakęsiu.
- 6 Meiliai žiūrėsiu į savo žemės ištikimuosius,
jie visi bus man bičiuliai,
kas doro kelio laikysis, tą aš priimsiu tarnauti.
7 Mano namuose neras vietos, kas tik elgsis klastingai.
Ir nė vieno melagio savo akyse nelaikysiu.
8 Kas rytas aš bausiu šalies nedoruosius.
Dievo mieste aš naikinsiu darančius pikta.

101 (102) PSALMĖ

Tremtinio įžadai ir maldos

- 1 Malda vargdienio, kuris nusilpęs
savo sielvartą Dievui išlieja.*
- Skaudi tremtinio dalia**
- 2 Viešpatie, išgirsk mano malda:
mano šauksmas tave tepasiekia.
3 Tu nebeslėpk nuo manęs savo veido.
Mano sielvarto dieną
atkreipk į mane savo ausį.
Skubiai išklausyki,
kai tik į tave aš šaukiuos.
- 4 Juk mano dienos nyksta kaip dūmas,
tartum liepsnose man sąnariai dega.

Mano širdis pakirsta, kaip šienas suvyto,
užmirštu duonos beatsilaužti.

6 Nuo skaudžių aimanų
prie kaulų oda pridžiūvo.
7 Esu kaip dykumų pelikanas,
kaip ta griuvėsių pelėda.
8 Ūbauju naktį be miego,
nelyginant vienišas paukštis ant stogo.
9 Priešai mane užgaulioja ir šėlsta,
keiksmo žodžiu mano vardas jiems tapo.⁸¹
10 Pilki pelenai — tai mano duona,
ašaros — gėrimas mano.
11 Vis tai dėl tavo pykčio, rūstybės:
tu mane nusviedei pakėlęs.
12 Dienos tos mano — nykūs šešėliai,
ir pats aš vystu kaip dilgė.

Malda už Šventąjį Miestą

13 Viešpatie, tu per amžius gyvuoji,
tavąjį vardą kartos vis mini.
14 Kilk į pagalbą, Sionui būk gailestingas:
metas, jau metas pasigailėti.
15 Tavo tarnams jo akmenys meilūs:
liūdim prie jojo degėsių.

16 Gerbs tavo, Viešpatie, vardą pagonys,
tavo didybę — pasaulio valdovai,
17 kai atstatys Viešpats Jeruzalės miestą
ir su savo didžia šlove pasirodys.
18 Vargšų maldų jis klausysis,
jų prašymų jis nepaniekins.

19 Bus parašyta ateinančiai kartai,
ir nauji žmonės Viešpatį garbins:
20 „Pažvelgė Viešpats iš aukštojo sosto,
pažiūrėjo iš dangaus žemėn.
21 Aimanas išgirdo belaisvių,
pasmerktus mirt išvadavo“.
22 Viešpaties vardas Siono mieste bus garsingas,
jį Jeruzalė šlovins,
23 kai susiburs visos tautos, valstybės
Viešpaties garbint.

Praamžius — varguolio viltis

24 Viešpats man leido kelionėj nusilpti,
trumpą gyvenimą davė.
Ir aš kartoju: o mano Dieve,
25 nešalink manęs, vos pusę dienų pragyvenus,
tu, kuris per amžius gyvuoji.
26 Tu pradžioj žemę sukūrei,
ir dangaus skliautas tavo padirbtas.

⁸¹101, 9 „Keiksmo žodžiu mano vardas jiems tapo“: norėdami ką prakeikti, linki jam mano dalios.

27 Viskas praeis, bet tu pasiliksi.
Viskas sudils kaip drabužis.
28 Visa kaip rūbą keiti, ir mainosi viskas,
tu tačiau liksi tas pats,
ir galo nebus tavo metams.
29 Ramybėj gyvens tau tarnaujantys žmonės,
tavo globoj gyvuos jūjų ainiai.

102 (103) PSALMĖ

Šlovė gailestingajam Viešpačiui!

1 Dovydo.

Dievas dosnus maloningas

Tegu mano siela Viešpatį šlovina,
ir visa, kas yra manyje, tegarbina jo šventąjį vardą!
2 Lai mano siela Viešpatį šlovina,
lai neužmiršta, kiek jis man gero padarė.

3 Jis man visas kaltes dovanoja,
gydo visas mano silpnybes.
4 Nuo pražūties gelbi mano gyvybę,
gaili manęs ir puošia mane savo malone.
5 Gausiai man teikia gėrybių gyvenant;
man sugrįžta jaunystė — skraidau kaip erelis.

6 Viešpats pasaulyje vykdo teisybę,
gina visus prispaustuosius.
7 Savo sumanymus jis Mozei apreiškė,
jo darbus didžius Izraelis regėjo.

8 Viešpats — švelnus, maloningas,
neskuba rūstaut, yra pilnas gerumo.
9 Ne visą laiką jis baras,
neamžinai jis įširdęs.
10 Ne pagal mūsų kaltybes mums moka,
nebaudžia mūsų, kiek verti esam.

Beribis Dievo gailestingumas

11 Kaip nepasiekiamai aukštas dangus viršum žemės,
taip yra didis jo gailestingumas
tiems, kurie jo šventai bijo.
12 Kaip nuo Rytų tolimi Vakarai,
taip toli kaltes mūsų nusviedžia.
13 Kaip tėvas gailisi vaiko,
taip gailisi Viešpats ištikimųjų.
14 Jis gi supranta, iš ko mes padaryti:
žino, kad esam iš dulkių...
15 Žmogaus dienos panašios į žolę:
kaip lauko žiedas pražysta,

16 bet štai pūsteli vejas, ir tuoj jis nunyksta,
ir jo toj vietoj nebematysi.

17 Bet Viešpats amžinai gailestingas
tiems, kurie jo šventai bijo.

18 Ainių ainiams jis geras —
tiems, kur jo sandoros laikos,
įsakus jo atsimena, vykdo.

19 Viešpats danguj savo sostą pastatė,
valdo visą visatą.

Visi tvariniai tegarbina Dievą!

20 Šlovinkit Viešpatį jūs, angelai,
galingosios dvasios, kur vykdot jo žodį,
vos tik jo balsą išgirdę.

21 Šlovinkit Viešpatį, angelų minių minios,
jūs, jo tarnai, kur vykdot jo valią.

22 Šlovinkit Dievą, jo visi kūriniai,
visoje jo viešpatijoje.

Mano siela tešlovina Viešpatį!

103 (104) PSALMĖ

Himnas Kūrėjui

Dievas sukūrė dangų

1 Tu, mano siela, Viešpatį šlovink!
Viešpatie Dieve, koks esi didis,
apsisiautęs grožiu ir kilnybe!
2 Tave supa šviesybės apsiaustas.

3 Kaip žydrą nuometą ištiesei dangų,
virš jo sutvenkei vandenį, būstinę ten įsikūrei.
Ant debesų atsisėdęs sau skrieji,
vėtrų sparnai tave neša.
4 Vėjus visur siuntinėji,
su tavim ugnies liepsnos keliauja.

Dievas sukūrė ir žemę

5 Ant tvirtų pamatų žemę įkūrei,
niekas jos nepajudins per amžius.
6 Ją storais vandenynais apklojai,
virš jos kalnynų vandens plytėjo.

7 Tu pagrūmojai — ir sujudo jie bėgti,
sugriaudei — jie šoko skubėdami trauktis.
8 Jie vertės per kalnus, į duburius ritos,
į vietas, kurias tu jiems paskyrei.
9 Ir nubrėžei ribas, jas uždraudei peržengt,

kad neaplietų žemės iš naujo.

Dievo žvėrys, paukščiai ir augalai

10 Tu įsakei iš šaltinių sruventi upeliams,
ir tarp kalnų jie sau teka.
11 Geria į jų miško žvėrys,
troškulį malšo laukų asilaičiai.
12 Pakrantėse jų sparnuočiai gyvena,
medžiuose ant šakų čiauška.
13 Iš savo būstinės kalnus tu laistai,
dangaus vaisius pasotina žemę.
14 Želdai tu šėką galvijams,
augalus — žmogaus padėjėjams.
Žemė žmogui duoną augina
15 ir vyną, kuris linksmina širdį.
Švyti veidai nuo tavo aliejaus,
duona suteikia jėgų žmogaus širdžiai.

16 Geria vandenį Viešpaties medžiai,
kedrai Libano, jo pasodinti.
17 Ten gūžtas sukas sparnuočiai,
gandras eglės viršūnėj kalena.
18 Kalnai — stirniukėms bėgioti,
uolos — švilpikams slapstytis.

Dievo šviesuliai

19 Rodyti laikui mėnulį sukūrei,
saulutė žino, kur nusileisti.
20 Kai siunti tamsą, naktis ateina,
miško žvėreliai sujunda.
21 Ima riaumoti liūtukai, grobio išalkę,
prašo iš Dievo sau peno.
22 Bet saulei tekant, jie grįžta į urvą,
guolin lenda miegoti.
23 Žmonės išeina į darbus ir ligi vakaro pluša.

Gyvybės kvapas Dievo

24 Viešpatie, kokia daugybė tavų sutvėrimų!
Juos išmintingai sukūrei, jų pilna žemė.
25 Štai plyti jūra bekraštė,
o kiek čia roplių ropinėja,
kiek didelių ir mažyčių gyvūnų!
26 Čia laivai vandenį rėžo,
tavo sukurtas slibinas žaidžia.

27 Iš tavęs laukia peno kas gyvas,
o tu maitini, kam kada reikia.
28 Tu daliji, ir jie patenkinti ima,
iš tavo rankos sočiai maitinas.
29 Tau pasislėpus, jie išsigąsta,
krinta, kai atimi kvapą, ir dulkėmis virsta.
30 Atsiunti tu savo dvasią, ir kyla gyvybė,

ir atnaujini žemės veidą.

Visa, visa tegarbina Dievą!

- 31 Šlovinkim Viešpatį amžiais,
kad jisai džiaugtųsi savo kūryba.
32 Kai jis pažiūri, žemė suvirpa,
kalnai, jo paliesti, padūmuoja.
- 33 Viešpačiui giesmės giedosiu, kolei gyvensiu,
34 skambinsiu Dievui, kol žemėj būsiu.
Tebus malonus jam mano gyrius,
ir aš Viešpačiu džiaugsiuos.
- 35 Lai nusidėjėliai žemės paviršiu išnyksta!
Lai nedorėliai išgaruoja! ⁸²
Tu, mano siela, Viešpatį šlovink!

104 (105) PSALMĖ

Viešpats ištesi pažadus

[Aleliuja!].

Abraomo ainija tegarbina Dievą

- Iškilmingiausiai Viešpatį garbinkit,
sveikinkit jo šventąjį vardą,
skelbkit tautoms didingus jo darbus.
2 Jūs jam giedokit ir grokit,
garsinkit jo stebuklingą veikimą.
3 Jums leista šventu jo vardu vis didžiuotis.
Lai džiaugiasi širdys, kurios Viešpaties ilgis.
- 4 Žvelkit į Viešpatį, į jo galybę,
jo veidą išvysti vis trokškite.
5 Vis atsiminkit jo nuostabius darbus,
jo stebuklus, jo lūpų tartą sprendimą.
6 Jus, jo tarnai, Abraomo ainija,
jūs, jo rinktiniai, Jokūbo vaikaičiai!

Dievas neužmiršo sandoros su Abraomu

- 7 Dievas mums yra patsai Viešpats,
visą pasaulį valdo jo galingasis žodis.
8 Amžiais jis atmena sandorą savo,
pažadą, duotą kartoms tūkstantinėms:
9 sutartį, su Abraomu sudarytą,
priesaiką, duotą kilniam Izaokui.
10 Jokūbui jis davė įstatymą tvirtą,
amžiną sandorą — Izraeliui.

⁸²103, 35 Visa kūrinių Dievą garbina ir jo klauso, o nusidėjėlis — ne. Tuo jis įneša nedarną į pasaulį.

11 Jis juk pasakė: „Aš Kanaaną tau atiduosiu,
jis tavo dalis ir paveldas tavo“.

Dievas globojo patriarchus

12 Nors jų negausiai ten buvo,
sauja ateivių toj žemėj,
13 nors jie keliavo iš krašto į kraštą,
iš vienos karalijos į kitą,
14 bet jis neleido jų pavergti,
dar valdovų dėl jų plakė.
15 „Mano pašvęstųjų nedrįskite liesti,
jūs pranašų man neskriausit!“

Patriarchas Juozapas Egipte

16 Jis anai žemei badą užleido,
duonos išteklius sunaikino.
17 Siuntė tada tokį vyrą —
Juozapą, vergijon parduotą.
18 Ir buvo jam kojos apkaltos,
grandis užkarta jam ant kaklo,
19 kol pranašystė, jo pasakyta, įvyko,
kol išteisino jį Viešpaties žodis.
20 Liepė paleist jį karalius,
valdovas tautų jį liepė išlaisvint.
21 Ūkvaizdžiu savo namų jį padarė,
prievaizdu visų savo turtų.
22 Pavedė mokyti jam šalies kunigaikščius,
išmintį skelbti didžiūnams.

23 Tuokart Egiptan Izraelis atėjo;
čia, Chamo žemėj, Jokūbas viešėjo.⁸³
24 Čia Viešpats pagausino savo tautą,
ji tapo tvirtesnė už priešus.

Mozė ir Aaronas

25 Egiptiečių širdys pablūdo,
ėmė Dievo tautos neapkęsti,
jo tarnus engti klastingai.
26 Siuntė tad Viešpats Mozę, savąjį tarną,
ir Aaroną, savo parinktą žmogų.
27 Jie ten pridarė aibę stebuklų,
Chamo šaly — nuostabiausių dalykų.

„Egipto rykštės“

28 Viešpats tamsą užleido, ir visa aptemo,
bet egiptiečiai jam prieštaravo.
29 Pavertė vandenis jų į kraują
ir jų žuvis išmarino.
30 Varlės jų žemę apniko,

⁸³104, 23–27 Egiptiečius ir kitus afrikiečius izraelitai laikė nedėkingojo Nojaus sūnaus Chamo palikuonimis.

31 net faraono namuos buvo pilna.
Viešpačiui tarus, musės užpuolė,
aibės uodų — visą šalį.
32 Plakė ledais, kada lyti reikėjo,
plieskė žaibais visą kraštą.
33 Išmušė figynus ir vynuogynus,
laukuose medžius sunaikino.

34 Viešpačiui tarus, skėriai kraštą užplūdo,
baisūs žiogai, ir buvo be skaičiaus.
35 Jie visą žolę surijo,
dirvose jų visą derlių.
36 Viešpats pirmagimius jų numarino,
pirmenas vyrų stipruolių.

Išėjimas iš nelaisvės

37 Saviškius jis išsivedė, pilnus aukso, sidabro;
dvylikoj jų giminių nebuvo ligoto.
38 Džiaugės Egiptas, jiems išsikrausčius,
nes jų prigąsdintas buvo.
39 Debesiu juodu Viešpats juos dengė,
ugnies stulpu naktį jiems švietė.

40 Kai jie paprašė, jiems Viešpats putpeles siuntė,
juos dangaus duona maitino.
41 Perskėlė uolą, ir vandenys plūdo,
dykumoj upės tekėjo.
42 Nes jis atsiminė savąjį žodį,
duotą kadais Abraomui, tarnui ištikimajam.

43 Išvedė jis savo tautą laimingą,
savo rinktinę — su didžiausia linksmybe.
44 Jis jiems pagonių žemes išdalijo,
anų turtai jiems atiteko,
45 kad jo įsakymus vykdytų,
kad jojo dėsnių laikytųs.
[Aleliuja!].

105 (106) PSALMĖ

Dievo gerumas ir žmonių neištikimybė

1 [Aleliuja!].

Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.

Dievo geradarybės šlovintinos

2 Kas išskaičiuos didžius Viešpaties darbus,
kas jį pajėgs kaip dera pašlovint?

3 Laimė tam žmogui, kuris jo įsakymus vykdo,
nuolat elgias teisingai.

4 Viešpatie, atsiminki mane, mylėdamas tautą,
lankyki mane savo pagalba.
5 Trokštu regėt išrinktuosius laimingus,
džiūgauti su tavo liaudim,
didžiuotis su paderme tavo.

Senoliai maištavo ties Raudonąja jūra

6 Esame tau nusikaltę, kaip mūsų senoliai,
bedieviškai elgėmės, darėme bloga.
7 Mūsų tėvai, iš Egipto išėję,
tavo stebuklą nepaisė,
tavo malonių daugybę užmiršo,
ties Raudonąja jūra prieš Aukščiausią maištavo.
8 Bet dėlėi savo garbės jis juos išvadavo,
panorėjo apreikšti savo galybę.

9 Subarė Raudonąją jūrą, ir ji tuoj išdžiūvo,
jūros dugnu vedė juos, tarsi tyrais.
10 Juos išvadavo iš nekenčių,
atėmė juos iš galingojo priešo.
11 Vandenys priešus užpylė,
ir jų nė vieno neliko.
12 Ir Izraelis tuokart įtikėjo,
Viešpačiui giesmes giedojo.

Godumas ir pavydas tyruose

13 Bet labai greit Dievo darbus užmiršo,
jo sumanymais pasitikėt nenorėjo.
14 Tyruose užgaidas savo paleido —
Viešpatį bandė dykynėj.
15 Viešpats jų norų paklausė,
sočiai juos papenėjo.⁸⁴

16 Jie pavydėti pradėjo stovykloje Mozei
ir Dievo pašvęstam Aaronui.
17 Žemė tada atsivėrė, prarijo Dataną,
palaidojo šalininkus Abiramo.
18 Siaubė ugnis jųjų gaują,
nedorėlius degino liepsnos.

Aukso veršis

19 Horebe veršį jie pasidirbo,
garbino stabą auksinį.
20 Ir, užuot šlovinę Dievą,
lenkėsi galvijui žolėdžiui.
21 Gelbėtoją Dievą užmiršo,

⁸⁴105, 15 Graikiškasis ir lotyniškasis tekstai turi: „sočiai juos papenėjo“; pagal hebrajų originalą galima verstti: „o paskui pragaištį leido“.

22 kuris Egipte didžius daiktus jiems darė,
Chamo šaly tiek stebuklą,
23 tiek šiurpulingų darbų ties Raudonąja jūra.
Dievas juos būtų jau sunaikinęs,
jeigu ne Mozė, jojo rinktinis.
Jis juos užstojo prieš Dievą,
kad jo rūstybė jų nenusiaubtų.

Murmėjimas, išvydus Pažadėtąją žemę

24 Jie paniekino puikiąją šalį,
netikėjo jo žodžiais.
25 Jie palapinėse savo murmėjo,
Dievo neklausė.
26 Viešpats tada, ranką pakėlęs, prisiekė
juos sunaikinti dykynėį,
27 jų vaikų išblaškyt tarp pagonių,
po visas šalis išsklaidyti.

Stabmeldybė, maištas Meriboje

28 Jie Baal-peorui tarnavo,
valgė aukas stabų negyvųjų.
29 Šitaip jie Viešpatį pykdė,
ir ant jų rykštė užėjo.
30 Bet kai Finėjas pakilęs sprendimą įvykdė,
liovėsi bausmės.
31 Jam tai nuopelnu pripažinta
kartų kartomis ir per amžius.

32 Rūstino Viešpatį jie prie Meribos,
33 Mozė dėl jų nukentėjo:
jis jų suerzintas buvo,
neapgalvoti jam žodžiai išsprūdo.

Maišymasis su pagonimis

34 Jie nesunaikino pagonių,
kaip jiems Viešpats buvo įsakęs.
35 Jie su pagonimis ėmė maišytis
ir jų darbus išmoko daryti.
36 Jie jų padirbtus stabus ėmė garbinti,
kilpą tuo sau užsinėrė.

37 Jie ėmė savo sūnus aukoti
ir savo dukras nelabajam.
38 Liejo nekaltąjį kraują,
kraują savo sūnų, savo dukrų.
Kanaano stabams jas aukojo,
kraujais sutepė žemę.
39 Savo darbais jie susiterliojo,
savo išdaigom elgėsi kaip paleistuviai.

Dievas baudžia ir glaudžia

- 40 Viešpaties rūstis įsiliepsnojo prieš savo tautą,
bjaurūs tapo jam savi žmonės.
41 Atidavė juos rankon pagonių,
juos ėmė valdyti engėjai.
42 Jų priešai juos spaudė,
jie buvo pažeminti po anų jungu.
- 43 Juos Viešpats vadavo daug kartų,
bet jie savo įgeidžiais vėl prieštaravo
ir gniužti turėjo dėl nedorybių.
44 Viešpats pažvelgdavo vėl į jų skurdą,
išgirdęs jų raudas.
- 45 Atsimindavo Sandorą seną,
gailėdavo jų iš savo gerumo;
46 paveikdavo širdis jų pavergėjų,
kad jų pagailėtų.⁸⁵

Viešpatie, gelbėk!

- 47 Gelbėk mus, Viešpatie Dieve,
suspiesk tarp tautų išblaškytus,
tai šlovinsim mes tavo vardą,
didžiuosimės tau giedamu gyriumi.
- 48 Garbė Izraelio tautos Viešpačiui Dievui
nuo amžių per amžius.
Ir visa liaudis kartos: „Tegul šitaipos būna!“

PENKTOJI KNYGA

(Ps 106–150)

106 (107) PSALMĖ

Padėka už išgelbėjimą

- ¹ *[Aleliuja!]*.

Išgelbėtieji tegu dėkoja

- Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.
² Tegų tai kartoja jo išgelbėti žmonės,
išvaduoti iš priešų jungo.

⁸⁵105, 46 Tinka Izraelitų paleidimui iš Babilonijos tremties.

3 Jis juos surinko, svetur išblaškytus:
Rytuos, Vakaruos, Pietų šaly, Šiaurėj.

Klajoję tyrlaukiuose

4 Po tyrlaukius, dykumas jie klajojo,
kelio nerado į šalį, kur reikės jiems gyventi.
5 Jie alko ir troško,
jų širdys liūdėjo.
6 Kentėdami Viešpaties šaukės,
ir jis iš sielvartų juos išvadavo.
7 Jis įvedė juos į tikrąjį kelią,
kad surastų jie gyvenamą šalį.
8 Tegu jie Dievui dėkoja, kad jis maloningas,
kad jis stebuklingas žmonijai.
9 Jis patenkino trokštančių norus,
išalkusius pripildė gėrybių.

Buvę surakinti

10 Jie buvo patamsy, mirties paunksnėj,
skurde, geležim surakinti,
11 nes buvo paniekinę Viešpaties žodį,
šventą Aukščiausiojo valią.
12 Todėl kančiomis jis lamdė jų širdis;
jie sverdėjo, nieks jiems nepadėjo.

13 Bėdų suspausti, jie Viešpaties šaukės,
ir jis iš sielvartų juos išvadavo.
14 Išvedė iš patamsio, mirties paunksnės,
sutraukė jų pančius.
15 Dėkokite Viešpačiui, kad jis maloningas,
kad jis stebuklingas žmonijai.
16 Stipriausius vario vartus sunaikino,
geležies velkes sulaužė.

Nuo kalčių ligoti

17 Per nedorybes jie buvo išsekę,
dėl neteisybių turėjo kentėti;
18 jiems nebemielas buvo net valgis,
prie pat mirties slenksčio priėjus.
19 Bėdų suspausti, jie Viešpaties šaukės,
ir jis iš sielvartų juos išvadavo.

20 Jiems pasiuntė žodį ir juos išgydė,
iš duobės juos ištraukė.
21 Dėkokite Viešpačiui, kad jis maloningas,
kad stebuklingas žmonijai.
22 Padėkai aukas jam aukokit,
žavėdamies skelbkit jo darbus.

Per audrą plaukę

23 Kas laivais plaukia į jūras,

24 vandenių platybėj prekiauja,
tie mato, kas jojo sutverta,
25 gilybėse — jo stebuklinguosius darbus.
Jam tarus, audros sukyla,
šiaušiasi bangos.
26 Ligi debesų jie pakyla,
į gilumas puola,
širdis jų tirpsta iš baimės.
27 Išgąsdinti dreba, tarsi apsvaigę,
sakytum galvos nebetekę.
28 Bėdos suspausti, jie Viešpaties šaukias,
ir jis iš nelaimės išgelbi.

29 Jis vėjus nutildo,
ir bangos nurimsta.
30 Jie džiaugias nurimusia jūra,
o jis į uostą juos veda.
31 Tegu jie dėkoja, kad jis maloningas,
kad jis stebuklingas žmonijai.
32 Teaukština jį, susiėjus jo liaudžiai,
tegarbina jį, susirinkus didžiūnams.

Nuostabi Apvaizda

33 Upynus jis tyrais paverčia,
paversmius — dykynėm.
34 Derlingas dirvas paverčia druskynėm
dėlei tenykščių žmonių nelabumo.
35 Iš dykumų daro paversmius,
sausumoje šaltinių prisagsto.
36 Alkstantiems leidžia ten apsigyventi,
ir jie pasistato ten miestą.
37 Jie tenai sėja laukus, vynmedžius veisia,
gausų derlių pjūčiai brandina.
38 Jis laimina juos, ir jie vis gausėja,
neleidžia sunykt jų galvijams.
39 Bet vėl jie pradeda skursti, silpnėti,
nelaimės, vargai juos kamuoja.
40 Jis ima niekint didžiūnus,
liepia jiems klaidžiot dykynėj be kelio,
41 bet pakelia vargšą iš skurdo,
šeimas, kaip bandas, padaro gausingas.
42 Teisuoliai tai regi ir džiaugias,
o melui burną užsičiaupia.
43 Jei kas išmintingas, tegu tai pamato
ir Viešpaties gerumą supranta.

¹ *Giesmė. Psalmė. Dovydo.*

Dievas ištikimas, teisingas

² Mano širdis pasiruošus, o Dieve,
mano širdis pasiruošus.
Giedoti, skambinti noriu, —
pabusk, mano gyriau!
³ Pabuskite, kankliai ir arfa,
pažadinsiu miegančią aušrą.

⁴ Aš noriu tave tautose, Viešpatie, garbint,
tave apdainuoti pagonims.
⁵ Kaip dangus aukštas tavo gerumas,
ištikimybė debesis siekia.

⁶ Aukštai danguje pasirodyk su savo didybe,
spindėdamas apsireikšk visai žemei.
⁷ Vaduoki savo mylimus žmones,
savo dešine gelbėk, išgirsk mus.

Ką Viešpats žada

⁸ Dieve, tu pasakei savo šventovėj:
„Aš mielai išdalysiu Sichemą,
Sukoto slėnį matuosiu.
⁹ Mano Galaadas, mano Manasas,
Efraimo šalis — šalmas man galvai,
o Judėja — skeptras valdovo.
¹⁰ Moabas bus man praustuvė,
Edomui savo autuvą saugot pavesiu,
Filistėjoj aidės mano pergalės balsas“.

Pažadus Dievas išpildys

¹¹ Tad kas mane ves į tą galingąjį miestą?
kas į Edomą vadovaus man žygiuojant?
¹² Dieve, argi ne tu? Ar esi mus atmetęs,
su mūsų kariuomene nebežygiuoji?
¹³ Padėki iš sielvarto mums išsigelbėt —
žmogus čia padėti nieko negali.
¹⁴ Tik su Dievu mes būsim galingi,
sumindžios jis mūsų engėjus.

108 (109) PSALMĖ

Prieš klastingus priešus

¹ *Choro vadovui. Dovydo. Psalmė.*

Esu nekaltai puolamas

2 Dieve, šlove manoji, nebetylėki!
Bedieviai, klastūnai prieš mane išsižioję,
mane plaka melagių liežuviais.

3 Paniekos žodžiai — iš visų pusių,
mane jie puola nekaltą.
4 Aš juos mylėjau — jie mane kaltin,
o aš tik meldžiuosi.
5 Piktu už gera man moka,
neapykantą rodo už meilę.

Sutramdyki niekšą!

6 Šitokių žmogų paveski bedieviui,
lai šalia jo stovi skundikas.
7 Jį tegu teismas pasmerkia,
jojo maldos tegu jam nuodėmė tampa.
8 Tebūna jo gyvenimas trumpas,
svetimam tegu tenka jo verslas.
9 Jo vaikai telieka našlaičiai,
ir jo žmona tenašlauja.
10 Jo vaikai tegu klaidžioja, elgetom eina,
sugriautuos jų namuos tenebūna jiems vietos.

11 Lupikas tegu pasiglemžia jo turtą,
tegu svetimieji jo uždarbį grobsto.
12 Tegų jam nepadedą niekas,
tegu nesigaili vaikų jo našlaičių.
13 Tegų padermė jo pražūva,
artimiausioj kartoje teišnyksta jo vardas.
14 Lai Viešpats atsimena jo tėvų kaltę,
jo motinos nuodėmė tegu neišdildyta lieka.
15 Lai nuolat Viešpats juos stebi,
tegu jis nuo žemės nušluoja jų atminimą.

16 Nenori jie būt gailestingi,
beturtį vargšą kamuoja,
gailiaširdį žudyti kėsina.
17 Jie kitą prakeikia — prakeikti patys tebūna,
palaimos nelinki — tegų jos patys neturi.
18 Tegų prakeikimas juos siaučia kaip rūbas,
kaip vanduo permerkia visą jų vidų,
kaip alyva pasiekia net kaulus.
19 Prakeiksmas jiems tebus lyg apsiaustas,
tegu juos lyg juosta vis juosia.
20 Tegų taip mano kaltintojams Viešpats užmoka —
tiems, kurie linki man pikta.

Išvaduok mane!

21 Bet tu, Dieve, palaikyk mane dėlei savo vardo,

- 22 gelbėk dēlei savo gailestingumo.
 Juk aš vargšas, beturtis,
 23 mano širdis kupina baimės.
 Nykstu kaip išblyškęs šešėlis,
 24 guja mane tartum skėrį.
 Mano kėliai nuo pasninko linksta,
 sulysęs geibsta man kūnas.
 25 Jie mane nuolat pašiepia,
 stebi mane, kraipydami galvas.
- 26 Padėk man, Viešpatie Dieve,
 išgelbėk mane! Juk tu maloningas.
 27 Težino, jog tai bus ranka tavo,
 tai tavo, Viešpatie, darbas.
 28 Tegu jie sau keikia, tu — laimink!
 Tegu savo gėdai jie puola,
 o man ateis džiaugsmas.
 29 Tekaista iš gėdos, kas mane šmeižia,
 tegu juos sarmata kaip drabužis apgaubia.
- 30 Viešpačiui aš savo burna džiugiai dėkosiu,
 šlovinsiu jį, susirinkus daugybei.
 31 Juk vargšo pusėj jis stovi
 ir gina jį nuo smerkėjų.

109 (110) PSALMĖ⁸⁶

Mesijas — Karalius ir Kunigas

¹ *Dovydo. Psalmė.*

Dievas sako mano Valdovui:
 „Sėskis mano dešinėje,
 aš patiesiu tavo priešus
 tarsi pakoję po tavo kojų“.

- 2 Dievas duos tau Siono kalne valdovo lazda,
 ir tu savo priešus valdysi.
 3 Nuo gimimo šventuose kalnuose viešpatausi,
 iš pat įsčių, nuo aušros savo jaunystės.
 4 Viešpats yra prisiekęs, ir jis nesigaili:
 „Tu Kunigas amžiais, kaip Melchizedekas“.
 5 Tavo dešinėj stovės Viešpats,
 užsirūstinęs valdovus jis sumindžios.
 6 Jis pagonis nuteis. Bus šūsnys lavonų.
 Jų galvas daužys visoj žemėj.
- 7 Žygyje gers iš upelio⁸⁷,

⁸⁶109(110) psalmė — mesijinė; plg. Ps 2. Ją dažnai cituoja NT, pvzd.: Mt 22, 44; Mk 12, 38; Lk 20, 42; Apd 2, 34–5; Žyd 1, 13; 5, 6; 10, 12–13; 1 Pt 3, 22.

109, 3 „šventuose kalnuose“ — pagarbi daugiskaita; turima mintyje Siono kalnas Jeruzalėje ant kurio stovėjo ST-o šventykla. Vietoj „iš pat įsčių... jaunystės“ daug rankraščių turi: „iš įsčių prieš aušrą it rasą tave pagimdžiau“.

narsiai žengs, galvą iškėlęs.

110 (111) PSALMĖ

Didūs Dievo darbai

- ¹ [Aleliuja!].
- Alef.
Visa širdimi Dievui dėkosiu
Bet.
teisingųjų tarpe, didžioje jų bendrijoje.
² Gimel.
Didingi Viešpaties kūriniai,
Dalet.
nuostabūs tiems, kas juos myli.
³ He.
Puošni, prabangi jo kūryba,
Vau.
jo teisingumas tveria per amžius.
⁴ Zain.
Paliko veiklos stebuklingos paminklą
Het.
gerasis, maloningasis Viešpats.
⁵ Tet.
Maitina kiekvieną, kas jo šventai bijo,
Jod.
savo sandorą atmena amžiais.
- ⁴ Kaf.
Galybę savo tautai parodė,
Lamed.
atidavė jai žemę pagonių.
⁷ Mem.
Jo darbai skelbia ištikimybę ir tiesą,
⁸ Nun.
nepakeičiami jo įstatymai.
⁸ Samech.
Jie tvers amžių amžiais;
Ain.
Jie gimę iš jėgos ir teisumo.
⁹ Pe.
Jis gelbi savąją tautą,
Sade.
amžiams jo sandora sudaryta.
- Kof.
Jo vardas šventas ir šiurpulingas.
¹⁰ Reš.
Išminties pradžia — Dievo baimė;
Šin.

⁸⁷109, 7 Kristus gėrė iš kančių upės ir garbingai prisikėlė; plg. Fil 2, 6–11.

labai supratingas, kas šitaipos elgias.

Tau.

Viešpaties gyrius tvers amžiais.

111 (112) PSALMĖ

Teisus žmogaus laimė

¹ *[Aleliuja!]*.

Alef.

Laimingas, kas Viešpaties bijo,

Bet.

kas jo įsakymus myli.

² Gimel.

Jo ainiai bus žemėj galingi.

Dalet.

Teisingųjų kartai — palaima.

³ He.

Jo namuose — ištaiga, dideli turtai,

Vau.

jo teisumas amžiais laikysis.

⁴ Zain.

Jis nušvinta geriesiems lyg šviesa tamsybėj,

Het.

švelnus, gailestingas, teisingas.

⁵ Tet.

Laimingas, kas kito gailis, paskolą duoda,

Jod.

kas reikalus tvarko teisingai.

⁶ Kaf.

Jam niekad netenka drebėti,

Lamed.

minimas teisuolio vardas per amžius.

⁷ Mem.

Liūdna žinia jo negąsdins.

Nun.

Širdis jo drąsi, nes Viešpačiu vilias.

⁸ Samech.

Širdis jo rami, nebijanti nieko,

Ain.

atsainiai jis žvelgia į savo engėjus.

⁹ Pe.

Jis vargšams dovanas duoda, dalija,

Sade.

jo teisingumas amžiais nežūsta.

Kof.

Jo didybė skaidriai nušvinta.

10 Reš.
Bedieviai šnairuoja, apmaudą giežia,
Šin.
dantį galanda ir džiūsta.
Tau.
Bedievių užmačios niekais nueina.

112 (113) PSALMĖ⁸⁸

„Šlovė Viešpaties vardui!“

¹ [Aleliuja!].

Šlovė Viešpačiui!

Dievo tanai, giedokit,
garbinkit Viešpaties vardą!
² Šlovė Viešpaties vardui
dabar ir per amžius!

³ Nuo pat saulėtekio iki saulėlydžio
tebus šlovinamas Viešpaties vardas.
⁴ Aukštai virš tautų yra Viešpats,
garbe jo aukštesne už dangų.

Dievo didybė ir gerumas

⁵ Kas toks, kaip mūsų Viešpats Dievas?
Jis aukštybėj gyvena,
⁶ iš ten žvelgia žemyn į dangų ir žemę.

⁷ Jis kelia nuo žemės beturtį,
iš purvo elgetą traukia;
⁸ sodina jį šalia kunigaikščių,
tautos savosios didžiūnų.

⁹ Bevaikę namuose padaro laimingą;
jai leidžia vaikų motina tapti.

113A (114) PSALMĖ

Izraelitų išvadavimas iš Egipto

¹ [Aleliuja!].

⁸⁸112(113)–117(118) psalmės, prasidedančios žodžiu „Aleliuja“ sudaro vad. „Halel“ — šlovinimo himną, kurį izraelitai giedodavo švenčių dienomis, ypač per Velykų vakarienę (plg Mt 26, 30 ir paaišk.).
112, 9 Nevaisingumas buvo laikomas skaudžia Dievo bausme; plg. Pr 16; 2; 2 Samuelio 1–2; Lk 1, 25.

2 Kai Dievo tauta iš Egipto išėjo,
 kai Jokūbo ainiai pagonių tautą paliko,
 tada Judo šeima tapo Dievo šventovė,
 Izraelis karalyste jo pasidarė.
 3 Pamatė juos jūra, ir pasitraukė,
 atgal pasisuko Jordanas.
 4 Kalnai šokinėjo kaip išgąsdintos avys,
 kauburiai — tarsi ėriukai.
 5 Kas gi tau, jūra, ko gi tu bėgi?
 ko atgal traukies, Jordane?
 6 Ko, kalnai, būgštaujaite kaip avys?
 ir jūs, kauburiai, lyg ėriukai?
 7 Dreškite, pasauli, prieš Viešpaties veidą,
 prieš galingąjį Dievą Jokūbo!
 8 Jam iš akmens vandenys tvinsta,
 versmė iš uolos jam ištrykšta.

113B (115) PSALMĖ⁸⁹

Tikrojo Dievo didybė

Tik Dievas vertas garbės

9(1) Ne mums, vai, ne mums, o Viešpatie Dieve, —
 lai tavo vardui didi šlovė būna
 dėl tavo malonės, ištikimybės.
 10(2) Pagonys tegu neburnoja:
 „Kurgi tasai jūsų Dievas?“
 11(3) Mūsų Dievas danguj viešpatauja,
 ką jisai nutaria, tą ir padaro.

Pagonių stabai niekingi

12(4) Pagonių stabai — iš aukso, sidabro,
 žmogaus rankų jie padaryti.
 13(5) Jie turi lūpas, bet neprabyla,
 turi akis, bet nemato.
 14(6) Turi ausis, be nieko negirdi,
 turi nosis, bet nesuuodžia.
 15(7) Turi rankas, bet palytėti negali,
 turi ir kojas, bet nepaeina,
 garso iš savo gerklės neišduoda.
 16(8) Į juos panašūs lai tampa, kas juos gamina,
 ir visi, kurie jais pasikliauja.

Tikime Dievą, jis mus laimina

⁸⁹113, 9 (115, 1) ir t. be skliaustelių pateikiama graikiškojo bei lotyniškojo tekstų numeracija, skliausteliuose — hebrajiškojo.

- 17(9) O Izraelio tauta Viešpačiu tiki,
jis jos padėjėjas ir skydas.
- 18(10) Aarono vaikai Viešpačiu vilias,
jis jų padėjėjas ir skydas.
- 19(11) Viešpaties bijantys Viešpačiu remias,
jis tokiems padeda ir tokius gina.
- 20(12) Viešpats atmins mus meilingai,
suteiks mums palaimą.
Laimins jisai Izraelį,
Aarono padermę laimins.
- 21(13) Laimins visus, kurie Viešpaties bijo,
laimins mažus ir didžiuosius.
- 22(14) Jūsų šeimas Viešpats pagausins —
jus ir jūsų ainiją.
- 23(15) Jus tegu laimina Viešpats,
dangaus ir žemės Kūrėjas.
- 24(16) Dangus yra Dievo buveinė,
žmonėms jis atidavė žemę.
- 25(17) Ne mirusieji tave, Viešpatie, garbins,
ne mirties karalijon nužengę.
- 26(18) Bet mes, gyvieji, tave šlovinam, Dieve,
dabar ir per amžius.

114 (116A) PSALMĖ

Dėkojimas

¹ *[Aleliuja!]*.

Viešpats išgelbėjo nuo mirties

- Dievą myliu, nes jis išgirdo
mano maldavimo balsą.
- ² Jis man atkreipė ausį
tą dieną, kada jo šaukiausi.
- ³ Aš mirties pančiais buvau apraizgytas,
į giltinės žabangas patekęs.
Sielvartas, vargas man buvo.
- ⁴ Ėmiau tada Viešpaties šauktis:
gelbėk, Viešpatie, mano gyvybę!
- ⁵ Viešpats teisingas ir maloningas;
jis, mūsų Dievas, didžiai gailestingas.
- ⁶ Jis nuolankiosius globoja.
Silpnas buvau — jis mane išvadavo.
- ⁷ Nurimk pagaliau, mano siela:
juk Viešpats tiek gera tau daro!

- 8 Saugojo jis nuo mirties mano gyvybę,
ašarų lieti neleido,
nedavė klupt mano kojoms.
9 Vaikščiosiu aš akivaizdoj Dievo
pasaulį — tarpe gyvųjų.

115 (116B) PSALMĖ

1(10) *[Aleliuja!]*.

Išpildysiu, ką Dievui pažadėjau

- Nors pasikloviau, betgi kalbėjau:
esu baisiai prislėgtas!
2(11) Aš nusivylęs galvojau:
visi žmonės — melagiai!
3(12) Kuo gi aš Viešpačiui atsidėkosiu,
už visa gera, ką man padarė?
4(13) Išganymo taurę pakelsiu⁹⁰,
Viešpaties vardą kartosiu.
5(14) Aš jam pažadus atitesėsiu
prieš visą jo tautą.
6(15) Viešpaties akyse didžiai brangūs
mirštantys jo teisieji.
7(16) Viešpatie, aš tavo tarnas,
tavo tarnas — sūnus tavosios tarnaitės.
Tu mano pančius sutraukei.
8(17) Tau padėkos auką aukosiu,
šauksiuosi Viešpaties vardo.
9(18) Aš Viešpačiui įžadus atitesėsiu
prieš visą jo tautą.
10(19) Viešpaties būsto atšlainsiuos,
vidury Jeruzalės miesto.

116 (117) PSALMĖ⁹¹

Šlovė gailestingajam Viešpačiui!

1 *[Aleliuja!]*.

Garbinkit Viešpatį, visos tautos,

⁹⁰115, 4 (116, 13) „Išganymo taurę“ NT-e suprantame Eucharistiją.

⁹¹116(117) psalmė — trumpiausia iš visų, bet ją galima laikyti Psalmyno santrauka, nes ji nusako pagrindines Psalmyno idėjas: Dievas amžinai ištikimas ir gailestingas, visos šalys ir visi žmonės turi jį su džiaugsmu garbinti.

- 2 šlovinkite jį, visos šalys!
Jo gailestingumas tikrai begalinis,
savo pažadams jis ištikimas per amžius.

117 (118) PSALMĖ

Šventinis himnas

- 1 *[Aleliuja!]*.

Amžinas Viešpaties gailestingumas

- Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.
2 Tegu Izraelis kartoja:
„Jis maloningas per amžius!“
3 Tegu Aaronai kartoja:
„Jis maloningas per amžius!“
4 Visi kurie Viešpaties bijo, tesako:
„Jis maloningas per amžius!“

Sielvarte meldžiausi

- 5 Sielvarte Dievo šaukiausi,
ir jis išgirdo, mane išvedė laisvėn.
6 Su manim Viešpats — ko man bijoti?
ką gali žmonės man padaryti?!
7 Viešpats globoja, mane visur remia,
su panieka žvelgsiu į priešus.
8 Geriau prie Viešpaties glaustis,
negu žmogumi pasikliauti!
9 Geriau Viešpačiu remtis,
negu pasitikėti didžiūnais!

Dievas mane palaikė

- 10 Buvo mane visi pagony apsupę,
bet su Dievo vardu juos iškapojau.
11 Jie mane buvo apgulę, aprietę,
bet su Dievo vardu aš juos sudorėjau.
12 Buvo apspitę kaip širšės,
kaip ugnis erškėtyne pleškėjo,
bet su Dievo vardu aš juos nugalėjau.
13 Stumdyte stumdė, kad aš sukniubčiau,
betgi man Viešpats padėjo.
14 Viešpats mano garbę, manoji stiprybė,
jisai — išganymas mano.

15 Džiaugsmo, išsivadavimo šauksmas
teisuolių sodybose girdis:
16 „Dievo ranka parodė savo galybę!
Dievas dešinę savo pakėlė!
Dievo dešinė parodė savo galybę!“
17 Aš nemirsiu: gyvensiu
ir skelbsiu Viešpaties darbus.
18 Nors Viešpats mane plakė plakė,
bet mirti neleido.

Eisiu dėkoti į šventyklą

19 Atverkit vartus, kur teisybė gyvena!
Įžengsiu, Dievui dėkosiu.
20 Štai čia — Dievo vartai,
pro juos teisieji gali įžengti.

21 Dėkoju, kad mane išgirdai tu,
kad esi vaduotojas mano.
22 Akmuo, kurį statytojai vertė į šalį,
pačiu kertiniu pasidarė.
23 Taip Dievo nulemta,
ir mūsų akims tai nuostabą kelia.
24 Šią dieną laimingą Viešpats padarė,
džiūgaukim, kelkim linksmybes!

25 Išgelbėk mane, Viešpatie mano,
suteiki man, Viešpatie, sėkmę.
26 Palaima tam, kurs ateina Viešpaties vardu!
Mes laiminam jus iš Viešpaties būsto.
27 Dievas yra Viešpats, ir jis mums šviečia.
Su palmių šakomis rankose išsirikiuokit
ligi krašto altoriaus.
28 Tu — mano Dievas, ir aš tau dėkosiu,
giesme tave šlovinsiu, Dieve.
29 Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.

118 (119) PSALMĖ⁹²

Mąstymas apie Dievo Įstatymą

¹ *[Aleliuja!]*.

Laimingi, kurie Dievo įsakymus pildo

Alef.
Laimingi, kurių nepeiktinas kelias,
kurie pagal Dievo įsakymus eina.

⁹²118(119) psalmė — ilgiausia iš visų. Ji šlovina Dievo įstatymą, kuris vadinamas įvairiais vardais: Teisynas, įstatymas, žodis, valia, mokslas, įsakymai, potvarkiai, priesakai, pažadas.

2 Laimingi, kas laikos jo žodžių,
kas iš širdies jojo ilgis.

3 Jie, nedarydami pikta,
keliu jo žygiuoja.
4 Tu pats išleidai įsakymus, Dieve,
mes privalome tobulai jų laikytis.

5 Lai būna mano vienintelis kelias:
žiūrėt tavo valios.
6 Niekuomet nepatirsiu aš gėdos,
jei nuostatus tavo svarstysiu.

7 Gryna širdimi tave šlovinti trokštu,
nuosprendžius tavo pažinęs.
8 Priesakus tavo vykdyti noriu,
tiktai neapleisk manęs niekad!

Džiaugiuosi Dievo Įstatymu

9 Bet.
Kaip gali jaunas savo kelią išsaugoti tyrą?
Ogi klausydamas tavo žodžių!
10 Visa širdimi tavęs ieškau,
tik neleisk nuo įstatymų tavo nuklysti.
11 Giliai širdyje slepiu tavo žodį,
kad tavęs neižeisčiau.
12 Būk pašlovintas, Dieve,
mane savo įsakymų mokyk.
13 Savo lūpomis skelbsiu,
kas tik tavo burnos pasakyta.
14 Stovėdams ant tavo įsakymų kelio, džiaugiuosi
labiau, negu lobiais didžiausiais.
15 Mąstau apie tavo įsakymus,
žvelgiu į tavo nurodytą kelią.
16 Mane tavo potvarkiai žavi,
neužmiršiu, kas tavo sakyta.

Dievo klausysiu sunkumuose

17 Gimel.
Suteik savo tarnui malonę,
tai aš gyvensiu⁹³
ir tavo mokslo laikysiuos.
18 Akis man atverki,
kad stebuklus tavo mokslo regėčiau.
19 Aš žemėje — svečias:
nuo manęs priesakų savo neslėpki.
20 Mano širdis iš ilgesio alpsta,
nuolat ieškodama tavo žodžių.
21 Tu bari įžūliuosius;
prakeikti, kurie nuo įsakymų tavo nuklydo.

⁹³118, 17 „Gyventi“ Šv. Rašte dažniausiai reiškia daugiau, negu tik egzistuoti: gyventi laimingai, saugiai, prasmingai (gyvuoti). Plg. Ps 132, 3; Ez 3,21: 18 ir 33 sk.

22 Atimk nuo manęs panieką, gėdą, —
aš juk tavo įsakymus vykdaau.
23 Lai susirinkę didžiūnai sau prieš mane tarias,
aš, tavo tarnas, apie tavo valią mąstysiu.
24 Mane tavo potvarkiai žavi.
Visi tavo norai — man tikri patarėjai.

Atgaivinki sielą prislėgtą

25 Dalet.
Į dulkes nublokšta mano siela, —
atgaivink mane, kaip esi pažadėjęs.
26 Man atsiliepsi, kai tau savo kelią atvėriau.
Tau atvėriau savąjį kelią, ir mane išklausei;
mane savo įstatymų mokyk.
27 Leisk pažint tavo priesakų kelią,
ir nuostabius tavo darbus mąstysiu.
28 Kai sielvarte ašaros byra,
paguosk mane, kaip esi pažadėjęs.
29 Į klystkelius patekti neleisk,
suteik man savo įstatymo malonę.
30 Esu pasiryžęs tiesos kelio laikytis,
prie tavo įsakymų taikaus.
31 Prisirišęs esu prie tavo priesakų,
Dieve, neleisk patirti man gėdos.
32 Tavo įsakytu keliu aš skubėsiu,
nes tu išplėtei mano širdį.

Stiprink mane įsakymų kelyje

33 He.
Parodyk man, Dieve, savo įstatymų kelią,
ir kaip atlygio aš jo laikysiuos.⁹⁴
34 Suteik įžvalgumo pildyt tavo Teisyną⁹⁵
ir nuoširdžiai jo laikytis.
35 Savo įsakymais takais mane veski,
nes jie man malonūs.
36 Mano širdis į tavo potvarkius krypsta,
visai negeisdama pelno.
37 Saugok mano akis nuo tuštybių,
savo žodžiu atverk man gyvenimą.
38 Savo tarnui išpildyk, ką esi pažadėjęs,
kad tave žmonės gerbtų.
39 Gelbėk mane nuo gėdos, aš jos bijausi,
tavo potvarkiai mane tepradžiugins.
40 Štai kaip tavo įsakymus myliu,
tu, teisingasis, atverk man gyvenimą.

Skelbsiu tavo įsakymų gėrį

41 Vau.

⁹⁴118, 33 Pats Dievo valios žinojimas ir laikymasis duoda tiek džiaugsmo, kad jis jaučiasi atlygintas už ištikimybę.

⁹⁵118, 34 „Teisynas“ — penkios pirmosios Šv. Rašto knygos, kurias izraelitai vadino „Tora“, t. y. „Įstatymu“, nes jame yra Apreiškimo pradmenys, Dievo duotieji įsakymai ir Mozės paskelbtieji nuostatai.

Viešpatie, būki man maloningas,
paramą žadėtą atsiųski.

42 Jei kas mane užgaulios, atsikirsti mokėsiu,
nes tavo žodžiais viliuosi.

43 Iš mano lūpų neatimk tiesos žodžių —
tavo pasakymais kliaujuos.

44 Be paliovos aš tavo Teisyno laikysiuos —
nuolat, per amžius.

45 Plačiuoju keliu tuomet žengsiu,
nes tavo valią vykdyti noriu.

46 Prieš valdovus tavo nurodymus skelbsiu,
ir man neteks kęsti sarmatos.

47 Tavo priesakais aš džiaugiuosi,
juos iš visos širdies myliu.

48 Į tavuosius įsakymus aš tiesiu ranką,
tavo potvarkius noriu suvokti.

Tavo Įstatymas guodžia

49 Zain.

Atsimink, ką savo tarnui esi pažadėjęs,
man viltį įkvėpęs.

50 Varge man paguoda
tie pažadai — mane jie gaivina.

51 Mane išdidieji pajuokia, kaip moka,
bet nuo tavo įstatymo aš nesitrauksiu.

52 Prisimenu senovinius nuosprendžius tavo
ir, Viešpatie, tuo pasiguodžiu.

53 Mane apmaudas ima,
kai matau bedievi nepaisant Viešpaties valios.

54 Man — kaip giesmė Viešpaties mokslas,
man, pakeleiviui.

55 Ir naktį atsimenu, Viešpatie, tavąjį vardą,
trokštu įstatymus vykdyt.

56 Tik viena man rūpi:
tavo valią išpildyt.

Draugauju su Įstatymo vykdytojais

57 Het.

Sakau Dievui: tokia dalia mano —
tavo žodžių laikytis.

58 Meldžiu nuoširdžiai tavo veidą:
būk gailestingas, kaip esi pažadėjęs.

59 Mąstau savo gyvenimo kelią,
pagal nuostatus tavo žingsniuojau.

60 Spėriai, negaišuodamas
tavo įsakymus vykdau.

61 Bedieviai man stato žabangus,
bet aš neužmiršiu tavo Teisyno.

62 Vidurnaktį pakirdęs dėkoju
už tavo teisingąjį mokslą.

63 Aš draugas visiems, kurie tavęs bijo
ir tavo įsakymų klauso.

64 Pilnas pasaulis, Viešpatie, tavo maloningumo,
mokyk mane savo mokslo!

Kentėdamas išmokau Dievo klausyti

65 Tet.
Tu savo tarnui darai, Viešpatie, gera,
kaip esi pažadėjęs.
66 Mokyk mane išminties ir buklumo, —
aš juk remiuos tavo žodžiais.
67 Buvau aš nuklydęs, todėli kentėjau,
bet nūnai klausau tavo žodžio.
68 Koks esi geras, koks maloningas!
Šviesk mane savo mokslu.
69 Šmeižtais mane išpuikėliai drabsto,
bet aš nuoširdžiai tavo nuostatus vykdu.
70 Neįautri jų širdis — kaip aptukus,
o ašai žaviuos tavo mokslu.
71 Naudinga man pakentėti,
kad tavo potvarkių tiesą suprasčiau.
72 Man tavo paskelbtas Teisynas — didelis turtas,
brangesnis už auksą, sidabrą.

Padėk man, kad džiaugtųsi dorieji

73 Jod.
Mane tavo rankos sukūrė, sutvėrė,
suteik man buklumo priesakams tavo.
74 Kurie tavęs bijo, mane matydami, džiaugias,
kad tavo pasitikiu žodžiais.
75 Žinau, Viešpatie, jog teisūs tavo sprendimai,
mane tu teisingai prispaudei.
76 Tavo gerumas ir mane tepaguodžia,
kaip esi savo tarnui žadėjęs.
77 Būk gailestingas, ir ašai gyvensiu,
nes mane tavo įstatymas žavi.
78 Išpuikėliams gėda!
Jie ant manęs verčia melą,
o aš gi įsakymus tavo stengiuos pažinti.
79 Tegu pas mane susieina, kurie tavęs bijo,
kuriems tavo potvarkiai rūpi.
80 Te mano širdis nepažeidžia tavo sprendimų,
kad nereikėtų man raudonuoti.

Tavim viliuosi persekiojamas

81 Kaf.
Mano širdis ilgisi tavo pagalbos,
pasitikiu aš tavo žodžiais.
82 Akis pražiūrėjau. Vis laukiu, kas tavo žadėta:
kada gi mane tu paguosi?
83 Tapau panašus į surūkusią dėklę,
bet tavojo mokslo pamiršti nenoriu.
84 Ar daug dar dienų man belaukti?

85 kada gi mano skaudėjus pasmerksi?
Išpuikėliai kasa man duobę,
86 jiems ne galvoj tavo žodžiai.
Visi tavo potvarkiai teisūs.
87 Klastūnai engia mane, o tu gelbėk!
Nedaug man betrūko žūti ant žemės,
bet tavo įsakymų pamesti nenoriu.
88 Gaivinki mane! Juk tu maloningas!
Kas tavo burnos pasakytą, tai vykdyti noriu.

Tavo Įstatymas amžinas

89 Lamed.
Amžinas tavo, Viešpatie, žodis,
tvirtas kaip dangūs.
90 Kartų kartomis tvers tavo ištikimybė;
tu tvirtus pamatus žemei padėjai, ir ji tebestovi.
91 Ligi šiol viskas laikos, kaip tavo nuspręsta,
tavęs viskas klauso.
92 Jei tavo įsakymai manęs nežavėtų,
seniai būčiau susmukęs.
93 Amžinai neužmiršiu tavo liepimų,
tu jais išlaikei mane gyvą.
94 Aš esu tavo, todėl mane gelbėk, —
tavo nuostatus trokštu suvokti.
95 Mane nusikaltėliai pražudyti kėsinas,
o aš tavo potvarkius stengiuos suprasti.
96 Matau, kad ir tobuliausi dalykai — riboti,
tik įstatymas tavo beribis.

Tavo Įstatymas išminties moko

97 Mem.
Tavo įstatymą aš karštai myliu,
svarstau jį ištisą dieną.
98 Tavo priesakas mane daro protingesnę už priešus —
jis amžiais bus mano.
99 Už visus savo mokytojus tapau protingesnis,
mąstydamas tavąjį žodį.
100 Daugiau suprantu ir už senį,
nes tavo įsakymus vykdau.
101 Į pikto takus nekeliu kojos,
kaip tavo liepta.
102 Nuo tavo sprendimų nukrypti nenoriu,
nes tu mane mokai.
103 Mieli man yra tavo žodžiai,
saldesni mano burnai už medų.
104 Per tavo įsakymus tapau supratingas,
todėl pakęst negaliu jokio melo.

Įstatymas — šviesa ir turtas

105 Nun.
Tavasis žodis yra mano žingsniams žibintas,
šviesa mano takui.

106 Prisiečiau, nutariau vykdyt
tavo nuosprendžių tiesą.
107 Esu aš, Dieve, baisiai prislėgtas, —
mane atgaivink, kaip esi pažadėjęs.
108 Viešpatie, teikis iš mano burnos šlovės auką priimti,
man savo potvarkius aiškink.
109 Savo gyvybę visada laikau saujoj,⁹⁶
bet tavo mokslo aš neužmiršiu.
110 Man nusikaltėliai spendžia žabangus,
bet nuo tavo įsakymų aš nenukrypsiu.
111 Tavo potvarkiai man amžinas paveldas,
jie mano širdžiai — linksmybė.
112 Lenkiu savo širdį klausyt tavo valios —
tai man atpildas amžiams.

Nekenčiu dviveidžių

113 Samech.
Pakęst negaliu abejutų,
vien tavo įstatymą myliu.
114 Esi mano priedanga, skydas,
pasitikiu aš tavo žodžiais.
115 Šalin nuo manęs, kas darote pikta!
Aš Viešpaties įsakus vykdu.
116 Mane palaikyk, kaip žadėjai, ir aš būsiu gyvas,
lai nebūna man gėdos, viltį turėjus.
117 Man paspirtį teik, ir išgelbėtas būsiu,
ir tavo nurodymų niekada nepamiršiu.
118 Tu atmeti tuos, kurie nuo tavo įstatymų krypta, —
jie skaudžiai apsigaua.
119 Tu šluoji nedorėlius, tarsi degėsius,
todėl tavo priesakus myliu.
120 Prieš tavo didybę drebu tartum lapas,
bijausi tavo sprendimų.

Gink mane nuo skriaudikų

121 Ain.
Elgiuos apgalvotai, teisingai, —
neatiduok manęs priešams.
122 Laiduok savo tarnui gerovę,
neleiski išpuikėliams mane nugalėti.
123 Man akys įdubo, belaukiant tavo pagalbos,
teisingojo tavo sprendimo.
124 Tu man, savo tarnui, būk maloningas,
išmokyk mane tavo valios laikytis.

125 Esu tavo tarnas, tu mane mokyk,
kad potvarkius tavo pažinčiau.
126 Jau metas tau, Viešpatie, veikti,
nes žmonės tavo įstatymą laužo.
127 Tavo nurodymai brangesni man už auksą,

⁹⁶118, 109 Savo gyvybę saujoje turėti — būti pasirengusiam kiekvienu momentu atiduoti gyvybę, gyventi nuolatiniame pavojuje gyvybei.

128 mielesni už grynąjį auksą.
Todėlei tvarkausi pagal visus tavo nuostatus,
pakęst negaliu jokių melo vingių.

Padėk man vykdyti tavo valią

129 Pe.
Tavo potvarkiai iš tiesų stebuklingi,
todėl mano siela juos sergi.
130 Tavo žodžių skaidrumas apšviečia,
neišmanėlius gali pamokyt.

131 Godžiai atveriu savo lūpas,
aš tavo įsakymų alkstu.
132 Pažvelk į mane, man būk maloningas,
kaip esi pratęs daryti tiems, kurie tave myli.
133 Kreipk žingsnius mano pagal savo mokslą,
tegu nedorybės manęs nepavergia.
134 Mane nuo žmonių priespaudos gelbėk:
aš tavo nuostatus pildyti noriu.
135 Pažvelk giedru veidu į savo tarną,
išmokyki mane savo mokslo.
136 Man ašaros iš akių srūva,
kad laužomas tavo Teisynas.

Teisingas Įstatymas duoda drąsos

137 Sade.
Teisus esi, Dieve,
teisingi tavo sprendimai.
138 Iš teisingumo mums potvarkius leidi,
nes ištikimas esi tikrajai tiesai.
139 Mane šventas rūpestis graužia,
kad tavo žodžius mano priešai užmiršo.
140 Tavo žodis teisingas ir tyras,
jį tavo tarnas brangina.
141 Nors aš paniekintas, menkas,
bet tavo nuostatų aš neužmiršiu.
142 Tavo teisybė — amžių teisybė,
tavo Teisynas — pats teisingumas.
143 Vargai mane, sielvartai spaudžia,
bet tavo priesakai žavi.
144 Kas tavo pareikšta, amžiais teisinga:
padėk man suprasti, ir aš gyvensiu.

Trokštu būti ištikimas

145 Kof.
Šaukiu iš širdies, išklausk mane, Viešpatie,
aš vykdysiu tavo teisingąjį mokslą.
146 Šaukiuosi tavęs: mane gelbėk!
Laikysiuosi potvarkių tavo.
147 Prieš aušrą keliuosi, maldauju pagalbos,
tikiu tavo žodžiais.
148 Atmerkiu akis dar prieš rytą,

149 svarstau tavo mokymo žodį.
Išgirsk mane, Viešpatie,
atverk man gyvenimą, kaip esi pažadėjęs.
150 Manęs tyko priešai klastingi,
nuo įstatymo tavo nutolę.
151 Arti esi, Dieve,
ir visi tavo žodžiai teisingi.
152 Seniai tavo mokslą pažįstu,
tu jį amžiams paskelbei.

Gelbėk, Viešpatie, klusnų tarną

153 Reš.
Pažvelki, koks mano skurdas, ir gelbėk:
nepamiršau aš tavo Teisyno.
154 Vesk mano bylą ir išvaduoki,
dovanok man gyvybę, kaip esi pažadėjęs.
155 Išganymas toli nuo piktųjų,
nes jie neklauso tavo sprendimų.
156 Koks didis, o Dieve, tavo gerumas, —
dovanok man gyvybę, kaip esi nusprendęs.
157 Gausingi mano engėjai, spaudėjai,
bet aš nenuklystu nuo tavo paskelbtojo mokslo.
158 Nedoruosius matau ir bjauriuosi:
nepaiso jie tavojo žodžio.
159 Žiūrėk, Viešpatie, kaip tavo priesakus myliu,
būk gailestingas, išsaugok mano gyvybę.
160 Tavo žodžių pradžia ir galas — teisybė,
tvers amžius teisingieji tavo sprendimai.

Įstatymas — jėga

161 Šin.
Be priežasties mane engia galiūnai,
bet mano širdis tebijo vien tavo žodžių.
162 Tavo pažadais aš džiaugiuosi,
kaip didelį lobį atradęs.
163 Melo pakęst negaliu, aš juo bjauriuosi,
tavo Teisynas man mielas.
164 Septynis kartus dienoje tave šlovinu
dėl tavo teisingų sprendimų.
165 Kas myli tavo įstatymą, atranda ramybę,
ir niekada nesugniūžta.
166 Aš laikiu tavo pagalbą, o Dieve,
tavo įsakymus vykdau.
167 Mano siela tavo nurodymus saugo,
nes didžiai juos myli.
168 Aš laikausi tavojo mokslo ir priesakų,
mano kelias tau atviras, Dieve.

Žaviuosi Įstatymu, ilgiuosi išganymo

169 Tau.
Tenuskrieja pas tave mano šauksmas, o Dieve,
savo žodžiu mane mokyk.

170 Tepasiekia tave mano maldos:
 gelbėk, kaip esi pažadėjęs.
 171 Mano lūpos tešlovina tavo vardą,
 kad savo priesakų mokai.
 172 Mano liežuvis tešlovina tavo žodį,
 nes teisingi tavo įstatymai.
 173 Tavo ranka tegul mane gelbi:
 aš tavo įsakymus pildau.
 174 Viešpatie, aš ilgiuosi tavo išganymo,
 tavo Teisynu žaviuosi.
 175 Tegu mano siela tavo garbei gyvuoja,
 tegelbsti mane tavo nuostatai.
 176 Klaidžioju aš kaip avis pasiklydus...
 Eik savo tarno ieškoti:
 tavo įsakymų esu neužmiršęs!

119 (120) PSALMĖ⁹⁷

Taikos troškimas

¹ *Pakopų giesmė.*

Piktam liežuviui bausmė

Sielvarte Dievo šaukiausi,
 ir mane jis išgirdo.
 2 Nuo klastingųjų lūpų vaduok mane, Dieve,
 nuo apgaulingo liežuvio.
 3 Ką čia tau duoti, kas tau pritiktų,
 apgaulingas liežuvį?
 4 Kario nusmailintos strėlės,
 kaitrios žarijos!

Kada pasibaigs ištrėmimas?

5 Man vargas klajoti Mešeko žemėj.
 Kedaro palapinėse dilti!
 6 Apkarto jau man gyventi
 su tokiais, kurie neužkenčia ramybės.
 7 Aš jiems kalbu apie taiką,
 o jie veržias į karą.

⁹⁷119(120)–133(134) pavadintos „pakopų (laiptų) giesmėmis“. Šis pavadinimas rodo, kad jas giedodavo maldininkai, kopdami į šventovę ant Siono kalno, arba levitai, stovintys ant 15 pakopų (laiptų), kuriais buvo lipama iš moterų kiemo į vyrų kiemą.
 119, 5 Mešekas — Kaukazo sritis, Kedaras — Sirijos dykuma; apskritai kalbama apie svetimą, nedraugingą tautą.

20 (121) PSALMĖ

Išrinktosios tautos Sargas

*1 Pakopų giesmė.***Laukiu pagalbos**

Mano akys pakeltos į šventąjį kalną;
iš kurgi kitur ateis man pagalba?!

2 Mums padeda Viešpats,
dangaus ir žemės Kūrėjas.

3 Neleis tavo kojai suklypti,
jisai, tavo Sargas, nesnaudžia.
4 Tikrai jis nesnaudžia, nemiega,
jisai Izraelį globoja.

Dievas apsaugos

5 Tave Viešpats saugo,
tave Viešpats dengia,
šalia tavęs stovi.
6 Diena nepažeis tavęs saulė,
naktį mėnulis.

7 Tave Viešpats gelbės nuo visokių nelaimių,
jis sergės tavo gyvybę.
8 Globos ir išeinant, ir grįžtant,
dabar ir per amžius.

121 (122) PSALMĖ

Šventasis Jeruzalės miestas

*1 Pakopų giesmė. Dovydo.***Susižavėjimas**

Džiaugiuosi, išgirdęs, kas man pasakys:
„Į Viešpaties būstą keliaujam!“
2 Štai mūsų koja jau stovi
tavo, Jeruzale, vartuos.
3 Jeruzale, mieste puikusias,
tvirtai pastatytas, tarsi nulietas!
4 Čionai plaukia žmonės, Viešpaties žmonės.
Juk priedermė Izraeliui Viešpatį šlovint.

5 Teisējams krasēs čia stovi,
čia — sostai Dovydo ainiams.

Linkėjimai

6 Jeruzalei melskit ramybės,
kad būtų saugūs visi, kas ją myli.
7 Tebūna taika visam miestui,
jo rūmams ramybė.

8 Sakau: tegu klesti ramybė!
Juk čia mano broliai, bičiuliai,
9 čia mūsų Viešpaties Dievo buveinė.
Meldžiu tau gerovės!

122 (123) PSALMĖ

Tauta pasitiki Viešpačiu

1 Pakopų giesmė. Dovydo.

Į tavo mano akys pakeltos,
kuris dangaus soste sėdi.

2 Kaip žiūri tarnai į dosniąją ranką valdovo,
tarnaitė — į ranką valdovės,
taip mūsų įsmeigtos akys į Viešpatį Dievą
laukia, kad pasigailėtų.

3 Pasigailėk mūsų, Viešpatie, pasigailėki:
mes be galo suniekinti esam.
4 Jau persisotinus mūsų siela
turtuolių pašaipomis ir panieka išdidžiųjų.

123 (124) PSALMĖ

„Mums padeda Viešpats“

1 Pakopų giesmė. Dovydo.

Būtume žuvę

Jeigu ne Viešpats, kas būtų buvę?!
Lai Izraelis kartoja:
2 „Jeigu ne Viešpats, kas būtų buvę,
kai priešai užpuolė?!“

3 Būtų mus gyvus suėdę,
jie siuto ant mūsų.
4 Vandenys būtų mus paskandinę,
srovės būtų užpylę,
5 būtų ant mūsų užgriuvę
šėlstančios bangos.

Dievas žūti neleido

6 Šlovinkim Viešpatį:
nedavė mums į nasrus jų pakliūti!
7 Esam ištrūkę, tarsi paukštelis
iš paukštininko žabangų.
Pinklės sutrauktos, mes išvaduoti!
8 Mums padeda Viešpats,
dangaus ir žemės Kūrėjas!

124 (125) PSALMĖ

„Ramybė Viešpaties tautai!“

1 Pakopų giesmė.

Dievo globa galinga

Kas Viešpačiu tiki, tie kaip kalnas Siono,
kurio nieks nepajudins, kuris stovi per amžius.
2 Kalnai apsupę Jeruzalę saugo,
taip Viešpats — savąją tautą
dabar ir per amžius.
3 Neamžina piktųjų galybė,
neilgai viešpataus jie teisiesiems,
kad teisuoliai į nedorybę
savo rankų tiest nepradėtų.

Prašymas

4 Padėk, Viešpatie, savo geriesiems
pagelbėki tyraširdžiams.
5 Kas šunkeliais bastos,
tuos Viešpats nutrems su bedieviais.
Bus Viešpaties tautai ramybė!

125 (126) PSALMĖ

Prašymas tautai gerovės

1 Pakopų giesmė.

Grižimo į tėvynę džiaugsmas

Kai iš nelaisvės Viešpats mus vedė,
atrodė mums sapnas.

Netvėrė džiaugsmu mūsų lūpos,
liežuviai — linksmybe.

Tada pagonys kalbėjo:

„Jiems Viešpats stebuklą padarė!“.

Tikrai mums Viešpats stebuklą padarė,
mus aptvindė linksmybe.

Viltys ateičiai

Kreipk, Viešpatie, mūsų likimą
tarytum Pietuos⁹⁸ patvinusį srautą.

Su ašara beriamas grūdas,
bet džiaugsmas, pjūčiai atėjus.⁹⁹

Žmogus eina ir verkia,
į dirvą nešdamas sėklą.
Bet grįžta ir eidamas džiaugias,
derlingu nešinas pėdu.

126 (127) PSALMĖ

Darbo sėkmę Dievas duoda

Pakopų giesmė. Saliamono.

Tuščias darbas be Dievo palaimos

Jei Viešpats namo nestato,
dykai statytojai vargsta.

Jei Dievas miesto nesaugo,
be reikalo sargyba jį sergi.

Jūs veltui keliat prieš aušrą
ir vargstat lig nakčiai vėlyvai.

Jūs sunkiai pelnotės duoną.

Ką Viešpats pamilo¹⁰⁰, tam miegančiam dvigubai duoda.

Gausi šeima — palaima

Gausinga šeima — brangus Dievo dovis,

⁹⁸125, 4 „Pietuos“ — pažodžiui: „Negebe“. Negebo upeliai daugiausia esti išdžiūvę, tik žiemos lietų laikotarpiu staiga prisipildo vandens ir sudrėkina žemę.

⁹⁹125, 5 Sugrįžimas iš Babilonijos nelaisvės pranašauja dvasinį išvadavimą Mesijo laikais.

¹⁰⁰126, 2 „Ką Viešpats pamilo...“: žydų tradicija šiuos žodžius taikė Saliamonui, kuris nakties regėjime prašė Dievą išminties tautai valdyti, o Dievas jam pažadėjo ne tik išmintį, bet ir turtus, ir garbę (žr. 2 Samuelio 12, 25). Apskritai ST-e daugiau pabrėžiama žemiškoji palaima dievobaimingam žmogui, o NT-e atgamtinis išganymas.

4 vaikais atsilygina Dievas už vargą.
Kaip strėlės kovotojų rankoj —
5 jaunų tėvų sūnūs.
Laimingas žmogus, kam jų pilnas doklas:
neteks pralaimėt, susikirtus su priešais.

127 (128) PSALMĖ

Šeimos laimė Viešpatyje

1 Pakopų giesmė.

Laimingas esi, kad Dievo bijaisi,
kad laikais jo parodyto kelio!

2 Savo darbo vaisiais maitinsies,
būsi laimingas ir pertekęs visko.
3 Tavoji žmona — kaip vyno medis derlingas —
apie namų židinį suksis,
vaikai — kaip jaunos alyvų šakelės —
susės aplink stalą.

4 Matai, koks laimingas tas vyras,
kuris Viešpaties bijo!
5 Telaimina Dievas tave nuo Siono,
kad visą gyvenimą tu Jeruzalę klestint regėtum;
6 kad regėtum vaikus ir vaikaičius.
Ramybė teesie Izraeliui!

128 (129) PSALMĖ

Prislėgtoji tauta turi viltį

1 Pakopų giesmė.

Priešai kankino, bet neįveikė

„Nuo pat jaunystės¹⁰¹ mane priešai puolė“,
šitaip tu, Izraeli, dejuoji.
2 Nuo pat jaunystės mane priešai puolė,
bet nieko man nepadarė,
3 nors mano nugarą arė,
ilgas vagas per ją varė.
4 Tai mūsų teisingasis Viešpats
bedievių pančius sutraukė.

Dievo nekontentėjai sunyks

¹⁰¹128, 1–2 Izraelitų tautos jaunystė — Egipto nelaisvėje.

- 5 Tegu susigėsta, atgal pasitraukia,
kurie Viešpaties sosto nekenčia.
6 Tebūnie jiems kaip žolei, kur dygsta ant stogo:
bematant sudžiūsta ji nuo Rytų vėjo
7 ir neišeina iš jos gera sauja pjovėjui
nei pėdas rišėjui.
8 Ir praeiviai negauna sakyti:
„Padėk, Dieve! Jums linkime Dievo palaimos!“

129 (130) PSALMĖ¹⁰²

„Iš vandenų sietuvos“

¹ *Pakopų giesmė.*

Kalčių ir nelaimių sietuva

- Iš vandenų sietuvos šaukiuos tavęs, Dieve:
2 Dieve, išgirsk mano balsą!
Tegu tavo ausys klausos įdėmiai
mano maldaujančio šauksmo.
3 Jei vis nedorybes minėsi,
kas begalės išsiteisinti?!
4 Betgi tu atleisi kaltybes,
ir vėl tau tarnausim.

Tikiuosi atleidimo

- 5 Dieve, tavy mano viltys,
tavo žodžiu pasitiki mano siela.
6 Mano siela Viešpaties laukia
labiau, kaip aušros — panaktiniai.
Labiau, kaip aušros — panaktiniai,
7 tegu laukia Viešpaties Izraelis.
Juk Dievas yra gailestingas:
jis visuomet išvaduoja.
8 Jis tikrai savo tautą išgelbės
iš visų nedorybių.

130 (131) PSALMĖ

Pasitikėjimas Dievu

¹ *Pakopų giesmė. Dovydo.*

¹⁰²129, 1 Ši psalmė — viena iš žinomiausių atgailos psalmių. Ji kupina pasitikėjimo Dievu. „Vandenų sietuva“ — kalčių ir nelaimių gelmės.

Viešpatie, mano širdis neišpuikus,
akys nežvelgia iš aukšto.
Tuščios didybės nenoriu vaikytis —
to, kas mano jėgą prašoka.

- 2 Tikrai nuramdžiau savo dvasią,
padariau ją ramutėlę.
Tartum kūdikis motinos prieglobsty,
tartum kūdikis rami širdis mano krūtinėj.
3 Pasikliauk Dievu, Izraeli,
dabar ir per amžius!

131 (132) PSALMĖ¹⁰³

Dievo pažadai Dovydui

- 1 *Pakopų giesmė.*

Dovydo troškimas

- Viešpatie, Dovydą atmink maloningai:
kiek jisai vargo padėjo!
2 Kokią Viešpačiui priesaiką davė,
koki įžadą Jokūbo Galiūnui:
3 „Kojos nekelsiu savo pastogėn,
lovon negulsiu ilsėtis,
4 naktį akių nesudėsiu,
vokų nesumerksiu,
5 kolei surasiu Viešpačiui vieta,
būstinę gyvent Visagaliui!“

Žmonės atgabena Sandoros skrynią į šventyklą

- 6 Ir štai išgirdom ją esant Efratoj,
Jaaro laukuos mes ją radom.
7 Eikime ten, kur jis apsistojęs,
pulkime kniūbsti prie jo papėdės.
8 Viešpatie, pakilk į savo poilsio būstą,
tu, Viešpatie, ir tavo galingoji arka.
9 Tegu kunigai iškilniai pasipuošia,
tegu tavo liaudis džiūgauja, šaukia.
10 Tu dėlei Dovydo, dėl savojo tarno,
savo pateptinio veido neniekink.

Dovydo palikuonys viešpataus

¹⁰³ 131(132) psalmė skirta Sandoros skrynios perkėlimo iškilmei.

131, 2–5 Dovydas buvo padaręs įžadą pastatyti Dievui pastovią šventyklą; žr. 2 Samuelio 7 sk.; 1 Kronikų 22 sk.

10 Dovydui Viešpats yra prisiekęs,
neatšaukiamą priesaiką davęs:
„Palikuonį tavo aš pasodinsiu
ant tavojo sosto.
12 Jei tavo sūnūs mano Sandorą vykdys,
jei priesakų mano laikysis,
tai jų ainiai per amžius sėdės tavo soste“.

Pažadas pildosi

13 Viešpats tikrai pasirinko Sioną,
jam čia patiko buveinę turėti.
14 „Štai čia mano poilsio būstas,
čia aš gyvensiu, — toks mano noras.
15 Aš jiems palaiminsiu derlių,
varguolius žmones maitinsiu.
16 Čia kunigams aš teiksiu palaimą,
čia dori žmonės džiūgaute džiūgaus.
17 Aš padarysiu: Dovydui gims čia galiūnas,
kils švyturys manam pateptiniui.
18 Aš sugėdinsiu visus jojo priešus,
ant jo galvos suspindės jo vainikas“.

132 (133) PSALMĖ

Brolių santaikos laimė

1 Pakopų giesmė. Dovydo.

Kaip malonu ir kaip miela
broliams gyventi vienybėj.
2 Štai brangiausias aliejus kvėpinti galvai!
Štai aliejus, varvantis nuo Aarono veido,
kvėpinantis jo drabužį ir barzdą.
3 Tai lyg rasa, kuri gaivina Hermoną,
kuri krinta Siono kalne.
Viešpats čia teikia palaimą,
gyvybę amžiną duoda.

133 (134) PSALMĖ

Vakaro malda šventovėje

1 Pakopų giesmė.

Visi pašlovinkit Viešpatį —
visi, kurie Dievui tarnaujat,
kurie Dievo namuose naktį budit.
2 Rankas savo tieskit į jojo šventovę

3 ir teikite Viešpačiui šlovę.
Tegu iš aukštybių jus laimina Dievas,
dangaus ir žemės Kūrėjas!

134 (135) PSALMĖ

Visagalio Dievo šlovinimas

1 [Aleliuja!].

Tešlovina Dievą jo tarnai

Šlovinkit Viešpaties vardą,
šlovinkit, kurie jam tarnaujat,
2 kurie stovite Viešpaties būste,
Dievo buveinės atslainiuos.

3 Viešpatį šlovinkit, nes Viešpats geras.
Jis malonus: jam skambinkit giesmes.
4 Jokūbo šalį jis išsirinko,
Izraelis — jo turtas.

Dievas didingas gamtoje ir istorijoje

5 Kaip diena aiški Dievo didybė:
mūsų Dievas viršesnis už aibę dievaičių.
6 Ko Viešpats nori, padaro danguj ir ant žemės,
jūroje, giliame vandenyne.
7 Nuo žemės krašto atgena debesis,
su žaibais papila lietu,
vėjus iš vėjinių savo paleidžia.

8 Pirmus gimusius vyrus
ir galvijus Egipto išklojo.
9 Kiek stebuklingų ženklų jis tarp egiptiečių pridarė,
plakdamas ir faraoną, ir jojo žmones!
10 Daugel pagonių tautų sunaikino,
valdovus jų galingus sugniuždė:

11 Sehoną — Amoro karalių,
Ogą — Bašano karalių
ir visus karalius Kanaano.
12 Atidavė jų gyventąją žemę
kaip paveldą Izraeliui, savajai tautai.

13 Viešpatie, tavo garbė eina per amžius,
Viešpatie, minės tave visos kartos.
14 Viešpats tikrai savo žmones globoja,
gaili savo ištikimųjų.

Pagonių dievaičiai niekingi

15 Pagonių dievaičiai — iš aukso, sidabro,
žmogaus rankų jie padaryti.
16 Turi jie lūpas, bet neprabyla,
turi akis, bet nemato.
17 Turi ausis, bet nieko negirdi,
burnos jų nealsuoja.
18 Į juos panašūs lai tampa, kas juos gamina,
ir visi, kurie jais pasikliauja!

Tešlovina Dievą jo tauta

19 Viešpatį šlovink tu, Izraeli,
Viešpatį šlovinkit, pālikuonys Aarono,
20 Viešpatį šlovinkit, Levio gentainiai.
Ir visi, kurie Viešpaties bijot,
duokite Viešpačiui garbę.
21 Duokite šlovę šventajame Siono kalne,
Jeruzalėj gyvenančiam Viešpačiui.
[Aleliuja!].

135 (136) PSALMĖ

Velykų himnas

1 *[Aleliuja!]*.

Dievas maloningas

Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius!
2 Dėkokit aukščiausiam Dievui,
jis maloningas per amžius!
3 Dėkokite Viešpačių Viešpačiui,
jis maloningas per amžius!

Dievas dangaus ir žemės Kūrėjas

4 Jis vienas didžiai stebuklingas,
jis maloningas per amžius!
5 Jisai sumaningsi dangų sukūrė,
jis maloningas per amžius!
6 Viršum vandenų patiesė žemę,
jis maloningas per amžius!
7 Danguj didžius žibintus jis sukūrė,
jis maloningas per amžius!
8 Dienos karalienę — šviesiąją saulę,
jis maloningas per amžius!
9 Nakties vadovus — žvaigždes ir mėnulį,
jis maloningas per amžius!

Dievas išvedė iš nelaisvės savo tautą

10 Pirmagimius Egipto išklojo,
jis maloningas per amžius!
11 Ir išvedė iš ten Izraelį,
jis maloningas per amžius!
12 Galingąją savo ranka, iškelta dešiniąja,
jis maloningas per amžius!

13 Jis perkirto Raudonąją jūrą,
jis maloningas per amžius!
14 Ir pervedė ją Izraeli,
jis maloningas per amžius!
15 Parklupdė joje faraoną ir jo galybę,
jis maloningas per amžius!

Į Pažadėtąją žemę

16 Jis pervedė tautą per tyrus,
jis maloningas per amžius!
17 Didžius valdovus sudorojo,
jis maloningas per amžius!
18 Galiūnus paklojo ant žemės,
jis maloningas per amžius!
19 Sehoną, Amoro karalių,
jis maloningas per amžius!
20 Ir Ogą, Bašano karalių,
jis maloningas per amžius!
21 Jų šalį davė valdyt Izraeliui,
jis maloningas per amžius!
22 Valdyt Izraeliui — savajam tarnui,
jis maloningas per amžius!

Apvaizda budi

23 Atsimena mus, nelaimių prispaustus,
jis maloningas per amžius!
24 Iš priešų mus išvaduoja,
jis maloningas per amžius!
25 Maitina visa, kas gyva,
jis maloningas per amžius!
26 Dėkokit visi dangaus Dievui:
jis maloningas per amžius!

136 (137) PSALMĖ

„Prie Babilonijos upių“

Tremtinio gėla

1 Prie Babilonijos upių sėdėdami verkiam,
Siono kalną atminę.
2 Ant karklo šakų sukabintos

mūsų nutilusios arfos.

- 3 Mūsų trėmėjai mums liepia
giesmes giedoti;
mūsų engėjai ragina džiūgaut:
„Pagiedokite apie Siono kalną!“

Negalime užmiršti tėvynės

- 4 Kaip mums giedoti Viešpaties giesmes:
mums svetima šita žemė!
5 Jeigu, Jeruzale, tave aš užmirščiau,
mano dešinė tenuvysta.
6 Tepridžiūsta prie gomurio mano liežuvis,
jeigu tavęs neatminčiau,
jeigu tu man brangesnė nebūtum
už visus džiaugsmus, Jeruzale mano!

Baisus prakeiksmas

- 7 Viešpatie, tu atsiminki tą dieną, kada Jeruzalė žlugo,
nubauski žmones Edomo.
Jie tada šaukė:
„Iš pamatų ją griauti, ardyti!“
8 Tu, Babilone, griovike!
Palaimintas, kas mums padarytas
skriaudas tau atlygins!
9 Palaimintas, kas pastvers ir sutraiškys
į uolą kūdikius tavo!

137 (138) PSALMĖ¹⁰⁴

Padėka Viešpačiui

- 1 *Dovydo.*

Dievas dosnesnis, negu tikėjome

- Visa širdimi tau, Dieve, dėkoju,
kad išgirdai mano balsą.
2 Angelų akyse giedu tau giesmę,
lenkiuosi tavo šventovei.
Tavajam vardui dėkoju
už tavo malonę, ištikimybę.
Tavi pažadai pranoko tavąjį garsą.
3 Tą dieną, kada aš šaukiaus, mane tu girdėjai,
sustiprinai manąją sielą.

Šlovė Viešpačiui!

¹⁰⁴ 137, 2 „Tavo pažadai“ — neaiškus originalo posakis.

4 Tau, Dieve, dėkoja pasaulio valdovai,
išgirdę, ką tavo burna pažadėjo.
5 Jie šlovina Viešpaties darbus:
„Negirdėta Dievo didybė!
6 Aukštybėse jis viešpatauja,
bet žvelgia su meile į prispaustusius
o išpuikėlius stebi iš tolo“.

Pasitikėsime Dievu

7 Jei sielvarto slegiamas vaikštau, mane laikai gyvą,
o priešai ant manęs niršta.
Prieš juos tu pakeli ranką,
tavo dešinė mane gelbi.
8 Darbuojiesi, Viešpatie, mano gerovei,
Viešpatie, tu maloningas per amžius.
Neatmeski, kas tavo rankų sukurta!

138 (139) PSALMĖ

Viešpats regi visa

1 *Choro vadovui. Dovydo. Psalmė.*

Dievas visa žino

Ištyręs esi mane, Dieve, pažįsti,
2 žinai, kada sėdu, keliuosi.
Iš tolo matai, ką galvoju,
3 žinai, ar žingsniuojau, ar einu gulti,
tau žinomi visi mano takeliai.
4 Nespėja mano liežuvis žodžio pratarti,
kai tau viskas aišku.
5 Apglėbęs iš priekio ir nugaros pusės,
laikai ant manęs savo ranką.
6 Ne man tą stebuklą suprasti, kaip tu viską pažįsti,
ne man juk pasiekti tavo aukštybes.

Dievas yra visur

7 Kur aš pasislėpsiu nuo tavo dvasios,
kur nuo tavo veido pabėgsiu?!
8 Jei žengsiu į dangų, ir tu tenai būsi,
jei leisiuos mirties karalijon, tavęs neišvengsiu.
9 Jeigu aušros sparnus pasiimsiu
ir nulėksiu, kur baigiasi jūros, —
10 ir tenai vedžios mane tavo rankos,
laikys mane tava dešinioji.
11 Jei tarčiau: tamsybės, apsiauskit,
ir šviesa aplinkui mane naktim tepavirsta, —
12 tai ir tamsybės — tau ne tamsybės,
tau naktį šviesu lygiai dieną.

Dievo darbai nuostabūs

- 13 Juk tu mano širdį sukūrei,
sunarstei mane motinos iščioj.
14 Dėkoju, kad taip stebuklingai mane tu sukūrei,
kad visi tavo darbai stebuklingi.
Tu manąją sielą pažįsti.
- 15 Nė vienas kaulelis nebuvo tau slaptas,
kai tamsoj mane tvėrei,
slaptingai aš brendau po žemėm.
16 Tavo akys regėjo visus mano darbus, —
jie surašyti į tavo knygą.
Visos dienos joje sužymėtos
iš anksto, kol jų dar nebuvo.
17 Nesuvokiami, Dieve, man tavo sprendimai,
nesuskaitoma jų gausybė.
18 Jei mėginčiau skaičiuoti — jų daugiau, nei smiltelių,
jei užbaigčiau — skaičiuoti reikėtų iš naujo.

Vargas Dievo priešams!

- 19 O, kad panorėtum sunaikinti bedievi,
išvaduoti mane nuo žudiko!
20 Jie vylingai apie tave kalba,
tavo mintis nieku verčia!
21 Argi ne bjaurūs man, Dieve, kas tavęs neapkenčia,
argi ne kaktūs, kas prieš tave eina?!
22 Visa širdim jų nemėgstu,
laikau juos savo priešais.
23 Dieve, patikrink mane, peržiūrėk širdį,
kiaurai peržvelk visus mano norus,
24 kad pražūtį nesibaigtų mano kelionė.
Amžinybės kely būk man vadovas!

139 (140) PSALMĖ

Pasitikėjimas pavojuose

- ¹ *Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.*

Nuo piktų žmonių klastos, Dieve, apgink!

- 2 Dieve, nuo pikto žmogaus mane gelbėk,
saugok mane nuo engėjų —
3 nuo tų, kurie piktus sumanymus rezga,
kasdien priekabių ieško.
4 Jų liežuvis smailas kaip žalčio,
gyvatės nuodai jų palūpy.
5 Viešpatie, gelbėk mane nuo nedorėlio kumščio,

- saugok mane nuo engėjo.
Jie stengias mane suklupdyti.
6 Pasipūtėliai spąstus man spendžia —
tiesia man tinklą ant kelio,
kilpas man stato.
- 7 Aš Dievui kartoju: tu mano Viešpats,
tad išklausk mano šauksmą.
8 Viešpatie, Dieve, galingoji mano pagalba,
tu pridengi kovoj mano galvą.
- 9 Dieve, neleisk blogam žmogui laimėti,
jo piktų norų netenkink.
10 Kelia jie galvas, aplinkui sustoję.
Tegul jų piktybė juos ir užgriūva!
11 Tegul jiems ant galvų lyja žarijom!
Sužerk juos į duobę, kad jau nesikeltų.

Dievas gina varguolį

- 12 Nebus lemta žemėj klestėti šmeižėjams,
ir nuožmūjį vyrą tespaudžia negandas.
- 13 Žinom, kad Viešpats gina varguolį,
saugo teises savo beturčių.¹⁰⁵
14 Teisuoliai dėkos tavo vardui,
gyvuos prieš tavo veidą šventieji!

140 (141) PSALMĖ¹⁰⁶

Malda, pavojams gresiant

- 1 *Psalmė. Dovydo.*

Malda — lyg smilkalai

- Dieve, šaukiuosi tavo pagalbos,
kuo greičiau išgirk mano balsą!
2 Lyg smilkalo dūmai tekyla
aukštyn mano maldos,
mano rankos iškeltos —
lyg auka vakarinė.

Neleisk mūsų gundyti!

- 3 Viešpatie, sargybą statyk mano burnai

¹⁰⁵ 139, 13 Šventojo Rašto, ypač psalmių, kalboje „varguolis“, „beturtis“ yra ne bet koks skurdeiva, bet dvasingas, Dievu pasitikintis nuskriaustas, neturtingas žmogus (plg. Mt 5, 3; Lk 6, 20).

¹⁰⁶ 140, 4 „Neleisk, kad širdis nukryptų“ — pažodžiui: „Nenukreipk mano širdies...“ (plg. Mt 6, 13; Lk 11,4: „neleisk mūsų gundyti“ — „nevesk mūsų į pagundą“.)
140, 5 „aliejus“ — kvepalai.

4 ir apsaugą duok mano lūpoms.
Neleisk, kad širdis nukryptų į pikta,
kad nedorėlių darbus pamilčiau!
Aš nedrįsiu bendrauti ir lėbaut
su pikta darančiais sėbrais.
5 Lai mane draugiškai plaka teisuoliai,
lai mane bara.
Bet mano galvos teneliečia,
tenepuošia bedievių aliejus!
Kantariai aš meldžiuosi, regėdamas pikta.
6 Tegul jų teisėjai atsitrenkia į uolą,
tuomet jie suvoks mano žodžių švelnumą:
7 „Kaip girnų akmuo sutrupintas guli,
taip mūsų kaulai mirties prieangy drykso“.

Neduok mums pražūti!

8 Į tavo žvelgia mano akys, Viešpatie Dieve,
pas tavo bėgu, neleisk mano sielai pražūti.
9 Saugoki nuo žabangų, man pastatytų,
nuo nedorėlių kilpos.
10 Į savo tinklą piktadariai tegu patys pakliūva,
o man leiski toliau keliauti.

141 (142) PSALMĖ

„Dievas — mano priedanga“

1 *Poema. Dovydo, besislapstančio oloje.
Prašymas.*

Pavojaus ištiktas, meldžiuosi

2 Aš šauktinai Dievo šaukiuosi,
jį maldaute maldauju.
3 Savo vargus jam skaičiuoju,
sielvartus savo dejuoju.
4 Nors mano siela beviltiškai blaškos,
tu žinai mano gyvenimo kelią.
Man šioj kelionėj
spendžiamos pinklės.
5 Vos apsidairius, matyti:
niekas manęs neužjaučia.
Aš neturiu prie ko glaustis,
niekam nerūpi, kaip aš gyvensiu.

Gelbėk nuo persekiotojų!

6 Dieve, šaukiuosi tavęs, tau kartoju:
„Tu priedanga mano,

7 tu manoji dalia žemėj gyvųjų.
Išgirsk mano skundą,
nes aš didis varguolis.
Gelbėk mane nuo engėjų,
nes jų galia didesnė už mano.
8 Iš kalėjimo mane išvaduoki,
ir aš tau širdingai dėkosiu.
Sveikins apstoję mane geri žmonės,
kad būsi man gera padaręs“.

142 (143) PSALMĖ

Prislėgtojo malda

1 *Psalmė. Dovydo.*

Neteisk, Viešpatie, savo tarno!

Viešpatie, išgirsk mano maldą;
išgirsk mano raudą, ištikimasis.
Tu teisingas — man atsilieпки!
2 Netrauki teisman savo tarno,
nes niekas negali tau išsiteisint.
3 Persekioja mane nuožmus priešas,
mane parblokštą mindo,
tamsybėje laiko, kaip amžinai nebegyvą.
4 Mano dvasia įbauginta,
stingsta širdis man krūtinėj.
5 Apie praeitąsias dienas vis svajoju,
menu tavo darbus.
Prisimenu, ką tavo rankos padarė.
6 Tiesiu rankas į tave, Dieve,
mano siela trokšta tavęs,
tartum sukepusi žemė.

Atsiliepk mums, Dieve!

7 Skubiai atsilieпки —
man kvapo trūksta krūtinėj.
Neslėpk nuo manęs savo veido,
kad nepakliūčiau tarp tų, kurie žengia į kapą.
8 Su auštančiu rytu atsiųsk man malonę,
tavy mano viltys sudėtos.
Parodyk man kelią, kuriuo turiu eiti, —
aš keliu į tave savo dvasią.
9 Mane išvaduoki iš priešų, —
prie tavęs, Viešpatie, bėgu.

Vykdysiu Dievo valią

- 10 Pamokyk mane tavo valią išpildyt,
juk tu mano Dievas.
Geroji tavo dvasia tegu mane lyguma veda.
- 11 Tu savo, Viešpatie, garbei laikyk mane gyvą.
Teisingas esi: padėk iš bėdų man išbristi.
- 12 Esi maloningas: sudrausk mano priešus,
visus sunaikink, kurie mane spaudžia,
prisimink, jog aš — tavo tarnas.

143 (144) PSALMĖ

Pergalės ir taikos prašymas

1 Dovydo.

Dievas — mano jėga

- Šlovė Viešpačiui, mano tvirtovei!
Jis miklina mano ranką kautynėms,
kumštį — grumtynėms.
- 2 Jis — man pilis, mano meilė,
priedanga ir vaduotojas mano.
Man jisai — prieglauda, skydas;
davė tautas man valdyti.
- 3 Viešpatie, kas yra žmonės,
kad jie tau rūpi?
Kas gi tie Adomo vaikai,
kad apie juos tu galvoji?
- 4 Kaip podvelkis vėjo yra žmogaus amžius,
tartum šešėliai — jo dienos.

Pergalės meldimas

- 5 Dieve, palenk žemyn dangų, nuženki,
kalnus paliesk ir ims virsti dūmai.
- 6 Svaidyk ant priešų žaibus ir juos išsklaidyk,
laidyk strėles — tegu jie pakrinka.
- 7 Tiesk iš aukštybių man ranką,
gelbėk mane iš siaubiančio tvano,
iš pagonių priespaudos gelbėk!
- 8 Jų lūpose — melas,
jie priesaikai kreivai ranką vis kelia.
- 9 Tau, Dieve, naują giesmę sukursiu,
skambinsiu tau dešimtstyge arfa.
- 10 Mūsų valdovams pergales duodi:
gelbėjai Dovydą, savąjį tarną.

11 Iš kalavijo mane išvaduoki,
iš pagonijos išlaisvink.
Jų lūpose — melas,
jie priesaikai kreivai ranką vis kelia.

Gerovės troškimas

12 Lai mūsų augantys sūnūs būna panašūs
į vešlius daigus,
o mūsų dukterys dailios,
tarsi rūmų kartinės kolonos.
13 Mūsų klėtys tegu būna pilnos,
prikrautos visokiausių gėrybių.
Kaimenės mūsų avių tegu tūkstančiais veda,
pilnos ganyklos tegu prisivaisto.
14 Tebūna vaisingi mūsų galvijai,
tegimsta sveiki ir teauga.
Mūsų gatvėse tenesigirdi dejonių.
15 Laiminga tauta, kuri taip gyvena,
laiminga tauta, kurios Dievas — tai Viešpats! ¹⁰⁷

144 (145) PSALMĖ

Dievo didybė ir gerumas

¹ *Himnas. Dovydo.*

Bekraštė Dievo didybė

Alef.
Dieve, mano Valdove, aš tave šlovinsiu,
aš tavo vardą garbinsiu amžiais.
2 Bet.
Noriu kasdien tave šlovint,
tavąjį vardą trokštu garbinti amžiais.
3 Gimel.
Viešpats be galo didingas ir garbės vertas, —
niekas neperpras jojo didybės!
4 Dalet.
Tavo nuostabius darbus, tavo galybę
skelbia karta būsima kartai.
5 He.
Tavo didybė spindėte spindi,
sklinda garsas stebuklų.
6 Vau.
Kokie galingi veikalai tavo!
Norime skelbti tavo didybę.

¹⁰⁷ 143, 15 „Kurios Dievas — tai Viešpats“, t. y. Jahvė, vienintelis tikrasis Dievas. Tikrinį hebrajiškąjį Dievo vardą „Jahvė“ („Esantysis“) priimta į kitas kalbas versti žodžiu „Viešpats“, kuriuo ir izraelitai jį pakeisdavo, vengdami dažniau minėti asmeninį Dievo vardą. Ši psalmė teigia, jog laimingos tautos, kurios pripažįsta tikrąjį Dievą ir kurias jis globoja.

Dievas švelnus ir galingas

7 Zain.
Nepamirštamas tavo visagalis gerumas,
tavo teisumas džiugina širdį.
8 Het.
Viešpats švelnus, gailestingas,
didžiai maloningas, rūstauti negreitas,
9 Tet.
Viešpats visiems yra geras,
savo visiems kūriniams gailestingas.
10 Jod.
Viešpatie, tegu visi tvariniai tau dėkoja,
tegu tave garbina ištikimieji.
11 Kaf.
Tegu jie skelbia tavo karalystės kilnumą,
tegu gąrsina tavo galybę,
12 Lamed.
kad visi žmonės suprastų tavo didybę,
tavo karalystės kilnumą.
13 Mem.
Tavo karalystė — amžina karalystė,
tu kartų kartoms viešpatausi.

Dievas visais rūpinasi

Nun.
Kas Viešpaties ištarta — tikra,
kas jo padaryta — tas šventa.
14 Samech.
Klumpantį Viešpats prilaiko,
parpuolusiam padeda vėl atsistoti.
15 Ain.
Į tave krypta akys kiekvieno,
savo metu visiems duodi peno.
16 Pe.
Atveri savo dosniąją ranką,
sočiai maitindamas visa, kas gyva.

Dievas ypatingai globoja teisiuosius

17 Sade.
Kur Viešpats žengia — žengia teisingai,
ką jis padaro, tas šventa.
18 Kof.
Dievas arti kiekvienam, kas jo šaukias,
kiekvienam, kas iš tyros širdies šaukias.
19 Reš.
Dievas tenkina norus tų, kas jo bijo,
išklauso maldavimus ir išgelbi.
20 Šin.
Viešpats saugo visus, kas jį myli,
o nedoruosius naikina.
21 Tau.

Lai mano burna šlovina Viešpatį!
Visa, kas gyva, lai garbina šventą jo vardą
dabar ir per amžius!

145 (146) PSALMĖ

Laimingas, kuris pasitiki Viešpačiu

¹ *[Aleliuja!]*.

Lengva nusivilti žmonėmis

² Mano siela, Viešpatį garbink!
Šlovinsiu Viešpatį kolei gyvensiu!
Jam vis skambės mano giesmės, kol žemėje būsiu.

³ Nėr ko tikėtis galiūnais:
⁴ jie yra žmonės, išgelbėt negali.
Kai jų dvasia iškeliauja, kūnas sugrįžta į dulkes,
vėjais nueina, kas jų sumanyta.

Gera tikėti Dievu

⁵ Laimingas, kurį Jokūbo Dievas palaiko,
kas deda viltį į Viešpatį Dievą.
⁶ Jis dangų, žemę, jūrą sutvėrė
ir juose esančius daiktus.
Amžiais jis laikos teisybės,
⁷ gina reikmes nekaltų prispaustųjų,
alkaniems parūpina duonos.
Kalinius iš pančių Viešpats vaduoja,
⁸ akliams šviesą Viešpats grąžina,
klumpantiems padeda Viešpats vėl atsistoti,
myli Viešpats žmones teisingus.

⁹ Viešpats sergi svetimšalio žingsnį,
našlaitį, našlę globoja.
O nedoriesiems užkerta kelią.

¹⁰ Viešpats yra amžių Valdovas, — jis tavo Dievas, Sione!
Jis kartų kartoms viešpatauja.

146 (147A) IR 147 PSALMĖS¹⁰⁸

Viešpaties galybė ir gerumas

¹ *[Aleliuja!]*.

¹⁰⁸ 146–147 psalmės hebrajų tekste sudaro vieną psalmę.

Dievas atstato Šventąjį Miestą

Garbinkit Viešpatį! Gražu jo garbei giedoti,
miela jį šlovint!

- 2 Jisai atstato Jeruzalės miestą,
išblaškytuosius sūnus Izraeliui gražina.
3 Gydo sužeistas širdis
ir jų opas tvarsto.
4 Žvaigždes suskaičiuoja,
vardais jas vadina.
5 Mūsų Valdovas didis ir visagalis,
jo išmintis begalinė.
6 Jis nuolankiuosius palaiko,
bedievių prispaudžia prie žemės.

Apvaizda tvarko pasaulį

- 7 Dievui padėkos giesmes giedokit,
skambinkit Viešpačiui kankliais.
8 Jis debesimis apvelka dangų,
lietų žemei suruošia.
9 Želdo kalnuose žolę,
augalus — žmogaus padėjėjams.
Pašarą ruošia galvijams,
peni besotį varniūkštį.
10 Ne ristas žirgas jį žavi,
ne raumeningas stipruolis.
11 Viešpačiui mielas tasai, kas jo bijo,
kas jo gerumu pasikliauja.

147 (147B) PSALMĖ

1(12) *[Aleliuja!]*.

Visagalis Viešpaties žodis

Šlovink, Jeruzale, Viešpatį,
savo Dievą garbink, Sione!

- 2(13) Jis tavo vartams skląščius padarė,
tavo vaikams jis duoda palaimą.
3(14) Tavo riboms teikia ramybę,
sotina tave kviečių derlium.
4(15) Jis savo žodį siunčia į žemę, —
sparčiai jo įsakymas skrieja.
5(16) Žemę sniegu kaip vilna nukloja,
kaip pelenais šerkšnu ją nubarsto.
6(17) Ledus kaip duonos trupinius beria,
sustingsta vanduo nuo jo šalčio.

- 7(18) Ir vėl siunčia žodį, ir ledas sutirpsta;
savo vėjus paleidžia, ir vandenys plūsta.
8(19) Jokūbo vaikams savo žodį paskelbė,
Izraeliui savo įstatymus ir priesakus davė.
9(20) Kitoms tautoms jis to nepadarė,
nė vienai iš jų neapreiškė savo sprendimų.
[Aleliuja!].

148 PSALMĖ

Šlovė Kūrėjui!

1 [Aleliuja!].

Dangūs tešlovina Dievą!

- Garbinkit Viešpatį danguje,
šlovinkite jį ten, aukštybėj.
2 Šlovinkit jį, visi angelai,
šlovinkit Viešpatį, dangaus kareivijos!
3 Šlovinkit Viešpatį, saule, mėnuli,
šlovinkit jį, žėruojančios žvaigždės!
4 Tešlovina jį dangaus skliautas,
ir viršum jo esantys vandens!
5 Visa tešlovina Viešpaties vardą,
nes jis įsakė, ir visa buvo sutverta.
6 Jis amžių amžiams viską sutvarkė,
dėsnius tvermingus nustatė.

Tegarbina Viešpatį žemė!

- 7 Šlovinkit Viešpatį, kas esat žemėj:
jūrų pabaisos ir marių gelmės;
8 ugnys, ledai, sniegai, miglos,
vėjai audringi, klusnūs jo žodžiui;
9 kalnai, kalneliai,
vaismedžiai, kedrai aukštieji;
10 žvėrys, visi gyvulėliai,
žemės šliužai ir oro paukšteliai.

Dievą teišpažįsta visi žmonės!

- 11 Žemės valdovai ir visos tautos,
jūs, kunigaikščiai ir žemės teisėjai,
12 jaunuoliai, mergaitės,
seneliai su mažutėliais,
13 garbinkit Viešpaties vardą,
nes jisai vienas didingas.
Jojo šlovė aidi po dangų ir žemę.
14 Savo tautos jis galybę išskėlė.
Viešpačiu didžiuosis jo išrinktieji,

Izraelio vaikai, artimieji jo žmonės.
[Aleliuja!].

149 PSALMĖ¹⁰⁹

Šventųjų džiūgavimas

¹ [Aleliuja!].

Išrinktieji gieda Dievui

Viešpačiui naują giesmę giedokit,
² garbinkit jį, susibūrę šventieji!
Savo Kūrėju, Izraeli, žavėkis,
³ džiūgaukit, Jeruzalės sūnūs, turėdami tokį valdovą.
Šlovinkit Viešpatį, susibūrę ratelin,
⁴ muškite būgnais, kankliuokit!
Myli jisai savo tautą,
pergale puošia silpnuosius.

Dorieji kovoja už Dievą

⁵ Džiaugsmas, garbė jums, šventieji,
linksmybė jūsų buveinėj.
⁶ Valiuodami garbinkit Dievą,
dviašmenį kardą rankomis įsitvėrę.
⁷ Vykdykit bausmę pagonims,
tautas nedorąsias išplaksit.
⁸ Jų valdovus apkalsit grandinėm,
didžiūnus sukaustysit pančiais.
⁹ Įvykdysit jiems parašytą teismo sprendimą.
Tai jums garbė bus, Dievo šventieji.
[Aleliuja!].

150 PSALMĖ¹¹⁰

„Šlovinkit Dievą!“

¹ [Aleliuja!].

Šlovinkit Dievą šventovėj,
² šlovinkit jį dangaus skliauto aukštybėj.
Šlovinkit jį dėl jo didžiųjų žygių,
šlovinkit jį begalinę didybę.
³ Šlovinkit Viešpatį, gaudūs trimitai,
šlovinkit, arfos ir kankliai.
⁴ Šlovinkit Viešpatį, būgnai ir chorai,

¹⁰⁹ 149, 1 „Šventieji“ bibline prasme: Dievui priklausantys dorieji žmonės.

149, 6–9 Kalbama apie pasaulio pabaigą; plg. Apr. 19, 15.

¹¹⁰ 150 psalmė vainikuoja visą Psalmyną iškilmingu raginimu šlovinti Dievą. Raginimas čia platesnis, negu pirmųjų keturių knygų pabaigoje; žr Ps 40, 14; 71, 18–19; 88, 53; 105, 48.

šlovinkit stygos, šlovinkit vamzdžiai!

- 5 Šlovinkit Viešpatį, cimbolai skambieji,
šlovinkit Dievą, cimbolai žvangieji!
Tešlovina Viešpatį visa, kas gyva!
[Aleliuja!].

RODYKLĖS

ŠV. RAŠTO KNYGŲ PAVADINIMŲ IR JŲ SANTRUMPŲ SĄRAŠAS

SISTEMINIS ŠV. RAŠTO KNYGŲ SĄRAŠAS

Senasis Testamentas

Penkiaknygė (Teisynas)

Pradžios knyga	— Pr
Išėjimo knyga	...
Kunigų knyga	
Skaičių knyga	
Pakartoto Įstatymo knyga	

Istorinės knygos

Jozuės knyga	
Teisėjų knyga	
Rutos knyga	
1-oji ir 2-oji Samuelio knygos	
1-oji ir 2-oji Karalių knygos	
1-oji ir 2-oji Kronikų knygos	
Ezdro knyga	
Nebemijo knyga	
Tobijo knyga	
Juditos knyga	
Esteros knyga	
1-oji ir 2-oji Makabiejų knygos	— 1, 2 Mak

Poetinės ir išminties knygos

Jobo knyga	
Psalmynas	
Patarlių knyga	
Koheleto knyga (Pamokslininko, Ekleziastas)	— Koh
Giesmių giesmė	
Išminties knyga	

Siracido knyga (Ekleziastikas)

Pranašų knygos

Izaijo pranašystė
Jeremijo pranašystė
Raudų knyga
Barucho pranašystė
Ezechielio pranašystė
Danieliaus pranašystė
Ozėjo pranašystė
Joelio pranašystė
Amoso pranašystė
Abdijo pranašystė
Jonos pranašystė
Michėjo pranašystė
Nahumo pranašystė
Habakuko pranašystė
Sofonijo pranašystė
Agėjo pranašystė
Zacharijo pranašystė
Malachijo pranašystė

Naujasis Testamentas

Keturių evangelijos

Evangelija pagal Matą
Evangelija pagal Morką
Evangelija pagal Luką
Evangelija pagal Joną

Apaštalų darbai

Apaštalo Pauliaus laiškai

Laiškas Romiečiams
1-asis ir 2-asis laiškai Korintiečiams
Laiškas Galatams
Laiškas Efeziečiams
Laiškas Filipiečiams
Laiškas Kolosiečiams
1-asis ir 2-asis laiškai Tesalonikiečiams
1-asis ir 2-asis laiškai Timotiejui
Laiškas Titui
Laiškas Filemonui
Laiškas žydams

Visuotiniai laiškai

Jokūbo laiškas
1-asis ir 2-asis Petro laiškai
1-asis, 2-asis ir 3-asis Jono laiškai
Judo laiškas

Apreiškimas Jonui

Abd	— Abdijo pranašystė	ST
Ag	— Agėjo pranašystė	ST
Am	— Amoso pranašystė	ST
Apr	— Apreiškimas Jonui	NT

...

Skaitmenys po santrumpų žymi knygos ar laiško skyrius ir eilutes. Pavyzdžiui, Lk 1, 47-55 — Evangelija pagal Luką, 1-asis sk., nuo 47 iki 55 eil.; Apr 4, 11; 5, 9.10.12 — Apreiškimas Jonui, 4-ojo sk. 5 eil., 5-ojo sk. 9, 10 ir 12 eil. Psalmyno nuorodose be skliaustelių pateikiamas psalmės numeris pagal lotyniškąją-graikiškąją numeraciją, skliausteliuose — pagal hebrajiškąją.

LITURGINĖ RODYKLĖ

PSALMIŲ IŠDĖSTYMAS VALANDŲ LITURGIJOJE PAGAL SAVAITĖS DIENAS

Katalikų Bažnyčios tradicinė brevijoriaus malda dabar pavadinta „Valandų liturgija“, kadangi jos tikslas — pašventinti įvairius dienos laikotarpius. Todėl turime Aušrinę (arba Skaitymų), Rytmetinę, Dieninę, Vakarinę ir Naktinę liturgines valandas. Kiekvienai liturginei valandai skirtos trys psalmės ar jų dalys; jų pabaigoje visada pridedama: „Garbė Dievui ...“. Naktinė valanda turi vieną arba dvi psalmes. Šioje rodyklėje nurodomos kiekvienai valandai skirtosios psalmės ir atitinkamas šios knygos puslapis.

Rytmetinėje valandoje, vietoje antrosios psalmės, yra giesmė iš Senojo Testamento (pažymima „ST“). Vakarinėje valandoje, vietoje trečiosios psalmės — giesmė iš Naujojo Testamento (laužtiniuose skliaustuose pažymimas 1972 m. lietuviškojo leidimo puslapis).

Prieš Aušrinę arba Rytmetinę (katra pirmiau kalbama) kasdien imama 94-oji psalmė (p. 155). Po psalmių ir giesmių Rytmetinėje visada pridedama Zacharijo giesmė (Lk 1, 68–79, žr. NT, p. 144), Vakarinėje — Švč. M. Marijos giesmė (Lk 1, 47–55, žr. NT, p. 143), Naktinėje — Simeono giesmė (Lk 2, 27–32, žr. NT, p. 147).

Visas Psalmynas išdėliotas į keturių savaičių ciklą, kuris kasmet prasideda pirmąja savaitė: 1. pirmąjį advento sekmadienį, 2. pirmąjį eilinį sekmadienį (pirmąjį sekmad. po Trijų Karalių), 3. pirmąjį gavėnios sekmadienį, 4. Velykų I-ąją dieną. Po Sekminių tęsiamas ciklas, nutrūkęs prieš gavėnią. Pirmosios savaitės sekmadienio išvakarėse Vakarinė ir Naktinė valandos — iš ketvirtosios savaitės šeštadienio.

Kur nurodyta dvejopa Aušrinė, I-oji imama eilinėmis metų dienomis, II-oji — advento, Kalėdų, gavėnios ir Velykų laikotarpiais. Gavėnios sekmadienių Vakarinėje, vietoje Apr 19, 1–7, imama 1 Pt 2, 21–24 (žr. NT, p. 537).

Pirmoji savaitė

Sekmadienis

Aušrinė	Ps 1	Ps 2	Ps 3
Rytmetinė	Ps 62,2-9	Dan 3,57-88.56	Ps 149
Dieninė	Ps 117,1-9	Ps 117,10-18	Ps 117,19-29
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	Ps 113,1-8	Apr 19,1-7
Naktinė	Ps 90		

Pirmadienis

Aušrinė	Ps 6	Ps 9,2-11	Ps 9,12-21
Rytmetinė	Ps 5,2-10.12-13	1 Kr 29,10-13	Ps 28
Dieninė	Ps 18,8-15	Ps 7,2-10	Ps 7,11-18
Vakarinė	Ps 10	Ps 14	Ef 1,3-10
Naktinė	Ps 85		

Antradienis

Aušrinė	Ps 9,22-32	Ps 9,33-39	Ps 11
Rytmetinė	Ps 23	Tob 13,1-10	Ps 32
Dieninė	Ps 118,1-8	Ps 12,2-6	Ps 13
Vakarinė	Ps 19	Ps 20,2-8.14	Apr 4,11; 5,9.10.12
Naktinė	Ps 142,1-11		

Trečiadienis

Aušrinė	Ps 17,2-7	Ps 17,8-20	Ps 17,21-30
Rytmetinė	Ps 35	Jdt 16,2-3.15-19	Ps 46
Dieninė	Ps 118,9-16	Ps 16,1-9a	Ps 16,9b-15
Vakarinė	Ps 26,1-6	Ps 26,7-14	Kol 1,12-20
Naktinė	Ps 30,1-6	Ps 129	

Ketvirtadienis

Aušrinė	Ps 17,31-35	Ps 17,36-46	Ps 17, 47-51
Rytmetinė	Ps 56	Jer 31,10-14	Ps 47
Dieninė	Ps 118,17-24	Ps 24,1-1	Ps 24,12-22
Vakarinė	Ps 29	Ps 31	Apr 11,17-18; 12,10b-12a
Naktinė	Ps 15		

Penktadienis

Aušrinė	Ps 34,1-2.3c.9-12	Ps 34,13-16	Ps 34,17-19.22-23.27-28
Rytmetinė	Ps 50	Iz 45, 15-26	Ps 99
Dieninė	Ps 118,25-32	Ps 25	Ps 27,1-3.6-9
Vakarinė	Ps 40	Ps 45	Apr 15,3-4
Naktinė	Ps 87		

Šeštadienis

Aušrinė I	Ps 130	Ps 131,1-20	Ps 131,11-18
Aušrinė II	Ps 104,1-15	Ps 104,16-22	Ps104,23-45

Rytmetinė	Ps 118,145-152	Iš 15,1-4a.8-13.17-18	Ps 116
Dieninė	Ps 118,33-40	Ps 33,2-11	Ps 33,12-33
Vakarinė	Ps 118,105-112	Ps 15	Fil 2,6-11
Naktinė	Ps 4	Ps 133	

Antroji savaitė

Sekmadienis

Aušrinė	Ps 103,1-112	Ps 103,13-23	Ps 103,24-35
Rytmetinė	Ps 117	Dan 3,52-57	Ps 150
Dieninė	Ps 22	Ps 75,2-7	Ps 75,8-13
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	Ps 113,9-26	Apr 19,1-7
Naktinė	Ps 90		

Pirmadienis

Aušrinė	Ps 30,2-9	Ps 30,10-17	Ps 30,20-25
Rytmetinė	Ps 41	Sir 36,1-7.13-16	Ps 18,2-7
Dieninė	Ps 118,41-48	Ps 39,2-6	Ps 39,10-14.17-18
Vakarinė	Ps 44,2-10	Ps 44,11-18	Ef 1,3-10
Naktinė	Ps 85		

Antradienis

Aušrinė	Ps 36,1-11	Ps 36,12-19	Ps 36,30-40
Rytmetinė	Ps 42	Iz 38,10-14.17-20	Ps 64
Dieninė	Ps 118,49-56	Ps 52	Ps 53,1-6.8-9
Vakarinė	Ps 48,2-13	Ps 48,14-21	Apr 4,11; 5,9.10.12
Naktinė	Ps 142,1-11		

Trečiadienis

Aušrinė	Ps 38,2-7	Ps 38,8-14	Ps 51
Rytmetinė	Ps 76	1 Sam 2,1-10	Ps 96
Dieninė	Ps 118,57-64	Ps 54,2-12	Ps 54,13-15.17-24
Vakarinė	Ps 61	Ps 66	Kol 1,12-20
Naktinė	Ps 30,1-6	Ps 129	

Ketvirtadienis

Aušrinė	Ps 43,2-9	Ps 43,10-17	Ps 43,18-27
Rytmetinė	Ps 79	Iz 12,1-6	Ps 80
Dieninė	Ps 118,65-72	Ps 55,2-7b.9-14	Ps 56
Vakarinė	Ps 71,1-11	Ps 71,12-19	Apr 11,17-18; 12,10b-12a

Naktinė Ps 15

Penktadienis

Aušrinė	Ps 37,2-5	Ps 37,6-13	Ps 37,14-23
Rytmetinė	Ps 50	Hab 3,2-4.13a.15-19	Ps 147
Dieninė	Ps 118,73-80	Ps 58,2-5.10-11.17-18	Ps 59
Vakarinė	Ps 114	Ps 120	Apr 15,3-4
Naktinė	Ps 87		

Šeštadienis

Aušrinė I	Ps 135,1-9	Ps 135,10-15	Ps 135,16-26
Aušrinė II	Ps 105,1-18	Ps 105,19-33	Ps 105,34-38
Rytmetinė	Ps 91	Ist 32,1-12	Ps 8
Dieninė	Ps 118, 81-88	Ps 60	Ps 63
Vakarinė	Ps 112	Ps 115	Fil 2,6-11
Naktinė	Ps 4	Ps 133	

Trečioji savaitė

Sekmadienis

Aušrinė	Ps 144,1-9	Ps 144,10-13a	Ps 144,13b-21
Rytmetinė	Ps 92	Dan 3,57-88.56	Ps 148
Dieninė	Ps 117,1-9	Ps 117,10-18	Ps 117,19-26
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	Ps 110	Apr 19,1-7
Naktinė	Ps 90		

Pirmadienis

Aušrinė	Ps 49,1-6	Ps 49,7-15	Ps 49,16-23
Rytmetinė	Ps 83	Iz 2,2-5	Ps 95
Dieninė	Ps 118,89-96	Ps 70,1-13	Ps 70,14-24
Vakarinė	Ps 122	Ps 123	Ef 1,3-10
Naktinė	Ps 85		

Antradienis

Aušrinė	Ps 67, 2-11	Ps 67,12-24	Ps 67,25-36
Rytmetinė	Ps 84	Iz 26,1-4.7-9.12	Ps 66
Dieninė	Ps 118,97-104	Ps 73,1-12	Ps 73,13-23
Vakarinė	Ps 124	Ps 130	Apr 4,11; 5,9.10.12
Naktinė	Ps 142,1-11		

Trečiadienis

Aušrinė	Ps 88,2-19	Ps 88,20-30	Ps 88,31-38
Rytmetinė	Ps 85	Iz 33,13-16	Ps 97
Dieninė	Ps 118, 105-112	Ps 69	Ps 74
Vakarinė	Ps 125	Ps 126	Kol 1,12-20
Naktinė	Ps 30,1-6	Ps 129	

Ketvirtadienis

Aušrinė	Ps 88,39-46	Ps 88,47-53	Ps 89
Rytmetinė	Ps 86	Iz, 40,10-17	Ps 98
Dieninė	Ps 118,113-120	Ps 78,1-5.8-11.13	Ps 79
Vakarinė	Ps 131,1-10	Ps 131,11-18	Apr 11,17-18; 12,10b-12a
Naktinė	Ps 15		

Penktadienis

Aušrinė	Ps 68,2-13	Ps 68,14-22	Ps 68,30-37
Rytmetinė	Ps 50	Jer 14,17-21	Ps 99
Dieninė	Ps 21,2-12	Ps 21, 13-23	Ps 21,24-32
Vakarinė	Ps 134,1-12	Ps 134,13-21	Apr 15,3-4
Naktinė	Ps 87		

Šeštadienis

Aušrinė	Ps 106,1-16	Ps 106,17-32	Ps 106,33-43
Rytmetinė	Ps 118,145-152	Išm 9,1-6.9-11	Ps 116
Dieninė	Ps 118,121-128	Ps 33,2-11	Ps 33,12-23
Vakarinė	Ps 121	Ps 129	Fil 2,6-11
Naktinė	Ps 4	Ps 133	

*Ketvirtoji savaitė***Sekmadienis**

Aušrinė	Ps 23	Ps 65,1-12	Ps 65,13-20
Rytmetinė	Ps 117	Dan 3,52-57	Ps 150
Dieninė	Ps 22	Ps 75,2-7	Ps 75,8-13
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	Ps 111	Apr 19,1-7
Naktinė	Ps 90		

Pirmadienis

Aušrinė	Ps 72,1-12	Ps 72,13-20	Ps 72,21-28
Rytmetinė	Ps 89	Iz 42,10-16	Ps 134,1-12

Dieninė	Ps 118,129-136	Ps 81	Ps 119
Vakarinė	Ps 135,1-9	Ps 135,10-26	Ef 1,3-10
Naktinė	Ps 85		

Antradienis

Aušrinė	Ps 101,2-12	Ps 101,13-23	Ps 101,24-29
Rytmetinė	Ps 100	Dan 3,26.27.29.34-41	Ps 143,1-10
Dieninė	Ps 118,137-144	Ps 87,2-8	Ps 87,9-19
Vakarinė	Ps 136,1-6	Ps 137	Apr 4,11; 5,9.10.12
Naktinė	Ps 142,1-11		

Trečiadienis

Aušrinė	Ps 102,1-7	Ps 102,8-16	Ps 102,17-22
Rytmetinė	Ps 107	Iz 61,10—62,5	Ps 145
Dieninė	Ps 118,145-152	Ps 93,1-11	Ps 93,12-23
Vakarinė	Ps 138,1-12	Ps 138,13-18.23-24	Kol 1,12-20
Naktinė	Ps 30,1-6	Ps 129	

Ketvirtadienis

Aušrinė	Ps 43,2-9	Ps 43,10-17	Ps 43,48-27
Rytmetinė	Ps 142,1-11	Iz 66,10-14a	Ps 146
Dieninė	Ps 118,153-160	Ps 127	Ps 128
Vakarinė	Ps 143,1-8	Ps 143,9-15	Apr 11,17-18; 12,10b-12a
Naktinė	Ps 15		

Penktadienis

Aušrinė I	Ps 54,2-9	Ps 54,10-15	Ps 54,17-24
Aušrinė II	Ps 77,1-16	Ps 77,17-31	Ps 77,32-39
Rytmetinė	Ps 50	Tob 13,10-15.17-19	Ps 147
Dieninė	Ps 118,161-168	Ps 132	Ps 139,1-9.13-14
Vakarinė	Ps 144,1-13	Ps 144,14-21	Apr 15,3-4
Naktinė	Ps 87		

Šeštadienis

Aušrinė I	Ps 49,1-6	Ps 49,7-15	Ps 49,16-23
Aušrinė II	Ps 77,40,51	Ps 77,52-64	Ps 77,65-72
Rytmetinė	Ps 91	Ez 36,24-28	Ps 8
Dieninė	Ps 118,169-176	Ps 44,2-10	Ps 44,11-18
Vakarinė	Ps 140,1-9	Ps 141	Fil 2,6-11

Į keturių savaitių ciklą neįtrauktos Ps 57; 82; 108; taip pat atskiros kitų psalmių eilutės, išreiškiančios keršto linkėjimus, kurie buvo suprantami Senajame Testamente, bet neatitinka Naujojo Testamento dvasios (žr. Mt 5, 21–24.38–48).

PSALMĖS ŽYMESNIŲJŲ ŠVENČIŲ LITURGINĖSE VALANDOSE

Daugumas žymesniųjų švenčių turi savas Aušrines, Dienines ir Vakarines valandų psalmes, taip pat Vakarinės valandos psalmes išvakarėse. Rytmetinei ir Naktinei valandai psalmės imamos iš pirmosios savaitės sekmadienio. Dieninėje valandoje, kai nepaskirta savų, kalbamos trys iš vad. pakopų psalmių: priešpieť Ps 119; 120; 121, apie vidudienį Ps 122; 123; 124, popiet Ps 125; 126; 127; arba imamos tai savaitės dienos tenkančios psalmės.

Čia išvardijamos psalmės tik svarbiausioms šventėms ir liturginiams minėjimams.

Kalėdos

Išvakarės	Ps 112	Ps 147	Fil 2,6-11
Aušrinė	Ps 2	Ps 18,1-7	Ps 44
Dieninė	Ps 18,8-15	Ps 46	Ps 47
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	Ps 129	Kol 1,12-20

Naujieji metai

Išvakarės	Ps 112	Ps 147	Ef 1,3-10
Aušrinė	Ps 23	Iš 86	Ps 98
Vakarinė	Ps 121	Ps 126	Ef 1,3-10

Trys Karaliai

Išvakarės	Ps 134,1-12	Ps 134,13-21	1 Tim 3,16
Aušrinė	Ps 71	Iš 95	Ps 96
Dieninė	Ps 46	Ps 85,1-10	Ps 97
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	Ps 111	Apr 15,3-4

Didysis penktadienis

Išvakarės	Ps 2	Ps 21,2-23	Ps 37
Aušrinė	Ps 50	Hab 3,2-4.13a.15-19	Ps 147
Dieninė	Ps 39,2-14.17-18	Ps 53,1-6.8-9	Ps 87
Vakarinė	Ps 115	Ps 142,1-11	Fil 2,6-11

Didysis šeštadienis

Išvakarės	Ps 4	Ps 15	Ps 23
Aušrinė	Ps 63	Iz 38,10-14.17-20	Ps 150
Dieninė	Ps 26	Ps 29	Ps 75
Vakarinė	Ps 115	Ps 142,1-11	Fil 2,6-11

Velykų I d.

Kaip pirmosios savaitės sekmadienį.

Šeštinės

Išvakarės	Ps 112	Ps 116	Apr 11,17-18; 12,10b-12a
Aušrinė	Ps 67,2-11	Ps 67,12-24	Ps 67,25-36
Dieninė	Ps 8	Ps 18,1-7	Ps 18,8-15
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	Ps 46	Apr 11,17-18;12,10b-12a

Sekminės

Išvakarės	Ps 112	Ps 146	Apr 15,3-4
Aušrinė	Ps 103,1-12	Ps 103,13-23	Ps 103,24-35

Kitos valandos — kaip pirmosios savaitės sekmadienį.

Švč. Trejybės iškilmė

Išvakarės	Ps 112	Ps 147	Ef 1,3-10
Aušrinė	Ps 8	Ps 32,1-11	Ps 32,12-22

Kitos valandos — kaip pirmosios savaitės sekmadienį.

Devintinės

Išvakarės	Ps 110	Ps 147	Apr 11,17-18; 12,10b-12a
Aušrinė	Ps 22	Ps 41	Ps 80
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	Ps 115	Apr 19,1-7

Švč. Jėzaus Širdies iškilmė

Išvakarės	Ps 112	Ps 145	Apr 4,11; 5,9.10.12
Aušrinė	Ps 35	Ps 60	Ps 97
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	Ps 110	Fil 2,6-11

V. J. Kristaus Karaliaus iškilmė

Išvakarės	Ps 121	Ps 116	Ps Apr 4,11; 5,9.10.12
Aušrinė	Ps 2	Ps 71,1-11	Ps 71,12-19
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	Ps 144,1-13	Apr 19,1-7

Bažnyčios pašventinimo metinės

Išvakarės	Ps 146	Ps 147	Apr 19,1-7
Aušrinė	Ps 23	Ps 83	Ps 86
Vakarinė	Ps 45	Ps 121	Apr 19,1-7

Švč. M. Marijos šventės

Išvakarės	Ps 112	Ps 147	Ef 1,3-10
Aušrinė	Ps 23	Ps 45	Ps 86
Vakarinė	Ps 121	Ps 126	Ef 1,3-10

Apaštalų šventės

Išvakarės	Ps 116	Ps 147	Ef 1,3-10
Aušrinė	Ps 18,1-7	Ps 63	Ps 96
Vakarinė	Ps 115	Ps 125	Ef 1,3-10

Kankinių šventės

Išvakarės	Ps 117,1-18	Ps 117,19-29	1 Pt 2,21-24
Aušrinė	Ps 2	Ps 10	Ps 16
Vakarinė	Ps 114	Ps 115	Apr 4,11; 5,9.10.12

Minint kartu kelis kankinius

Aušrinė	Ps 2	Ps 32,1-11	Ps 32,12-22
---------	------	------------	-------------

Ganytojų ir kitų ne kankinių šventės

Išvakarės	Ps 112	Ps 145	Ef 1,3-10
Aušrinė	Ps 20,2-8.14	Ps 91,2-9	Ps 91,10-16
Vakarinė	Ps 14	Ps 111	Apr 15,3-4

Mergelių ir moterų šventės

Išvakarės	Ps 112	Ps 147	Ef 1,3-10
Aušrinė	Ps 18,2-7	Ps 44,2-10	Ps 44,11-18
Vakarinė	Ps 121	Ps 126	Ef 1,3-10

Visų Šventųjų iškilmė

Išvakarės	Ps 112	Ps 147	Apr 19, 1-7
Aušrinė	Ps 8	Ps 14	Ps 15
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	Ps 115	Apr 4,11;5,9.10.12

Vėlinės, laidotuvių, mirusiųjų minėjimai

Aušrinė	Ps 39,2-9	Ps 39,10-14.17-18	Ps 41
Rytmetinė	Ps 50	Iz 38,10-14.17-20	Ps 145 arba Ps 150
Dieninė	Ps 69	Ps 84	Ps 85
Vakarinė	Ps 120	Ps 129	Fil 2,6-11
Naktinė	Ps 90		

Ps 6	Užsirūstinęs, Viešpatie, manęs nebarki
Ps 31(32)	Laimingas, kam neteisybės atleistos
Ps 37(38)	Viešpatie, nebark manęs rūščiai
Ps 50(51)	Pasigailėk, manęs, Dieve
Ps 101(102)	Viešpatie, išgirsk mano balsą
Ps 129(130)	Iš vandens sietuvų
Ps 142(143)	Viešpatie, išgirsk mano malda

ABĖCĖLINIS PSALMIŲ SĄRAŠAS

Psalmės, kaip ir daugelis kitu poezijos kūrinių, dažniausiai įsimenamos pagal pirmuosius teksto žodžius. Todėl priimta abėcėlinius jų sąrašus daryti ne pagal antraštes, bet pagal pirmąją teksto eilutę, arba kai jos sutampa, pagal pirmąją ir antrąją ar trečiąją.

Ps 21(22)	Ai Dieve, Dieve, kam gi mane apleidai?
Ps 12(13)	Ar dar ilgai, ar jau amžinai?
Ps 7	Aš prie tavęs, Viešpatie Dieve, glaudžiuosi
Ps 141(142)	Aš šauktinai Dievo šaukiuosi
Ps 88(89)	Aš, Viešpatie, tavo malones giedosiu per amžius
Ps 33(34)	Aš visuomet Viešpatį gerbsiu
Ps 94(95)	Ateikite, linksmai šlovinkim Viešpatį
Ps 49(50)	Aukščiausiasis Dievas, Viešpats, byloja
Ps 10(11)	Bėgu prie Viešpaties glaustis
Ps 13(14)	Beprotis sau vienas nusprendė
Ps 105(106)	Dėkokite Viešpačiui... Kas išskaičiuos?
Ps 106(107)	Dėkokite Viešpačiui... Tegu tai kartoja
Ps 117(118)	Dėkokite Viešpačiui... Tegu Izraelis.
Ps 135(136)	Dėkokite Viešpačiui... Dėkokit aukščiausiajam Dievui
Ps 114(116A)	Dievą myliu, nes jis išgirdo
Ps 81(82)	Dievas galingai pakyla dievaičių taryboj
Ps 45(46)	Dievas — prieglauda mūsų, tvirtovė
Ps 109(110)	Dievas sako mano Valdovui
Ps 144(145)	Dieve, mano Valdove, aš tave šlovinsiu
Ps 139(140)	Dieve, nuo pikto žmogaus mane gelbėk
Ps 140(141))	Dieve, šaukiuosi tavo pagalbos
Ps 108(109)	Dieve, šlove manoji, nebetylėki
Ps 112(113)	Dievo tarnai, giedokit
Ps 121(122)	Džiaugiuosi, išgirdęs, kas man pasakys
Ps 80(81)	Džiūgaudami šlovinkit Dievą — mūsų stiprybę
Ps 32(33)	Džiūgaukit, Viešpačiui teikdami šlovę, teisieji
Ps 148	Garbinkit Viešpatį danguje
Ps 146(147A)	Garbinkit Viešpatį! Gražu jo garbei giedoti
Ps 116(117)	Garbinkit Viešpatį, visos tautos
Ps 75(76)	Garsus yra Judo žemėje Dievas
Ps 64(65)	Giesmėmis tave, Dieve, šlovinti dera
Ps 100(101)	Girsiu aš tavo malones ir teisingumą
Ps 15(16)	Globok mane, Dieve

Ps 63(64) Išgirsk mano balsą
 Ps 104(105) Iškilmingiausiai Viešpatį garbinkit.
 Ps 138(139) Ištyręs esi mane, Dieve
 Ps 129(130) Iš vandenų sietuvos
 Ps 122(123) Į tavo mano akys pakeltos
 Ps 27(28) Į tavo, Viešpatie, mano uola, šaukiuosi

 Ps 123(124) Jeigu ne Viešpats, kas būtų buvę?!
 Ps 126(127) Jei Viešpats namo nestato
 Ps 28(29) Jūs, Dievo sūnūs, šlovinkit Viešpatį
 Ps 48(49) Jūs, visos tautos, klausykit!

 Ps 113A(114) Kai Dievo tauta iš Egipto išėjo
 Ps 125(126) Kai iš nelaisvės Viešpats mus vedė
 Ps 91(92) Kaip gera tavo, o Viešpatie, šlovint
 Ps 41(42) Kaip ištroškusi elnė uodžia upelio
 Ps 132(133) Kaip malonu ir kaip miela broliams gyventi vienybėj
 Ps 83(84) Kaip miela man tavo buveinė!
 Ps 4 Kai šaukiuosi tavęs, atsiliepi, o Dieve
 Ps 34(35) Kaltink, Viešpatie, tuos, kurie mane smerkia
 Ps 124(125) Kas Viešpačiu tiki, tie kaip kalnas Siono
 Ps 44(45) Kilnūs žodžiai per širdį man tvinsta!
 Ps 77(78) Klausyk, mano tauta
 Ps 73(74) Kodėl gi, o Dieve, atstūmei mus amžiams?
 Ps 51(52) Kodėl nedorybe didžiuojies?
 Ps 2 Ko gi tos gentys maištauja?
 Ps 72(73) Koks geras Dievas teisuoliams

 Ps 127(128) Laimingas esi, kad Dievo bijaisi
 Ps 31(332) Laimingas, kam neteisybės atleistos
 Ps 40(41) Laimingas, kas rūpinas vargšais
 Ps 111(112) Laimingas, kas Viešpaties bijo
 Ps 1 Laimingas, kuris neklauso pikty patarimų
 Ps 118(119) Laimingi, kurių nepeiktinas kelias

 Ps 68(69) Mane gelbėk, o Dieve, nes nugrimzdęs esu
 Ps 22(23) Mane Viešpats gano
 Ps 120(121) Mano akys pakeltos į šventąjį kalną
 Ps 76(77) Mano balsas į Viešpatį kyla
 Ps 145(146) Mano siela, Viešpatį garbink!
 Ps 24(25) Mano širdis į tavo, Viešpatie, kyla
 Ps 107(108) Mano širdis pasiruošus
 Ps 43(44) Mes ausimis savo esam girdėję
 Ps 17(18) Mylėsiu tavo, Viešpatie, mano stiprybę!
 Ps 59(60) Mus atstūmei, mūsų gretas suardei

 Ps 97(98) Naują giesmę giedokite Viešpačiui
 Ps 35(36) Nedorėlį kursto širdies neteisybė
 Ps 52(53) Neišmanėlis sau širdy tarė: „Nėra jokio Dievo“
 Ps 113B(115) Ne mums, vai, ne mums
 Ps 36(37) Nenusiminki, matydamas darančius pikta
 Ps 115(116B) Nors pasikloviau betgi kalbėjau: esu baisiai prislėgtas
 Ps 128(129) Nuo pat jaunystės mane priešai puolė
 Ps 38(39) Nusprendęs buvau: laikysiuosi kelio

- Ps 60(61) O Dieve, išgirk mano šauksmą
 Ps 78(79) O Dieve, į paveldą tavo pagonys atėjo
 Ps 69(70) O Dieve, mane gelbėti teikis
 Ps 58(59) O Dieve, mane išgelbėk nuo priešų
 Ps 93(94) O Dieve, nedorėlių rykšte
 Ps 71(72) O Dieve, savo išmintį duoki valdovui
 Ps 62(63) O Dieve, — tik tu mano Dievas
 Ps 79(80) O Izraelio ganove, atidžiai paklausyki!
 Ps 57(58) O jūs, galiūnai, ko vertas jūs teismas?
 Ps 87(88) O Viešpatie, mano gelbėtojai Dieve
- Ps 16(17) Paklausk, Viešpatie, teisingo skundo
 Ps 56(57) Pasigailėk manęs, Dieve, pasigailėki!
 Ps 50(51) Pasigailėk manęs, Dieve: tu didžiai gailestingas
 Ps 55(56) Pasigailėk manęs, Dieve: žmonės sutrypt mane nori
 Ps 46(47) Plokite delnais, visos tautos
 Ps 136(137) Prie Babilonijos upių
 Ps 54(55) Priimk mano maldą, o Dieve
- Ps 53(54) Savo vardo garbei, o Dieve, mane išvaduoki
 Ps 119(120) Sielvarte Dievo šaukiausi
 Ps 18(19) Skelbia dangus Dievo garbę
 Ps 42(43) Spręsk mano bylą, o Dieve
- Ps 143(144) Šlovė Viešpačiui, mano tvirtovei!
 Ps 150 Šlovinkit Dievą šventovėj
 Ps 134(135) Šlovinkit Viešpaties vardą
 Ps 147(147B) Šlovink, Jeruzale, Viešpatį
 Ps 86(87) Šventuose kalnuose Siono miestas įkurtas
- Ps 74(75) Tau dėkojam, o Dieve, dėkojam
 Ps 30(31) Tavim pasitikiu, Dieve
 Ps 70(71) Tavo prieglobstin, Viešpatie, bėgu
 Ps 66(67) Tebūna mums Dievas didžiai maloningas
 Ps 102(103) Tegu mano siela Viešpatį šlovina
 Ps 19(20) Teišgirsta Viešpats tavo sielvarto dieną
 Ps 61(62) Tik Dieve, mano siela, rasi ramybę
 Ps 47(48) Tikrai Viešpats didis
 Ps 103(104) Tu, mano siela, Viešpatį šlovink
 Ps 89(90) Tu, Viešpatie, iš kartos į kartą
- Ps 6 Užsirūstinęs, Viešpatie, manęs nebarki
- Ps 149 Viešpačiui naują giesmę giedokit, garbinkit jį susibūrę šventieji!
 Ps 95(96) Viešpačiui naują giesmę giedokit, giedokite jam visos šalys.
 Ps 29(30) Viešpatie, aš tave aukštinsiu
 Ps 9A(9) Viešpatie, aš trokštu visa širdimi tave šlovint
 Ps 131(132) Viešpatie, Dovydą atmink maloningai
 Ps 20(21) Viešpatie, džiaugiasi valdovas tavo galybe
 Ps 25(26) Viešpatie, gali mane teisti
 Ps 11(12) Viešpatie, gelbėk! Nyksta tavo bičiuliai
 Ps 142(143) Viešpatie, išgirk mano maldą; išgirk mano raudą, ištikimasis
 Ps 101(102) Viešpatie, išgirk mano maldą; mano šauksmas tave tepasiekia
 Ps 14(15) Viešpatie, kas gi galės tavo namuos pasilikti

Ps 3	Viešpatie, kiek daug yra užpuolikų
Ps 9B(10)	Viešpatie, kodėl nuo manęs taip nutolai?
Ps 85(86)	Viešpatie, kreipk savo ausį
Ps 130(131)	Viešpatie, mano širdis neišpuikus
Ps 8	Viešpatie, mūsų Valdove, koks įstabus tavo vardas
Ps 37(38)	Viešpatie, nebark manęs rūsčiai
Ps 39(40)	Viešpaties aš laukte laukiau
Ps 23(24)	Viešpaties žemė — ir kas tik ant žemės
Ps 5	Viešpatie, tu mano žodį išgirski
Ps 82(83)	Viešpatie, tu netylėki!
Ps 84(85)	Viešpatie, tu savo šaliai esi maloningas
Ps 26(27)	Viešpats mano šviesa
Ps 96(97)	Viešpats — pasaulio Valdovas
Ps 92(93)	Viešpats — Valdovas, apsisiautęs didybe
Ps 98(99)	Viešpats — Valdovas, prieš jį virpa tautos
Ps 110(111)	Visa širdimi Dievui dėkosiu
Ps 137(138)	Visa širdimi tau, Dieve, dėkoju
Ps 65(66)	Visi pasaulio kraštai, sveikinkit Dievą
Ps 133(134)	Visi pašlovinkit Viešpatį
Ps 99(100)	Visos šalys, džiūgaukit Dievui
Ps 67(68)	Vos Dievas galingai pakyla
Ps 90(91)	Žmogau, kurį Aukščiausias globoja